

Cristi Avram

*

*Păuni într-un cabinet
medical*

Iași, Editura PİM, 2011

Editura pim

Editură acreditată CNCSIS – 66/2010

Șoseaua Ștefan cel Mare și Sfânt nr. 4, Iași – 700497

Tel.: 0730.086.676; Fax: 0332.440.730

www.pimcopy.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

AVRAM, CRISTI

Păuni într-un cabinet medical / Cristi Avram. - Iași : PIM, 2011

ISBN 978-606-13-0260-4

821.135.1-2

Prefață

Frumosul real transpus prin apel la arta cuvântului. Dincolo de o reacție la adresa trecutului reprezentat artistic, literatura contemporană reușește a fi o hologramă a simțurilor - virtual și realitate contopite în murmur de gânduri.

Aflat la debutul său în domeniul unei profunde materializări a simțurilor, Cristi Avram reușește să transcende optica omului modern, implicit, limitele ce și le induce involuntar prin negarea necesității de a se reda palpabilului prin Creație. Neofit în domeniul dramaturgiei, Cristi Avram creează. Mai mult decât o suită de acte și scene grupate elocvent, acesta oferă cititorului posibilitatea de a imagina cadrul ilustrat prin cuvinte, fără a fi necesară punerea în scenă a operei.

Volumul „Păuni într-un cabinet medical” are în alcătuire sa un ciclu de 5 opere dramatice – „Păuni într-un cabinet medical”, „Eda sau Nașterea fluturilor”, „Așteptând-o pe Leila”, „Așteptarea inutilă a oarbei”, respectiv, „Scenă de pseudodragoste”, care au drept numitor comun nevoia autorului de a recupera o fărâmă de sine, cel necunoscut sieși. Deși, aparent, nu există o legătură între cele 5 scrieri, acestea se află în corelație, după cum vom demonstra în cele ce urmează. Totodată, nici numărul acestora nu este întâmplător, cifra 5 simbolizând legătura între Cer și pământ, iar conform pitagoricienilor reprezintă perfecțiunea umană.

Scrierea ce se găsește în deschiderea volumului, „Păuni într-un cabinet medical”, este definitorie pentru întreaga carte, întrucât marchează un spațiu securizant – „cabinet medical” - ce, la nivel panoramic, poate fi extins tuturor scrierilor. Astfel, cititorul găsește în paginile acestui tom un cămin al sufletului, pironit, până nu demult, în tragismul concretului. Pentru că prin artă orice realitate devine suportabilă, Cristi Avram reușește, prin valorificarea conceptului aristotelic *reductio ad absurdum*, o întrepătrundere a fatalismului cu tendința ființei umane de a se revolta împotriva naturii firești a lucrurilor. Această revoltă duce la decăderi perpetue și la false înălțări, fapt ce facilitează accesul la cele mai întunecate unghere ale personajului.

Personajele sunt conturate în raport cu idealul la care aspiră, ideal ce stă sub semnul contopirii celestului cu teluricul – păunii. Aceștia sunt apreciați a fi semnul regalității, iar în hinduism se consideră că păunii au penele unui înger și vocea diavolului. Particularizând, în textul dat este invocată doar puritatea și ingenuitatea acestora, iar „conversia” omului într-o făptură îndeajuns de pură încât să vadă Cerurile, și îndeajuns de pierdută încât să aibă posibilitatea de a-și păstra umanitatea pentru a valorifica Divinul în lumesc, constituie tema ce guvernează această operă.

Structurarea în opt scene bine delimitate denotă atenția la detaliu, întrucât se poate observa cum scenele diferă nu doar prin apariția unor noi personaje, dar și prin exploatarea graduală a temei. În prima scenă este creată iluzia unei ordini comune, pentru a evolua către o abstractizare a normalului, autorul uzitând o propoziție clișeică, însă potrivită contextului dat – „Să știi că lucrurile simple sunt mult mai greu de înțeles decât cele foarte complicate.”¹. Se creează ambiguitatea simțurilor și se invocă fatumul drept factor decisiv: „E vorba de un echilibru intern generat de nonsunet.”². Această sintagmă acționează asemenea declanșatorului unui joc Domino în mintea cititorului, generând o deturnare a realității știute, într-una care își schimbă coordonatele; lectorului îi revine rolul de a găsi ordinea din aparentul haos. În demersul său, acestuia îi sunt oferiți indici referitori la anumite legi ce guvernează universul nou creat - „Cred că sunt bolnavi, dar morți în niciun caz.”³. Însă dincolo de aparentele zăgăzeli ale unei lumi ordinare, acest topos este pe cât de vag construit, pe atât de amplu în sensuri.

Se distinge abilitatea de construire a unui monolog, în finalul celei de-a șaptea scene, prin simplul fapt că este asigurată o etapizare a mesajului transmis, dar și la nivel de substrat. Intensificarea ambiguității face posibilă explorarea posibilităților de interpretare. Pronumele nehotărât „unii”⁴ asigură o diferențiere între personajul principal, capabil să înțeleagă modul în care îi este modelată lumea –

¹ DOCTORUL, Scena I, pagina 12

² DOCTORUL, Scena I, pagina 13

³ ASISTENTA, Scena V, pagina 24

⁴ DOCTORUL, Scena VII, pagina 32

DOCTORUL, și celelalte personaje – PACIENȚII, ce doar își doresc accesarea la un alt statut, însă pentru care acest lucru nu este permis. Lianții între două realități paralele sunt Nora, asistenta, și ASISTENTUL, cărora le-a fost permisă șederea în acel sanctuar atemporal, întocmai pentru că nu sunt capabili să vadă evidentul, să înțeleagă Marea Ordine. Aceștia din urmă nu dețin puterea de a pătrunde mecanismul aceluiași Univers, dar nici capacitatea de a se resemna – „Vreau și eu să fiu tratată ca un pacient normal. Acum nu mai sunt asistentă, ci pacientă.”⁵. Pe de altă parte, sunt pacienții care fac parte din tagma inferioară, aceea a oamenilor incapabili să își asume eșecurile, ce duc o existență monotonă; spirite mercantile care nici măcar nu „s-au făcut că au uitat de tot”. Asemeni lui Josef K., protagonistul romanului „Procesul”, al lui Franz Kafka, personajele din opera „Păuni într-un cabinet medical” resimt obligativitatea de a se raporta la un sistem de legi necunoscut lor. Rezultatul evident al abordării unui subiect ce le este străin este surprins în monologul DOCTORULUI, singurul în măsură să asigure accesul la anumite informații - „Și chiar ardoarea lor de a vedea rezultatele prelungește așteptarea.”⁶.

Ultima scenă pare a oferi o parțială decodare a mesajului transmis, prin replica „Uneori oamenii nici nu-și dau seama ce spun, deși, cuvintele lor, puse într-un context potrivit, pot fi geniale...”⁷. Altfel - spus, materia pentru creație este la îndemâna oricui, dar harul Creator nu poate fi dobândit: la intersecția unei clipe cu un loc anume, ia naștere o posibilitate. Valorificată sau nu, păunilor le rămâne doar să învețe zborul oamenilor. Iar în zborul lor, oamenii nu vor atinge nicicând Cerul – „Un păun...”⁸.

De la păuni la fluturi, de la cabinet medical la ceea ce seamănă cu un ospiciu, din cauza privării de a discerne prin adâncirea în imaginar, opera dramatică „EDA sau NAȘTEREA FLUTURILOR” se remarcă prin candoarea abordării, aflată în contrast cu realitatea crudă ilustrată.

⁵ ASISTENTA, Scena VII, pagina 31

⁶ DOCTORUL, Scena VII, pagina 32

⁷ PACIENTUL, Scena VIII, pagina 34

⁸ PACIENT 3, Scena VIII, pagina 35

Structurată în trei acte, piesa al cărui titlu conferă ideea înțelegerii parțiale a personajului eponim, prin echivalarea numelui acestuia, Eda, cu „Nașterea Fluturilor”, abordează tema decadeței omului spiritual și afundarea acestuia în pragmatism. Analizând din perspectivă mitologică, „Nașterea Fluturilor” poate fi considerată un paradox, întrucât fluturii sunt expresie a morții – sufletele morților erau duse către Cer de fluturi. Prin urmare, poate fi observată evoluția la nivel tematic de la prima operă la aceasta. Dacă în „Păuni într-un cabinet medical” exista doar aspirația spre Divinitate, în „EDA sau NAȘTEREA FLUTURILOR” se începe cu expunerea modalității de eliberare din cotidian, care, mai mult decât imaterialitate, este decizia de umanitate.

Zborul fluturilor este unul descendent - metaforă a refuzului ființei umane de a-și accepta limitele. Un exemplu elocvent îl reprezintă cuplul format din părinții Edei, ale căror aspirații sunt de ordin strict material și ale căror holograme dintr-o vreme demult apusă sunt Eda și Chakib. Aceștia din urmă, ca și predecesorii săi, au aspirații fals-spirituale, nereușind decât o eliberare hibridică, temporară, de legile ce le guvernează viața. Iar fluturii, deși aparent sunt o binecuvântare, reprezintă doar moneda de schimb între suferință și fericire, fericirea altora, generatoare de nefast, generată de un haos al simțirilor. Ca rezultat al acestor raporturi, au loc mutații în spectrul firescului. Apa își pierde din calitățile sale purificatoare – „S-ar putea să plouă și să nu faci nimic cu ei”⁹, calități pe care le va redobândi sub o formă serafică în final, prin ploaia de fluturi. Poate fi identificat drept motiv anticipativ al eșecului Edei de a asigura continuitatea „Nașterii fluturilor” prin fiica sa, ce îi poartă numele, modul nefiresc în care ușa căminului lor este construită – „Trebuie să învârți cheia ca și cum ai încuia, în sensul invers, adică în dreapta.”¹⁰. Astfel, este marcată cotitura tragică a destinului Edei, ce pare a fi singura capabilă să mai adere la atemporalitatea, și, implicit, a lui Chakib, acesta fiind stereotipul omului ce se pliază pe nevoile celorlalți, neavând conștiință de sine decât prin raportarea la valorile ce îi guvernează existența. Ceea ce îl deosebește pe Chakib de ceilalți douăzeci și șase de soți ai Edei, îl identifică și mai

⁹ TATA, Actul I, pagina 42

¹⁰ EDA, Actul II, pagina 44

mult cu tatăl acesteia: capacitatea de a transforma o casă într-un cămin, de a converti decăderea în apolinic, femeia în mamă – „Viața noastră, a ta, a fetei și a mea...”¹¹.

Izbucnirea Edei este un indiciu valoros pentru a afla modul în care aceasta, dincolo de siguranța în luarea deciziilor de care dă dovadă construind viața la care aspiră, sub semnul cifrei 3, al perfecțiunii ”... Chiar și atunci când noaptea era doar trei ore și ne bucuram amândoi.”¹², alături de Chakib, pierde teren în lupta sa interioară. Prin urmare, sintagma „Fetița mea e o mașinărie.”¹³ simbolizează asumarea nimicniciei vieții de către Eda, iar consecințele se răsfrâng asupra fiicei acesteia, Eda. Astfel, zborul devine eliberare, fără a înceta condamnarea celor ce nu îi înțeleg bătaia de aripi.

Resemnării îi succede așteptarea. O altfel de așteptare, aproape edenică, este ilustrată cu iscusință de către Cristi Avram în operele dramatice „Așteptând-o pe Leila” și „Așteptarea inutilă a oarbe”. Deși diferă ca întindere, în cele două opere autorul reușește să construiască pe baza unei lipse un întreg șir de pendulări ale personajelor și schimbări de situație ce pun în valoare aptitudinea acestuia de a crea totul din nimic.

Vârsta personajelor din „Așteptând-o pe Leila”, 70 de ani, semnaleză prezența unor viitoare momente retrospective. Trecute, sau nu, prin filtrul unei gândiri mature, după cum arată și jocul acestora, evidențiat prin indicația scenică „Cele două personaje împlinesc zicala «Bătrânii dau în mintea copiilor»”¹⁴, acțiunile personajelor principale, Josephine și Malin, au drept factor determinant lipsa Leilei. Pură iluzie, ideal feminin pentru Malin, idee de mai mult pentru Josephine, Leila constituie o față morgana atipică, fiind rodul a două imaginații diferite, și totuși complementare. Proiecția acesteia nu perturbă liniști, cum este în cazul apariției din „Așteptarea inutilă a oarbe”, ci dimpotrivă, pare a fi singura constantă din viața celor doi. Aceștia încearcă o adaptare a simțurilor, o autoinducere în eroare, astfel încât realitatea să poarte straietele Leilei, ochii ei. Cei 3 bărbați din „Așteptarea inutilă a oarbe”

¹¹ CHAKIB, Actul III, pagina 64

¹² EDA, Actul III, pagina 63

¹³ EDA, Actul III, pagina 64

¹⁴ *Indicație scenică*, Actul I, pagina 70

nu sunt nevoiți să depună efort în această direcție, Ea fiind oglinda în care se reflectă dorințele fiecăruia. Prin apelativul „oarbei” este evidențiată lipsa lucidității acestora, ce sunt orbiți de dobândirea desăvârșirilor, fără a accepta lipsurile ce fac orice lucru dobândit să aibă valoare.

„Așteptând-o pe Leila” este grupată în două acte, primul dezvoltând iluzia a ceea ce este Leila, iar al doilea oferind ancorări în realitate, asumarea și depășirea trecutului. În cazul celei de-a doua opere, ce este formată dintr-un singur act, doar El 3 reușește să se resemneze în fața imposibilității de a transforma iubirea într-o constantă, în timp ce El 1 consideră că desfătarea trupului poate substitui orice urmă de afecțiune, iar El 2 este naivul ce exploatează orice soluție, cel ce așteaptă cu adevărat.

Finalurile celor două piese sunt deschise; așteptarea Leilei, ajunsă cu întârziere la saturație, determină dorința de recuperare a timpului pierdut, a fericirii nedobândite, iar „Așteptarea inutilă a oarbei” este, mai mult decât un fapt voit, o necesitate. Nevoia de apartenență, deși resimțită diferit, este materializată prin așteptări.

„Scenă de pseudodragoste”, operă într-un singur act, reușește să contureze o formă hibridică a unei iubiri enigmatice. Clipe de apropiere, apoi de rădăcinarea de trecut, pentru o mai profundă contopire cu acesta, sunt etapizările celor 3 scene. Ianis și Maia trăiesc fericirea și așteptarea, resemnarea și uitarea. Uitarea dincolo de rațiune ori sentiment, uitarea de dincolo de viață.

Pentru că mai presus de orice teritoriu explorat și de timpul măsurat sistematic, sfârșitul se metamorfozează într-un nou început, condamnând la speranță, la o perpetuuă reciclare a finalului, Cristi Avram creează impresia unei bule atemporale, în interiorul căreia momentul revelator determină etomparea oricărei stări.

Zbor aprioric.

În cele cinci opere dramatice, Cristi Avram oferă cititorului, care, inevitabil, devine spectator virtual al lumii ce i se dezvăluie, posibilitatea de a face parte din universul creat și, totodată, de a-l remodela în concordanță cu natura intimă a acestuia.

*Andreea Tudosă
8 Martie 2011*

PĂUNI ÎNTR-UN CABINET MEDICAL

Personaje :

DOCTORUL - 60 de ani

PACIENTUL - 25 de ani

PACIENTUL 2 - 25 de ani

PACIENTUL 3 (în final) - 25 de ani

NORA(ASISTENTA) - 50 de ani

ASISTENTUL – 45 - 50 de ani

În toate scenele faptele se petrec în cabinetul unui medic. O masă încărcată cu foi și dosare, o cutie de sticlă, cu capac, în care sunt puse pene de păun.

SCENA I

Când se trage cortina, doctorul este deja la masă. Scrie ceva, analizând penele de păun. Bagă mâna în cutie și ia încet câte o pană. Se uită la ele, pe rând, scriind ca și cum le-ar însemna. Din când în când poate ridica privirea întrebător, după care, ca și cum și-ar da seama ce trebuie să noteze, revine la analiza lui minuțioasă. Pare că așteaptă un pacient. Din când în când, se poate uita către o ușă deschisă, aflată în stânga scenei.

Bătăi în ușă. Fără a i se răspunde, pacientul intră temător, profitând de faptul că ușa este deschisă. Privește în jur. Cabinetul poate fi murdar, sau poate avea un aspect înfricoșător. Pe jos, pene.

PACIENTUL: Bună ziua!

DOCTORUL (Fără să ridice privirea): Bună!

PACIENTUL: Am venit.

DOCTORUL: Ia loc!

Privește în jur, neavând unde să se așeze. Tace.

PACIENTUL: Mulțumesc!

DOCTORUL: Ești sigur?

PACIENTUL: Sigur de ce?

DOCTORUL: Știi de ce ai venit la mine?

PACIENTUL: Da!

DOCTORUL: Ești sigur?

PACIENTUL: De ce ?

DOCTORUL: De ceea ce urmează să faci.

PACIENTUL (*certitudine*): Da...(îndoială) Poate.

DOCTORUL: Poate înseamnă că...

PACIENTUL: Ba da. Sunt sigur. Numai că vreau să știu cum va decurge totul.

DOCTORUL: Simplu!

PACIENTUL: Cât de simplu ?

DOCTORUL: Atât de simplu încât nu ai fi în stare să înțelegi. Să știi că lucrurile simple sunt mult mai greu de înțeles decât cele foarte complicate. De aceea nu vreau să spun nimic. Lasă totul în seama mea.

Dacă ești sigur, începem.

PACIENTUL: Deja ?

DOCTORUL (*Ridicându-se de la masă și venind la pacient.*): Da.

PACIENTUL: ...

DOCTORUL: Totuși, ia un loc. E mai bine să fii odihnit, degajat. Pentru o operație reușită am nevoie de calm. Trebuie să fii cât mai relaxat și o să iasă așa cum îți dorești.

PACIENTUL: Unde?

DCOTORUL: Unde ce?

PACIENTUL: Unde să iau loc?

DOCTORUL: Pe masă?... Ah...Te incomodează poate toate ustensilele? Așează-te peste ele, nu cred că te vor răni. Poate numai câteva zgârieturi, dar în orice caz, nu se vor vedea.

PACIENTUL (*Așezându-se.*): ...

DOCTORUL: Ridică-te. Mai bine e să te lepezi de haine. Oricum operația nu poate avea loc cu tot cu haine... Adică, am mai operat cu haine, dar totul durează prea puțin timp și mie îmi place să fie un proces mai îndelungat... E vorba de profesionalism.

PACIENTUL: Cât voi fi adormit?

DOCTORUL: Cum adică adormit?

PACIENTUL: Cum adică, nu voi fi adormit?

DOCTORUL: Nu!

PACIENTUL: Cum adică nu?

DOCTORUL: Dacă adormi, o să te doară mai tare. Dacă rămâi așa, simți altceva. La început o să ți se pară că ceva te doare, dar senzația va fi plăcută mai târziu. Operația e ca o carte pe care atunci când o deschizi e posibil să nu-ți placă la prima vedere, dar să o adori pe parcurs. Așa va fi și acum... De fapt, așa sunt toate operațiile. Îți spun eu când te doare și când nu. Ai încredere!

Pacientul își dă jos toate hainele.

PACIENTUL (*Arătând lenjeria intimă.*): Dau și...?

DOCTORUL: Nu. Puteți să-i păstrați. Sunt ușori și nu afectează cu nimic... Trebuie să vă puneți ăștia pe ochi. (*Îi dă o pereche de ochelari negri care par a fi opaci.*)

PACIENTUL: De ce îmi dați ăștia? Am nevoie de ei?

DOCTORUL: Da! O să vă împiedice să auziți zgomotele din cameră. (*Îi dă 2 tapuri pe care le pune în urechi.*)

PACIENTUL (*Privește mirat la auzul răspunsului. La fel va face de fiecare dată când i se va da câte ceva.*): Și astea îmi sunt necesare?

DOCTORUL (*Pacientul oricum nu mai aude cu tapurile în urechi.*): Da, pentru că nu e bine să vedeți ce se întâmplă aici. E mai bine și pentru mine. Pot lucra în liniște. E vorba despre un echilibru intern generat de nonsunet. (*Scoate o cârpă din buzunarul halatului pe care încearcă să i-o bage în gură pacientului. Acesta își dă seama și acceptă totul fără să crâcnească.*)

Scena poate fi invadată de un fum puternic aproape orbitor. Luminile să cadă pe cele două personaje. Medicul poate ridica mâinile în aer, părând că împlântă ace în pielea pacientului care se zbuciumă și tresare la început, după care se calmează, deși medicul continuă să împlante ace în carnea sa.

E posibil ca acțiunea să se petreacă în spatele cortinei albe bine luminate. Se vor vedea umbrele celor doi, făcând același lucru. În timpul acesta pot apărea personaje care vin cu găleți în mână, creând impresia că în urma operației curge mult sânge.

Fumul se va ridica ușor. În celălalt caz, se va stinge lumina, după care personajele vor reveni în fața cortinei albe. Pacientul se ridică de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

DOCTORUL: Totul a decurs bine!

PACIENTUL: Și de acum ce trebuie să fac?

DOCTORUL: Trebuie să aștepti. În câteva zile totul va fi așa cum ți-ai dorit.

PACIENTUL: Cât durează?

DOCTORUL: Tu hotărăști. De obicei nu durează prea mult. Câțiva ani.

Dar e posibil ca rezultatele să se vadă și în două sau trei săptămâni.

PACIENTUL: E posibil ca mâine să observ rezultatele?

DOCTORUL: Nu mi s-a întâmplat niciodată să am un rezultat atât de rapid, dar poate fi posibil. Sau cel puțin așa cred. Oricum, am simțit și în operație că ești un pacient diferit de ceilalți. La tine nu mi-a fost atât de greu să gădesc porii. Acele au intrat chiar foarte bine. Să știi că ai porii destul de mari... Totuși, e bine să nu grăbim lucrurile.

PACIENTUL: E posibil să apară reacții adverse?

DOCTORUL: Unii spun că da, alții spun că nu. Eu totuși am auzit că unora li s-a umflat pielea și a început să crape. Alții spuneau că au dureri groaznice de cap, apărute periodic, sau... Dar mă îndoiesc de aceste lucruri la tine.

PACIENTUL: Vă mulțumesc! Costă ceva?

DOCTORUL: Aveți bani?

PACIENTUL: Nu.

DOCTORUL: Atunci cum vreți să plătiți?

PACIENTUL: Nu vreau să plătesc.

DOCTORUL: Atunci de ce întrebați?

PACIENTUL: Așa, formal...

DOCTORUL: Vă simțiți altfel?

PACIENTUL: Încă nu... La revedere! *(Iese lăsându-și hainele în cabinet. Doctorul îl strigă din urmă și îi aruncă hainele.)*

DOCTORUL: V-ați uitat hainele!... (*singur*) Pacient. Un pacient ca și ceilalți, un pacient normal. Normal? Cum adică normal? Nu! Pacientul ăsta nu a fost deloc normal. Și totuși... Nu. (*Își reia locul la masă analizând, la fel ca la început, penele și scriind orice observație.*) Păunii sunt singurele păsări care nu zboară atât de aproape de cer. Și totuși, sunt cele mai frumoase păsări. Oricât și-ar dori să ajungă cât mai sus, greutatea trupului nu le dă voie. Uneori mă amuză zborul greoi, sincopale în aer, ori bătaile din aripi, obositoare și pentru cei care-i privesc. Dorința lor e atât de mare, încât sfârșesc coborând în viteză și izbindu-se de sol. Poate ăsta e farmecul lor... Culorile frumoase ale penajului trebuie văzute de oameni, nu de creaturile văzduhului... (*Râde sarcastic, aproape diabolic.*) Și totuși, încercarea lor nu le iese niciodată... Hmm...

SCENA II

Intră un asistent îmbăcat în alb, aducând gălețile cu sânge. În spatele lui, intră o femeie, cărând două sacoșe cu pene de păun. Doctorul se ridică de la masă, încântat de venirea celor doi.

DOCTORUL (*asistentului*): Ai adus și sticle?

ASISTENTUL: Pentru ce?

ASISTENTA: Pentru ce?

DOCTORUL (*Uitându-se crunt către asistenta care se simte vinovată pentru intervenție.*): Pentru sânge!

ASISTENTUL: Nu!

DOCTORUL: Trebuia să aduci și sticle. Ai pus sare în el?

ASISTENTUL: De ce?

ASISTENTA: Am pus eu, domnule doctor! (*către asistent*) Sângele se coagulează și trebui să pui sare. Nu știu ce te-ai face fără mine.

DOCTORUL: Tu ai jumulit păunii?

ASISTENTA: Da.

DOCTORUL: Foarte bine. Și mai avem păuni?

ASISTENTA: Cincizeci și patru mari și două sute treizeci și șapte mici.

DOCTORUL: Numai atât? Nu se poate. Sunt prea puțini. Ar trebui să avem cel puțin trei sute de pâuni maturi. Ce ai făcut cu pâunii, nenorocito? (*O împinge. Ea se retrage râzând.*) De ce râzi, idioato? (*Ea continuă să râdă.*)

ASISTENTUL: Domnule doctor, știți doar că e bolnavă. De când ați refuzat să o operați, râde întruna. Uneori e serioasă...

DOCTORUL (*Urlându-i în față asistentului.*): Taci!... (*Vorbindu-i asistentei, care continuă să râdă aproape isteric până la ieșirea din scenă. Răsetele ei se vor auzi puțin timp și în spatele scenei.*) Du-te, nu mai râde, proasto! Du-te și pune penele în cutiile din spate! (*Urmărind-o cu privirea.*) Să ai grijă de pâuni!

Asistenta iese. Doctorul și asistentul se uită în urma ei câteva secunde. Se aude zgomot, lucruri căzând.

DOCTORUL: Să înfiletezi bine dopurile sticlelor! Sângele trebuie să rămână intact până la următoarea operație. Știi doar că sângele trebuie reciclat. Țsta mi s-a părut un pacient bun, de aceea i-am luat atâta sânge. Două găleți îmi vor ajunge până mai dau de unul la fel.

Doctorul ia o seringă și extrage puțin sânge din găleată. Pacientul îi urmărește fiecare mișcare cu calm.

DOCTORUL: Uită-te! Vezi? Parcă și culoarea e altfel. E un roșu mai deschis decât roșul cel normal. Dacă mă uit bine, e format și din alte componente. Par a fi aceleași și totuși sunt atât de diferite... (*Privindu-l pe asistent, care pare a nu pricepe ceea ce spune.*) Hai, pleacă! Ia gălețile și ai grijă să nu se verse nici măcar o picătură!

Asistentul iese, ducând cu grijă cele două găleți cu sânge. Doctorul rămâne iar singur. Poate fi creată aceeași atmosferă cu fum pentru a pune totul sub semnul aparenței...

Doctorul își împlântă în mână seringă, lăsând sângele să se reverse în vene. Rămâne la pământ. Auzind pași, face eforturi să ajungă la masă. Cu greu se ridică și se așază pe scaun. Chipul lui pare obosit.

Pe parcursul scenei va face sforțări să deschidă ochii pentru că va ațipi adeseori.

SCENA III

Intră pacientul care a fost operat acum câteva minute. Pare destul de agitat, dar atunci când dă cu ochii de medic începe să se calmeze. Calmul lui va deveni mai târziu obositor.

PACIENTUL: Nu mi s-a întâmplat nimic.

DOCTORUL (*Cu ochii închiși și cu capul pe masă.*): Acum câteva minute ai ieșit din cameră!

PACIENTUL: Domnule doctor, au trecut deja două luni și nu s-a întâmplat nimic!

DOCTORUL: Cum adică au trecut două luni?

PACIENTUL: Așa e. Sunt două luni de când am ieșit din operație. Mă așteptam ca de a doua zi să văd rezultatele, dar am așteptat în zadar. Uitați-vă la mine, sunt neschimbat!

DOCTORUL: Așa trebuia să rămâi.

PACIENTUL: Cum adică așa trebuia să rămân? Vă bateți joc de mine! Uitați-vă, nu mi-a ieșit nici măcar un fulg de păun! Ce să mai vorbim de pene?

DOCTORUL: V-am spus că poate dura și mai mult. Uneori chiar... douăzeci de ani.

Încet, încet, doctorul poate vorbi din ce în ce mai rar, neridicând capul de pe masă, dar gesticulând. Pacientul se va apropia de doctor, adâncindu-și nedumerirea.

PACIENTUL: Nu s-ar putea repeta operația?

DOCTORUL: Nu. Asta în niciun caz. Dacă se va repeta operația, există riscuri și mai mari. E mai bine să așteptați ceva timp. Nu au trecut decât două luni.

PACIENTUL: Dar măcar un medicament care să grăbească procesul, ceva care...

DOCTORUL: Nu.

PACIENTUL: Bine, dacă atât poate face un medic care se pretinde un medic bun, atunci nu mai am nimic de zis. Să știți că, dacă în câteva zile nu-mi apar măcar primii fulgi, am să mă întorc.

Dă să plece, dar înainte de a ieși îi vine în gând altceva.

PACIENTUL: Se întâmplă ca operația să dea greș?

DOCTORUL: Niciodată. Operația asta e la fel de sigură precum e sigur că anul începe pe 1 iunie.

PACIENTUL: Dar anul nu începe pe 1 iunie.

DOCTORUL: Cum să nu înceapă pe 1 iunie? Dar pe cât începe?

PACIENTUL: De când mă știu anul începe pe 24 februarie și acum dumeavoastră îmi spuneți că începe pe 1 iunie? Dați-mi un argument care să justifice că atunci începe anul.

DOCTORUL: Pentru asta nu există argumente. Anul începe atunci și asta nu o poate schimba nimeni. Nici măcar dumeavoastră, deși se vede că vă doriți asta.

PACIENTUL: Eu văd că dumeavoastră vreți să schimbați prima zi a anului!

DOCTORUL: Nu mă simt în stare să vorbesc cu dumneata. Vino altădată aici. (*Ca pentru sine*) Cum să fie 24 februarie prima zi a anului? (*Revoltat. Celuilalt*) Măcar dacă spuneai și tu 1 februarie. Cum să înceapă anul pe 24, când 24 e printre ultimele zile ale oricărei luni? Nu e 1 prima cifră?

PACIENTUL: Cum adică nu e posibil să înceapă pe 24? Prima zi nu trebuie să fie neapărat o zi de întâi. Nu-i așa? Sau cum...?

Doctorul nu mai poate răspunde pentru că este deja în lumea viselor. Pacientul continuă să vorbească în cameră, deși orice încercare de a justifica data este zadarnică.

PACIENTUL: Nu se poate să fie 1! Așa a fost întotdeauna. Doctorul ăsta e bolnav mintal! Poate de aceea operația lui nu a dat roade. E zadarnic să mai aștept să-mi crească pene de păun! Tot ce a făcut cu mine atunci a fost zadarnic!

Iese dezamăgit. Se pot auzi câteva bătăi de aripi, după care o cădere zgomotoasă a unui trup greoi de pasăre. Doctorul se trezește ca zdruncinat de o forță.

SCENA IV

Pe aceeași ușă intră un alt pacient. Doctorul reia atitudinea de la începutul primei scene. Pacientul al doilea este la fel de neîncrezător.

PACIENTUL 2: Am venit pentru operație.

DOCTORUL: Bună ziua!

PACIENTUL 2: În legătură cu operația de...

DOCTORUL: Da!

PACIENTUL 2: Vi se pare că se poate schimba ceva la mine?

DOCTORUL: Oricui îi putem face modificări. Trebuie să vă doriți foarte mult! La baza unor dorințe stă efortul pe care îl depui atunci când năzuiești spre împlinirea aceluia vis. Știi ce înseamnă să visezi?

PACIENTUL 2: Ce înseamnă să visezi?

DOCTORUL: Tu, spune-mi ce înseamnă să visezi!

PACIENTUL 2: Ce să vă spun?

DOCTORUL: Ce înseamnă să visezi?

PACIENTUL 2: Să visezi înseamnă să... Nu știu ce înseamnă să visezi.

Ce înseamnă să visez?

DOCTORUL: Să visezi?

PACIENTUL 2: Da... să visezi...

DOCTORUL: Nu știu ce înseamnă să visezi...Adică eu știu, știu ce înseamnă să visezi, dar nu e la fel pentru toți. Tu dacă ai venit aici înseamnă că vrei să visezi, nu?

PACIENTUL 2: Da? Ce anume?

DOCTORUL: De ce ai venit aici?

PACIENTUL 2: De ce am venit aici?

DOCTORUL: Da, de ce ai venit aici?

PACIENTUL 2: Am venit să mă operați. Numai că nu știu la ce mă expun! Există vreun pericol?

DOCTORUL: Nuuu. Toate operațiile au fost un succes. În cele mai multe cazuri rezultatele s-au văzut după câteva zile. Majoritatea celor care au trecut pe aici au plecat mulțumiți. De fapt, au venit apoi să-mi mulțumească.

PACIENTUL 2: Înseamnă că operația decurge în cele mai multe cazuri foarte bine.

DOCTORUL: Așa e.

PACIENTUL 2: Nu a eșuat niciodată?

DOCTORUL: Niciodată!

PACIENTUL 2: Deci ați avut numai reușite?

DOCTORUL (*enervat, ridică tonul*): 100%. Vreți să fiți operat sau amânăm operația? Nu vă văd îndeajuns de pregătit.

PACIENTUL 2: Ba da. Sunt pregătit. Doar de aceea am venit aici.

DOCTORUL: Deci, putem intra în operație?

PACIENTUL 2: Putem?

DOCTORUL: Dacă dumeavoastră vreți eu pot începe și în minutele următoare.

PACIENTUL 2: Am să simt ceva?

DOCTORUL: Nimic. E o operație care nu doare, deși se face pe viu.

PACIENTUL 2: Cum adică pe viu?

DOCTORUL: Adică nu vă adormim: fără anestezie.

PACIENTUL 2: Așa e mai bine. Pacientul trebuie să vadă ce i se întâmplă, ce se petrece cu el în operație... Durează mult?

DOCTORUL: Nu. Întindeți-vă! (*Doctorul îi indică masa unde să se așeze.*)

PACIENTUL 2: Cum să mă întind?... aaaaaa... pentru operație...da!

Imediat. O secundă numai, să mă dezbrac.

DOCTORUL: Nu, nu, nu....nu e nevoie. Operația poate fi făcută și așa. De fapt, decurge mai ușor. E mult mai simplu.

Același procedeu ca și data trecută, numai că acum pacientul nu se mai zbate deloc. Primește pasiv fiecare împunsătură de ac a doctorului. După operație, pacientul este liniștit și foarte odihnit.

PACIENTUL 2: Vă mulțumesc! Să știți că mă simt mai bine acum. Se poate explica starea mea? Așa începe totul?

DOCTORUL: Domnule, să știi că la fiecare pacient, reacția după operație e altfel. Dacă te simți bine, e un caz foarte fericit. Am simțit de la început că la tine nu e ca la ceilalți, dar nu am vrut să-ți spun nimic. Asta te putea speria. Acum e totul în regulă, nu?

PACIENTUL 2: Doctorii știu mai bine ce se întâmplă cu pacienții lor. Dacă spuneți că mă simt bine înseamnă că așa este.

DOCTORUL: Dar dumneata ai spus că te simți bine.

PACIENTUL 2: Da...eu am spus...

Pacientul 2 iese liniștit, repetând același lucru până la ieșire „eu am spus”.

Doctorul rămâne singur, mulțumit de operația făcută.

DOCTORUL: Cu fiecare mi se întâmplă altfel, deși cu toții își doresc același lucru. Ce dorință mai mare poate avea un medic decât să aibă cât mai mulți pacienți care să apeleze la serviciile sale? Mama îmi spunea să mă fac „medic salvator de vieți”, însă eu m-am făcut doar medic. Dacă ar trăi să vadă că am ajuns doar medic, mi-ar spune să-mi găsească altceva mai bun de făcut. Dacă nu ești “medic salvator de vieți”, degeaba mai ești medic. Întotdeauna mi-a spus că atunci când voi discuta cu pacienții mei trebuie să le spun adevărul și să nu-i iau niciodată pe ocolite. Să le spun totul chiar dacă mai au de trăit zece zile - ”Pacientul trebuie tratat ca pe un prieten. Spune-i adevărul, lui și numai lui, altfel te va urî mereu și în fața morții te va blestema întâi pe tine, apoi se va gândi să-I ceară iertare lui Dumnezeu, dacă va mai face asta”.

Liniște. Doctorul iese liniștit. În scenă apare asistenta. E destul de serioasă. Pe parcursul scenei își va schimba atitudinile. Va fi ori melancolică și serioasă, ori foarte excentrică și fericită, râzând aproape nebunește.

SCENA V

Asistenta împrăștie pe masă foile doctorului. Se aud pași. Intră pacientul din Scena I.

PACIENTUL: Vreau să vorbesc cu domnul doctor.

ASISTENTA: Așteptați un pic, domnul doctor se întoarce imediat.

PACIENTUL: E plecat de mult?

ASISTENTA: De ce vreți să știți?

PACIENTUL: Aș vrea să calculez cam cât durează până se întoarce.

ASISTENTA: Puteți face asta?

PACIENTUL: Da.

ASISTENTA: Cum?

PACIENTUL: E un algoritm secret. M-a învățat un prieten.

ASISTENTA: Spuneți-mi-l și mie. Vreau să calculez și eu timpul.

PACIENTUL: V-am spus că e secret.

ASISTENTA (*Începe să râdă.*): Și ce dacă e secret! Vreau să-l aflu! Vă pot spune un secret pe care îl știu de la domnul doctor.

PACIENTUL: Să aud. Întâi spuneți dumneavoastră, apoi vă mărturisesc și eu totul.

ASISTENTA (*râs care tinde spre isterie*): Domnule, cred că mă considerați o proastă. Dacă nu-mi spuneți cum calculați, nu vă zic nimic. Secretul meu e mult mai valoros decât al dumneavoastră. De fapt, nu mai am nevoie de algoritmul acela. Nu vreau să divulg ce știu de la domnul doctor.

PACIENTUL: Vă spun eu algoritmul și apoi vă ascult. E bine așa?

ASISTENTA (*Revine la starea de seriozitate. O seriozitate radicală, care se identifică și în voce.*): Domnule, nu vreau să îmi spuneți nimic pentru că nu mă interesează. Păstrați-vă secretul, așa cum o voi face și eu. Nu vreau să știu cum să calculez timpul. Atunci când calculez timpul, nu fac altceva decât să mi-l fac dușman. Nu am nevoie de algoritmul acela care oricum îmi va devia cursul firesc al vieții.

PACIENTUL: Doamnă, dar vreau să vi-l spun! (*Apropiindu-se*) Care-i secretul medicului? Stând cu el aici îl cunoașteți destul de bine.

ASISTENTA: Îl cunosc foarte bine. Știu secretele fiecărei operații pe care o face. Eu am fost cea care a inventat operația cu penele de păun.

PACIENTUL: Cum adică dumneavoastră ați inventat operația? Asta nu există de foarte mult timp?

ASISTENTA: Ba da.

PACIENTUL: Și atunci de ce spuneți că dumneavoastră ați inventat-o?

ASISTENTA: Pentru că sunt femeie!

PACIENTUL: Cum adică pentru că sunteți femeie? Asta nu justifică nimic.

ASISTENTA: Ba da, asta justifică totul.

PACIENTUL: Spuneți-mi, ce se întâmplă în cabinetul ăsta? Au trecut deja doisprezece ani și nu s-a întâmplat nimic cu mine. Se pare că operația a dat greș de data asta. Cum se explică? De la domnul doctor oricum nu aflu nimic, spune-ți măcar dumneavoastră ceva!

Asistenta începe să râdă din nou, la fel de înnebunitor. Pacientul, enervat, o prinde de umeri și o zguduie, încercând să o facă să vorbească.

PACIENTUL: Spune ceva! Mi-am dorit pene și după atâta timp operația aceea nu și-a făcut efectul. Zi-mi de ce s-a întâmplat asta? Am greșit eu cu ceva, sau totul e așa din cauza doctorului? Zi-mi dacă are vreun rost să-l mai aștept?... (*Femeia continuă să râdă, ridicând tonul râsului.*) Femeie, de ce râzi în halul ăsta?... (*O pocnește. Femeia continuă să râdă.*)... E cumva un complot la mijloc? Ce încercați voi să faceți aici cu pacienții?... Îmi dau seama că pentru voi totul e numai o joacă.

Brusc, asistenta nu mai râde. Devine din nou foarte serioasă și începe să țipe la pacientul supărat și nelămurit.

ASISTENTA (*Țipă prelung, după care un moment de pauză. Pacientul se uită la ea înmărmurit. Ea scoate din nou un țipăt mai puternic decât primul.*): Gata! Gaaataaaa!... Cum îți permiți dumneata să mă pocnești? Eu sunt asistenta celui mai bun doctor pe care l-a avut țara asta vreodată. Dumneata cine ești să dai în mine, să țipi la mine? Un muritor de rând care vine să-și facă operații pentru a evada din cotidianul

supărător. (*țipăt scurt, dar ascuțit*) Ai vrut pene, o să ai pene. Dacă doctorul a spus că operația a decurs bine, înseamnă că așa e! Nu și-a mințit niciodată pacienții... M-a mințit numai pe mine. De fapt, pe mine mă minte întotdeauna. Și eu am vrut operația asta pe care o cereți cu toții, dar a refuzat să mă opereze. A spus că nu sunt pregătită. (*Țipăt scurt, după care râs puternic. Revenire la starea de acum câteva momente.*)

Pacientul nu îndrăznește să mai spună ceva. Se aud pași repezi îndreptându-se spre scenă. Asistentul vine din spate strigând.

ASISTENTUL: Liniștește-te Nora! Vin acum!

Asistentul intră în scenă. Pacientul rămâne mut, dar asistenta continuă să râdă. Cei doi par a se înțelege din priviri.

ASISTENTUL: Nora, sunt aici. Gata, liniștește-te! Încearcă să nu mai râzi.

Asistenta râde în continuare. Acum e în brațele asistentului, dar acest lucru nu pare să-i schimbe starea.

ASISTENTUL: Domnule, cine sunteți dumeavoastră?

PACIENTUL: Un pacient nemulțumit. Vreau să vorbesc cu domnul doctor. Îmi puteți spune când se întoarce?

ASISTENTA (*Devine din nou serioasă.*): V-am spus doar că domnul doctor vine imediat.

ASISTENTUL: Vă rog să așteptați câteva momente. Noi avem puțină treabă lăsată de domnul doctor. (*asistentei*) Au murit doi păuni.

ASISTENTA: Cum adică au murit doi păuni? Nouă nu ne-au murit niciodată păunii. Cred că sunt bolnavi, dar morți în niciun caz.

ASISTENTUL (*Întorcându-se către pacient, după ce o scoate pe asistentă din scenă.*): Eu mă întorc în câteva momente. Trebuie să vă comunic ceva. E un lucru extrem de important. Vă rog să mă așteptați aici.

PACIENTUL: Să nu întârziați, vă rog. Aștept de ceva timp și am și alte lucruri de făcut.

ASISTENTUL: Imediat revin... mai zăboviți câteva secunde.

Asistenta strigă din spate: Cum adică au murit păuni? Vino și-mi arată, unde ai văzut păuni morți? I-am numărat și sunt toți.

ASISTENTUL (*Ieșind din scenă.*): Sunt doi păuni morți.

SCENA VI

Pacientul rămâne singur în cameră. Tăcere. Se pot auzi din când în când bătăi de aripi apoi căderi bruște, zgomotoase. Ușa deschisă pe tot parcursul scenei începe să scârțâie, mișcându-se. Cineva din spate o închide, provocând o izbitură puternică. Pacientul se sperie, apoi ușa se deschide din nou. În timpul acesta, bătăile aripilor pot persista, precum și căderile trupurilor păunilor osteniți. Se sting și se aprind luminile, creându-se o stare de panică, resimțită de pacientul rămas sprijinit de masa doctorului. În întuneric, intră pacientul al doilea, văzut abia la aprinderea luminii. Șocurile de lumină pot fi din ce în ce mai dese. La vederea celui de-al doilea pacient, primul este speriat ca la vederea unei stafii. Șocurile de curent încetinesc. Pacientul 1 este încă foarte speriat.

PACIENTUL: Dumeata cine ești?

PACIENTUL 2: Sunt un păun!

PACIENTUL: Cum adică un păun?

PACIENTUL 2: Un om care și-a dorit să zboare. Un om nemulțumit.

PACIENTUL: Nemulțumit de ce?

PACIENTUL 2: De ce a făcut domnul doctor din mine. Am rămas cu o unică dorință care e la fel de vie și acum. Am venit să mă operez și am trecut prin mâinile domnului doctor.

PACIENTUL: Și eu am fost operat de domnul doctor.

PACIENTUL 2: Tot pentru...?

PACIENTUL: Da. Să știți că domnul doctor numai cu asta se ocupă.

PACIENTUL 2: Și?

PACIENTUL: Și ce?

PACIENTUL 2: Cum și ce?

PACIENTUL: Vreun rezultat?

PACIENTUL 2: Nu ai auzit că sunt un pacient nemulțumit?

PACIENTUL: Aaaa...

PACIENTUL 2: Dar dumneata?

PACIENTUL: Eu tot!

PACIENTUL 2: Tot ce?

PACIENTUL: Tot nemulțumit. Aceeași operație.

PACIENTUL 2: De ce nu mă mir?

PACIENTUL: De ce nu vă mirați?

PACIENTUL 2: Nu v-am întrebat pe dumneavoastră...

PACIENTUL (*Repetând fraza precedentă cu același accent.*): Nu v-am întrebat pe dumneavoastră. Da?

PACIENTUL 2: Da? Așa mi se pare.

PACIENTUL: Așa mi se pare. Cred că așa e. Mă întrebam așa...
retoric...

PACIENTUL 2: ...aaaaaaaaa...

Câteva clipe de tăcere. Al doilea pacient se apropie de masă și ia hârtiile doctorului în mână. Le răsfoiește, ignorându-l pe celălalt.

PACIENTUL: Ce faceți?

PACIENTUL 2: Ce fac?

PACIENTUL: Umblați prin foile domnului doctor...

PACIENTUL 2: Da. Umblu prin foile domnului doctor să văd dacă observ vreo lege scrisă a ceea ce a făcut din mine și din dumneavoastră.

PACIENTUL: Și?

PACIENTUL 2: Nimic. Nu înțeleg nici măcar o literă din tot ce scrie aici. Pare a fi un limbaj secret. Să știți că am încredere în intuiția mea. În foile acestea stă scris destinul nostru. Undeva, în unul din aceste dosare, trebuie să fie menționate și operațiile noastre. Așa fac toți medicii.

PACIENTUL: Eu spun să-l așteptăm pe doctor.

PACIENTUL 2: Credeți că el ne va spune ceva? Mă îndoiesc de asta.

Totuși, putem spera.

PACIENTUL: De ce ați vrut să vă operați?

PACIENTUL 2: Oricine vrea asta măcar o dată în viață. Și eu am vrut să fie ceva definitiv. Unii mi-au spus că după operații îmi vor crește pene de păun și-mi va fi mai ușor. Știam că domnul doctor poate face asta. Când am venit aici nu eram sigur că vreau să fiu operat, dar atunci când l-am văzut pe doctor am simțit că el este cel care mă va ajuta. Numai prin operația asta avea să mi se împlinească visul de atâția ani.

PACIENTUL: Și eu am venit din același motiv.

PACIENTUL 2: Și felul lui de a opera este diferit de al altor medici. Cu toții au spus că este un maestru, un geniu al acestei ramuri din medicină. Numai că rezultatele se văd foarte târziu. Eu am venit încrezător. Mi-a promis că nu va dura mult.

PACIENTUL: Și mie mi s-a întâmplat la fel. Eu încă mai sper să apară vreun rezultat. Aștept să-mi apară măcar fulgii. După aceea sunt sigur că se vor ivi și penele. Și totuși nu se întâmplă nimic.

Tăcere. Asistentul intră grăbit parcă să spună secretul pacientului.

ASISTENTUL(*către pacientul 1*): Și dumnealui cine e?

PACIENTUL: Un alt pacient de-al domnului doctor. Și dumnealui îl așteaptă.

ASISTENTUL: Ahaa...

PACIENTUL 2(*către celălalt pacient.*): Și el cine este?

PACIENTUL: Chiar, dumneata cine ești?

ASISTENTUL: Sunt asistentul domnului doctor.

PACIENTUL și PACIENTUL 2(*Uitându-se unul la altul.*): Aaaaa...

PACIENTUL: Vroiți să-mi spuneți un secret.

ASISTENTUL: Da?

PACIENTUL: Atunci când ați plecat cu asistenta mi-ați spus să rămân pentru a-mi mărturisi ceva.

ASISTENTUL: Aaaaaa... vroiam să vă spun că asistenta e bolnavă din cauza doctorului...

PACIENTUL: Dar ce i-a făcut doctorul?

ASISTENTUL: Nu chiar doctorul... Mai degrabă refuzul lui de a o opera.

Pacientul și Pacientul 2 se privesc nedumeriți.

PACIENTUL: În halul ăsta a adus-o refuzul de a o opera?

ASISTENTUL: Da. Ea și-a dorit foarte mult să fie operată, încă de când era mică. Devenise chiar un ideal pentru ea. Când a venit aici, eram un pacient nemulțumit de operația pe care mi-a făcut-o doctorul. Am venit să-i cer explicații, însă el nu mi le-a oferit nici până în ziua de azi. Și totuși, îmi dau seama că este un medic foarte bun. Dar ea a insistat, și azi, și mâine, însă doctorul a refuzat-o. I-a spus că nu e pregătită și de atunci a început să fie așa cum ați văzut-o - nesigură pe nimic. Nu știe când trebuie să râdă și când să plângă, a uitat să mai simtă asta. Când e serioasă, când e copilăroasă...

PACIENTUL 2 (*către celălalt pacient*): E aproape o nebunie...

PACIENTUL: Poate fi considerată așa, dar mai degrabă e frustrare. Cel puțin, așa cred. Dumneavoastră ce spuneți, domnule asistent?

ASISTENTUL: E posibil să aveți dreptate. Amândoi aveți dreptate. Doctorul a rugat-o să-i fie asistentă până când el va simți că e pregătită de operație. Ea continuă să speră că în cel mai scurt timp va fi operată, dar au trecut treizeci de ani de când tot speră și nu s-a întâmplat nimic. A îmbătrânit aici. Acum are grijă de păunii domnului doctor.

PACIENTUL: Și dumneavoastră?

ASISTENTUL: Eu poate tot nemulțumit. Însă mi-a trecut. Uitându-mă la ea, îmi dau seama că e mai bine așa, chiar și operat, dar fără rezultate.

PACIENTUL 2: Să știți că pe ea ideea în sine o macină. Și nu atât ideea, cât mai ales așteptarea. E una din cele mai crunte torturi la care este supus omul.

PACIENTUL: Nici mie nu-mi place deloc să aștept. Domnule asistent, spuneți că domnul doctor trebuie să vină cât de curând. Îl așteptăm de ceva timp și totuși...

ASISTENTUL: Domnul doctor întârzie uneori și câte trei ani. Dar când pleacă ne spune că se întoarce repede. Ne-am obișnuit deja. Ni se par puțini și trec destul de repede.

PACIENTUL 2: Cum adică trei ani?

ASISTENTUL: Trei ani în cap. Pleacă întotdeauna pe 1 iunie și se întoarce tot pe 1 iunie. Obişnuiește să vină de Revelion. Îl așteptăm mereu cu șampanie.

PACIENTUL 2: Cum adică de Revelion? Revelionul e în noaptea de...

PACIENTUL: 24 februarie...

PACIENTUL 2: Cum să fie 24 februarie?

ASISTENTUL: De când mă știu Revelionul a fost pe 1 iunie; prima zi a anului a fost o bucurie mereu, fie venea, fie pleca domnul doctor. Eu mă bucur de plecarea lui pentru că rămân singur cu Nora, asistenta, însă ea se întristează.

PACIENTUL 2: Cum să fie pe 1 iunie?...

ASISTENTUL: Mă întristez atunci când se întoarce în cabinet, după o absență de trei ani, pentru că Nora avea să-i dedice lui tot timpul. E cea mai fericită atunci când se întoarce.

PACIENTUL 2: Cum să fie pe 24 februarie?

ASISTENTUL: Ea îl așteaptă mereu cu șampanie. Îl întâmpină cu aceeași întrebare: ”Când aş putea fi operată?”. Am obosit deja auzind același dialog de fiecare dată. Doctorul îi răspunde: ”Când ai să fii pregătită. Când voi simți eu că ești pregătită”. Săraca începe să râdă fără să-și dea seama, după care devine din nou serioasă. Totul se repetă la nesfârșit.

PACIENTUL: Și totuși, când putem vorbi cu domnul doctor? Măcar dumneavoastră ne puteți spune.

ASISTENTUL: Trebuie să apară. Mai sunt doar câteva minute până la noul an. Suntem pe 31 mai și acuși vine Anul Nou. Ea a pregătit deja cupele de șampanie. Încă mai speră că anul ăsta va fi operată. Așteptați, vă rog, câteva momente. Mă duc să văd pe unde e, dar mă întorc. Nu plecați, domnul doctor sosește imediat.

Asistentul părăsește scena. Cei doi rămân amuțiți. Se pare că niciunul nu înțelege ce se întâmplă în jurul lor. În spate se aude o mașină venind, apoi frâna, portiera deschizându-se, portiera închizându-se, ușa de la intrare și câțiva pași pe scări. Din partea cealaltă asistentul și asistenta sosesc grăbiți. El având tava cu pahare, ea cu șampania în mână. În scena următoare cei doi pacienți vor fi

simpli spectatori la ceea ce se întâmplă cu doctorul și cei doi asistenți. Deși vor interveni prin simpla prezență, nu vor rosti niciun cuvânt.

SCENA VII

Doctorul, îmbrăcat destul de gros, vine cu o mână în buzunarul paltonului și în cealaltă mână poartă un dosar. Celelalte personaje sunt îmbrăcate subțire. Doctorul are la buzunarul paltonului nelipsite pene de păun.

ASISTENTA: Domnule doctor, sunt pregătită. Când aș putea fi operată?

DOCTORUL: Când ai să fii pregătită, când voi simți eu că ești pregătită. În plus, nu poți fi operată în prima zi a anului.

ASISTENTA: Domnule doctor, dar de atâta timp v-am rugat să mă operați. Cât trebuie să mai aștept?

DOCTORUL: Nu mai e mult până atunci. Lasă măcar să treacă prima zi a anului.

ASISTENTA (*Cade în genunchi în fața doctorului.*): De atâta timp vă tot rog să mă operați. De asta am venit aici. E cea mai mare dorință a mea. De fapt, pentru asta trăiesc, e unica mea rațiune. Altfel simt că trăiesc degeaba.

DOCTORUL: Ridică-te. Nu poți fi operată.

ASISTENTA (*țipăt nebun, prelung*): Aaaaaaaaaaaaaa...

DOCTORUL: Hai termină! Nu ești pregătită.

ASISTENTA (*țipăt isteric, și mai prelung*): Aaaaaaaaaaaaaa... Eu vreau să mă operați. De data asta nu mai am răbdare, dacă nu mă operați mă omor.

DOCTORUL: Ai mai spus asta și de alte ori. Hai, ridică-te... (*Îi face semn asistentului care vine să o ridice. Ea nu se lasă ridicată, rămâne în genunchi în fața doctorului, deși asistentul trage de ea. Asistenta continuă să țipe. Același "Aaaaaa..." din ce în ce mai lung.*)

ASISTENTA: Am să vă omor păunii dacă nu mă operați. Am să-i omor cu apă clocotită să nu le puteți lua penele.

DOCTORUL (*O plesnește. Ea începe să râdă. Se trece din nou la aceea stare isterică de râs nebunesc. Doctorul, foarte iritat.*): Să nu îndrăznești să-mi mai vorbești așa... Nu te operez nici acum, nici altădată. Nu poți fi operată. Nu te pot opera. Oricând crezi că asta e menirea ta, nu vei fi operată niciodată. Oricum, chiar și operată vei rămâne cu același sindrom al nebuniei.

ASISTENTA (*Continuă să râdă, arătându-l pe doctor cu degetul. Ea este tot în genunchi numai că asistentul o ține de brațe.*): Dacă eu nu știu care e menirea mea, cum puteți să-mi spuneți că...?

DOCTORUL (*Către asistent.*): Ia-o de aici, te rog.... Îi încep iar crizele...

ASISTENTA (*Revine la aceea stare de seriozitate.*): Credeți că puteți face din mine tot ce vă doriți? Ce, dacă sunteți medic aveți drepturi depline asupra pacienților dumneavoastră?

DOCTORUL (*Asistentului*): E cazul să o duci. Te rog... Nu are rost să o ținem aici... Nebunia ei nu dispare niciodată. Ce e mai rău e că așa se întâmplă în prima zi a anului și nu putem sărbători... (*Către cei doi pacienți nemulțumiți care privesc scena îngroziți.*) Luați paharele și desfaceți șampania. Nu se cuvine ca la începutul anului să nu închinăm întru norocul nostru.

ASISTENTA: De data asta, nu am să vă permit să mă duceți de aici. Vreau și eu să fiu tratată ca un pacient normal. Acum nu mai sunt asistentă, ci pacientă. Vreau să fiu operată...

Se smulge din brațele asistentului și sare la gâtul doctorului. Se prinde cu mâinile și cu picioarele de el și nu îi dă drumul. Asistentul se repede să o oprească, dar ea se ține foarte strâns. Îi sărută fruntea și gâtul doctorului.

ASISTENTA: Domnule doctor, dacă nu mă operați, vă mușc de gât. Vă rup o ureche și o dau la păuni. (*Începe să râdă apoi către asistent.*): Lasă-mă, oricum nu mă dau jos... Nu mă dau jos (*râs*).

ASISTENTUL (*Către cei doi pacienți care intervin la apelul asistentului.*): Ajutați-mă să o dau jos.

Cu toții reușesc să o dea jos. Ea râde și pare a nu fi la fel de afectată. Se scufundă în râsul acela nebunesc care îi epuizează toate forțele. Asistentul iese o clipă și se întoarce în sală cu o cămașă de forță. O îmbracă pe asistentă, care nu opune nicio rezistență. În timpul acesta, doctorul își așază hainele, le scutură, după care ia loc la masă unde începe să-și așeze dosarele. Cei trei o iau pe asistentă în brațe, ducând-o afară din scenă. Doctorul rămâne singur.

DOCTORUL (*Ia un pahar, desface sticla de șampanie, își toarnă șampanie.*): De fiecare dată anul începe așa. Cel puțin, atunci când sunt aici. Niciodată nu am reușit să o fac să înțeleagă că procedeul ăsta nu funcționează decât la unii oameni. Majoritatea cred că operația mea nu-i schimbă cu nimic, dar se înșală. Pe toți îi schimbă cu ceva, fiecare din ei capătă ceva nou, ceva de care nu reușesc să-și dea seama... (*Bea o gură de șampanie.*)... La mulți ani! Vor realiza odată că operația le-a prins bine, efectele ei se văd după mult timp. Și chiar ardoarea lor de a vedea rezultatele prelungește așteptarea. Unora le-au crescut penele de păun abia după moarte și nu au reușit să le vadă, dar asta nu e vina mea. Niciunul nu reușește să-și dea seama că ei sunt responsabili de întârzierea apariției penelor. Am avut pacienți care după operație s-au făcut că au uitat de tot și penele au început să apară. Creșteau frumos, dar niciodată nu se mirau de creșterea lor... (*Bea încă o gură de șampanie. Din spate se aude un râs nebun al aceleași asistente. Mai târziu, poate răsună și țipătul ei.*) Cu toții cer rețete și prescripții pe care să le respecte cu strictețe, dar fiecare e altfel. Cum aș putea scrie rețete fiecăruia, când nici măcar nu-i cunosc? Ei trebuie să-și dea singuri seama de ce se întâmplă...

Doctorul se ridică de la masă cu o fiolă în mână. În fiolă este ultima rămășiță din sângele pacientului. Ia și o seringă pe care o umple cu cele câteva picături de sânge. Se creează aceeași atmosferă ca atunci când au fost operați cei doi pacienți. Doctorul își injectează serul în vene. Se lasă ușor cu capul pe masă. Tot în fum apar și ceilalți doi pacienți.

SCENA VIII

PACIENTUL: Domnule doctor, eu sunt...

PACIENTUL 2: Și eu sunt...

PACIENTUL: Da?

PACIENTUL 2: Păi nu sunt și eu...

PACIENTUL: Aaaaa... Ba da... Domnule doctor, amândoi suntem...

Doctorul nu răspunde. Pacientul și Pacientul 2 se duc aproape de doctor, unul printr-o parte și altul prin cealaltă. Amândoi îi ridică trupul și-l sprijină de spătarul scaunului.

PACIENTUL: Domnule doctor, mă auziți?

Tăcere. Trupul doctorului este lăsat pe spătar. În momentul în care cei doi pacienți iau mâna de pe doctor, acesta cade de pe scaun, dar nu se trezește.

PACIENTUL 2: Nu cred că ne aude. Nu a simțit nici măcar șocul căderii lui.

PACIENTUL: Și atunci?

PACIENTUL 2: Atunci ce?

PACIENTUL: Atunci ce facem? Mai așteptăm?

PACIENTUL 2: Mai așteptăm?

PACIENTUL: Nu cred că vom primi vreun răspuns aici.

PACIENTUL 2: Nu cred.

PACIENTUL: Ce?

PACIENTUL 2: Că vom primi vreun răspuns aici.

PACIENTUL: Și atunci?

PACIENTUL 2: Să plecăm.

PACIENTUL: Și cum rămâne cu operația?

PACIENTUL 2: Cu operația?

PACIENTUL: Da, cu operația.

PACIENTUL 2: ...

PACIENTUL: Aaaaaaaaaa!

PACIENTUL 2: Aaaaaa ce?

PACIENTUL: Ace?

PACIENTUL 2: Ace?

PACIENTUL: Da ai spus ace.

PACIENTUL 2: Am spus ace?

PACIENTUL: Da, tocmai ai spus ace.

PACIENTUL 2: Tocmai am spus ace. Da... așa e...

PACIENTUL: De ce ai spus ace?

PACIENTUL 2 (*ca pentru sine*): De ce am spus ace?!... (*Întrebându-l pe celălalt.*) De ce am spus ace?

PACIENTUL: Cred că te-ai referit la acele doctorului... cele cu care am fost operați amândoi...

PACIENTUL 2: Da. Cred că da.

PACIENTUL: Nu știu însă de ce le-ai pomenit tocmai acum!

PACIENTUL 2 (*absent și străin.*): Nu.

PACIENTUL: Poate în cuvântul acesta stă întreg secretul... Uneori oamenii nici nu-și dau seama ce spun, deși cuvintele lor, puse într-un context potrivit, pot fi geniale...

Un moment de tăcere... Intră asistentul... (ca și cum le-ar mărturisi un secret)

ASISTENTUL: Nu prea frumoasă metoda de a petrece prima zi a anului, dar așa e la noi mereu. Cred că e zadarnic să-l mai așteptați pe doctor. Din câte vedeți, a adormit. Cine știe cât durează până se trezește.

Cei doi pacienți par să fie încă tulburați de cuvântul ace.

PACIENTUL: Ace...

ASISTENTUL: Ce-i cu acele? Și dumneavoastră....

PACIENTUL: Și eu ce?

ASISTENTUL: Și dumneavoastră vreți să știți secretul acelor?

PACIENTUL 2: Da, vrem să știm secretul acelor.

ASISTENTUL: Domnul doctor nu îl spune nimănui. (*Ca și cum le-ar mărturisi un secret*) E posibil ca Nora să știe câte ceva, dar nu ne va spune nimic niciodată. Toți pacienții care vin se întreabă ce ace a folosit

domnul doctor pentru că pielea nu li s-a umflat, pentru că nu le-au rămas semne.

PACIENTUL: Da, așa e... Asta e întrebarea ”Ce fel de ace a folosit doctorul?”

ASISTENTUL: Cu toții se întreabă același lucru, dar niciunul nu va ști răspunsul vreodată. Știu însă că toate acele sunt conectate la pene de păun. Altfel, nu-mi explic operația.

PACIENTUL: Cum adică “ace conectate la pene de păun”?

ASISTENTUL: Lucrul ăsta e întreg misterul ”Cum adică au fost conectate la pene de păun?”. Oricât l-am ruga să ne spună, totul rămâne incert. Eu cred că e vorba de o legătură la fel cum există una între păuni și om.

PACIENTUL: Ce legătură este între păuni și om?

PACIENTUL 2: Ce legătură este între păuni și om?

ASISTENTUL: Ce legătură este între păuni și om?

Se aud câțiva pași. Apar din nou șocurile de lumină. În ușa deschisă, se zărește silueta unui alt om, un alt pacient. Cei trei sunt destul de speriați și rămân înmărmuriți. Omul intră în sală încet. Șocurile nu conțin. Din spate se aude un țipăt, al asistentei... După câteva secunde, râsul ei. Pe scenă, lumina se stinge de tot.

PACIENTUL 3 (vocea lui se stinge în întuneric): Ce legătură este între păuni și om?

Ceialți trei scot un sunet de uimire.

PACIENTUL, PACIENTUL 2, ASISTENTUL: Dumneata cine ești?

PACIENTUL 3: Un păun...

Lumina rămâne stinsă câteva secunde. Nu se mai aude niciun zgomot. Căderea liberă a unui păun. Un firicel de lumină. O pană de păun în cădere.

CORTINA.

EDA sau NAȘTEREA FLUTURILOR...

Personaje:

EDA - 30 de ani..

CHAKIB - 30-35 de ani, viitorul soț al Edei

MAMA - 60 de ani, mama Edei

TATĂL - 60-65 de ani, tatăl Edei

UN BĂRBAT (VECINUL - FILIP) - 30-35 de ani

O FEMEIE (VECINA - HANNA) - 30-35 de ani.

Alte personaje - vecinii...

ACTUL I

Intrândul unei case pline cu flori. În spate, o ușă mare și două ferestre. Una din ferestre poate avea perdelele trase. Eda este pe un scrânciob și râde, bucurându-se de frumusețea naturii sau de florile din jurul ei. Scena se poate deschide cu "Valsul Fluturilor". De undeva, de sus, cad fluturi de hârtie viu colorați. Peste câteva secunde apare Chakib, melodia se ascunde încet în spatele dialogului lor, deși poate continua în surdina. Atunci când ea îl vede, încetează a mai râde și continuă să se legene în scrânciob. El o fixează cu privirea și nu-și mai ia ochii de la ea.

CHAKIB: Am venit!

EDA (*emoționată, apoi din ce în ce mai nepăsătoare*): Foarte bine. Cu toții te așteaptă!

CHAKIB: Aș fi vrut să nu mă aștepte nimeni, dar să mă aștepti tu.

EDA: Dar și eu te așteptam.

CHAKIB: Mă bucur să aud asta. Nu vrei să te dai jos? Am putea vorbi mai bine privindu-ne în ochi.

EDA: Ne putem privi chiar dacă sunt aici... (*Se leagănă mai tare.*)

CHAKIB: S-a hotărât ceva?

EDA: Da... O să locuim în casa bunicului meu. A hotărât să se mute cu ai mei, deși tata nu a fost nici o clipă de acord... În final, a acceptat asta, pentru binele meu...

CHAKIB: Și nu te bucuri că vom locui singuri?

EDA (*după câteva clipe de tăcere*): Mă prinzi? Vreau să sar!

Eda sare înainte de a-i da el răspunsul. El tresare, temându-se ca ea să nu se rănească.

CHAKIB: Te-ai rănit?

EDA: Da... Mă doare puțin pânțele.

CHAKIB: Trebuie să ai grijă! De ce nu ai așteptat să te prind?

EDA: Mă gândeam că vei sări să mă prinzi...

Eda se așază jos. Chakib vine lângă ea.

CHAKIB: Pot să mă așez lângă tine?

EDA: Așază-te, grădina e a familiei, dar pajiștea e a tuturor.

CHAKIB: Eda, tu simți ceva pentru mine ?

Tăcere.

CHAKIB: De ce refuzi să-mi răspunzi? Părinții tăi consideră că sunt cel mai bun om pe care l-au întâlnit.

EDA: De ce? Pentru că-mi accepti boala? Sau pentru că ești singurul dispus să mă mai ia după tot ce s-a întâmplat cu mine ?

CHAKIB: Eda, eu te-am iubit înainte să știu cu adevărat cine ești. Poate la început m-am îndoit de dragostea pe care ți-o port, dar mai târziu știam că viața mea îți aparține.

EDA: Știu! Te-ai îndrăgostit și ai venit să semnezi contractul de vânzare - cumpărare ca acum câteva secole! Și părinții mei ce spun? Sunt de acord, nu?

CHAKIB: Să știi că m-aș putea retrage dacă tu îmi spui să plec.

EDA: Fără a mai cere vreo explicație, fără a mă întreba de ce vreau să plec?

CHAKIB: Fără a mai spune măcar un cuvânt.

Un moment de liniște. Ea tace, timp în care este privită. Apoi începe să murmure un cântec.

CHAKIB: De ce au căzut fluturi?

EDA: Întodeauna cad fluturi la ora asta. Dacă nu sunt afară, cad în fața geamului meu atunci când fereastra e închisă. Odată, am deschis geamul și au început să intre în casă. Mie nu-mi plac pentru că se umple patul cu puf de pe aripi.

CHAKIB: Eda, de ce sunt fluturi de hârtie ?

EDA: Pentru că au atins pământul. Toți fluturii care ating pământul devin fluturi de hârtie. Lupta de a mai zăbovi în aer e zadarnică. Aripile lor sunt mult prea fragile să învingă vântul.

CHAKIB: De ce nu mă privești niciodată în ochi?

EDA: Mi-e teamă.

CHAKIB: Teamă de ce?

EDA: Teamă de mine însămi și de ce aș putea face după ce ne vom căsători. Teamă de ce ai putea crede despre mine.

Pot cădea din nou fluturi, însă de data aceasta mai puțini, câte unul, din când în când.

CHAKIB (*Observând fluturii căzând, ridică ochii spre cer. Prinde un fluture și îl ia în palmă. Îl privește câteva secunde, după care îl arată Edei.*): Eda, fluturele ăsta încă mai mișcă... (*Examinând fluturele.*) Se pare că încearcă să-mi spună ceva.

Eda îi smulge fluturele din mână și îl mototolește.

EDA: De ce nu lași fluturii să moară liniștiți? Le tulburi moartea. Oricine vrea ca în ultimul moment să fie singur. Nu faci altceva decât să-i prelungești tensiunea înaintea trecerii.

Din casă ies părinții Edei. La vederea lui Chakib cei doi sunt foarte bucuroși.

TATA: Te așteptam, băiete. Eda ne-a întrebat toată după-amiaza de tine.

MAMA (*către tata*): Vai, dar cât e de frumos... (*către Chakib*) Ești un băiat foarte frumos. Fata noastră a mai avut prieteni, însă niciunul nu era atât de frumos! Nu vrei să poftiți în casă?

EDA (*ca pentru sine*): Minte...

CHAKIB: Putem rămâne afară. Aerul e atât de puternic aici, încât îmi intră în toți porii. Eda, tu vrei să intrăm?

MAMA: Eda este de acord cu soțul ei.

TATA (*Luându-l deoparte pe Chakib, deși mama se ține în permanență de ei. Eda rămâne nemișcată, jos, ascultând discuția lor.*): Avem o afacere de familie pe care nu mi-aș dori să o pierdem. O să trebuiască să te ocupi tu de tot. Noi suntem deja destul de bătrâni. Tata a pregătit totul. Veți locui lângă...

CHAKIB: Știu, Eda mi-a spus unde vom locui. Totuși, e prea departe de oraș.

TATA: Așa e. Dar e mai bine. Afacerea noastră are nevoie de liniște și mai ales de mult spațiu.

MAMA: E o afacere profitabilă, să știți.

TATA: Uneori am avut profituri uriașe. Vindeam și câte două, trei tone de fluturi. Și asta numai datorită Edei.

MAMA: Eda este o adevărată comoară.

CHAKIB: De asta își poate da seama oricine.

TATA (*ca și cum i-ar spune un secret*): Numai că trebuie să aveți grijă cu ea. E foarte sensibilă și nu mi-aș dori să sufere pentru nimic în lume.

CHAKIB: Asta niciodată. Eda va fi cea mai fericită alături de mine. Voi avea grijă de tot pentru a-i fi bine.

TATA: De asta sunt absolut sigur.

MAMA (*tatălui*): I-ai văzut ce frumos vorbeau adineaori când am ieșit din casă? Sunteți făcuți unul pentru altul.

TATA: De asta sunt sigur.

Mama observă fluturii căzuți. Din când în când poate cădea câte unul.

MAMA (*către tata*): Uite câți fluturi au căzut. Mă duc să aduc ceva să-i strâng. (*Iese din scenă, apoi se întoarce cu un sac în care pune fluturii.*)

TATA: Eda, bunicul se mută astăzi aici. De mâine puteți pleca. Aveți mai mult spațiu și o să fiți fericiți. Acolo nu aveți vecini.

CHAKIB: Nu avem vecini?

MAMA (*Intervenind.*): Vecinii nu sunt buni la nimic, vă vor fura o mare parte din fluturi.

TATA: De aceea am hotărât să o mărităm pe Eda și să vă mutați de aici. Vecinii nu fac altceva decât să taie din câștigul pe care ar trebui să-l avem. Noi am fi fost bogați dacă vecinii noștri nu furau atât. De aceea trebuie să trăiți într-un loc retras.

Eda se retrage în casă. Deodată fluturii încep să cadă numai în fața geamului ei. Chakib vrea să o oprească, dar tatăl ei intervine.

TATA: Nu e bine să o supărați. Ea a fost mereu mai libertină. Lăsați-o în pace. Când stă în casă e mai bine. Fluturii cad numai în fața ferestrei și puteți aduna cât mai mulți. Când e afară fluturii se împrăștie în toate locurile și s-ar putea să nu reușiți să-i mai adunați. Ascultați-mă pe mine, e pentru binele tuturor.

CHAKIB: Fluturii cad la aceeași oră numai o dată pe zi?

TATA: Asta în cele mai rele cazuri. Uneori cad și noaptea. Atunci trebuie să fiți foarte atenți. În zorii zilei e posibil să se trezească la viață dacă nu îi culegeți la timp.

MAMA (*Venind lângă tata cu sacul în care a adunat câțiva fluturi.*): Ce fac cu ei acum?...(*Observă fluturii căzuți lângă fereastra ei.*)
Aaaaaaa... au mai căzut câțiva...

Din casă se aud izbituri și pocnete. Tata este nevoit să se retragă în casă. Mama adună fluturii, după care se retrage să mai aducă un sac.

TATA: Astea sunt momentele când trebuie să ai grijă de ea. Se sufocă atunci când cad prea mulți fluturi... (*Iese.*)

Chakib rămâne singur, uitându-se la fereastra în fața căreia cad fluturi. Acolo se aprind și se sting luminile regulat. În fața ferestrei cad fluturi în continuare. Din stânga intră un bărbat cu un sac în mână care începe să adune fluturi. Chakib îl zărește. Se furișează prin spatele omului și îl sperie.

CHAKIB: Buuu...

Vecinul se sperie, dar continuă să culeagă fluturi.

CHAKIB: Domnule, ce faci? *(Nu primește niciun răspuns. Vecinul adună fluturii în cădere abundentă.)* Oprește-te, domnule. Nu-ți dai seama că ești văzut; te-am prins la furat...

VECINUL: Domnule, vezi-ți de treabă. Dacă vrei să furi, fură și dumneata, dar nu pretinde drepturile moșnegilor și ale Edei. Sunt foarte valoroși.

CHAKIB: Dumneata cine ești?

VECINUL *(Adună toți fluturii și se oprește.)*: Un vecin.

CHAKIB: Și ce-i cu dumneata aici? Dă-mi sacul... *(Dă să-i ia sacul.)*

VECINUL: Vezi-ți de treabă, domnule... Cine ești dumneata să-mi iei ce-am adunat?

Din casă iese mama. Când îl vede pe vecin, începe să țipe.

MAMA: Hoțuuul... Ne fură fluturii... Săriți domnule Chakib... luați-i sacul înainte să scape...

Hoțul dă să fugă la apariția mamei. Chakib îi smulge sacul, iar vecinul continuă să fugă speriat de venirea femeii.

MAMA: Dacă nu erați dumneavoastră, ne alegeam din nou cu o pierdere uriașă. Așa ni se întâmplă de foarte multe ori. Când tatăl Edei merge în casă să o ajute să respire, eu nu dovedesc să strâng fluturii. *(în șoaptă)* Hoții stau și păzesc fiecare mișcare. Chiar și zece fluturi dacă

iau, sunt mulțumiți. Uneori, când mă întorc din casă, nu mai găsesc nici măcar un fluture. De aceea trebuie să stați departe de lume.

Tatăl iese din casă. Lângă el se află Eda, foarte roșie la față. Chakib se sperie atunci când o vede. Eda se așază din nou în scrânciob și se leagănă.

TATA: Trebuie să vă mutați cât de curând. Să aveți grijă de ea când nu poate respira. Trebuie să coborâți neapărat și să luați doi fluturi pe care să-i puneți în apă. Să agitați bine paharul să se dizolve complet. Apoi, să-i dați să bea. Atunci își revine. Să lași întâi să crească mormanul de fluturi în jurul casei. Ai grijă însă să nu se sufoce. Nu o lăsa mult timp. Las-o numai câteva minute. Nu mi-aș dori să o pierdem.

MAMA (*tatălui*): Mă duc să vă aduc bagajele. Eda știe unde locuiește bunicul ei. O să mergeți înainte de a veni el. Nu vreau să vă prindă ziua de mâine pe drum. (*Intră în casă după bagaje.*)

TATA: Să ai grijă să strângi fluturii după criză. S-ar putea să plouă și nu mai faci nimic cu ei.

Mama iese din casă cu mulți saci goi, legați cu o sfoară pe care urmează să i-i dea lui Chakib.

MAMA: Te rog să ai grijă de ea. Să nu o lași prea mult să se sufoce. Nu e bine nici pentru calitatea fluturilor.

TATA: Să te uiți pe geam și atunci când vezi căzând fluturii din ce în ce mai mici, să îi dai paharul cu apa de fluturi. Încet își va reveni. Nu ai ce face cu fluturii mici. Trebuie să-i lași să mai crească.

MAMA: Ia sacii ăștia. Când ai să-i umpli, să ne suni să venim după ei. Acasă la bunicul mai ai destui.

TATA: Oricum, am calculat și toți nu-ți ajung decât pentru două săptămâni. Să ne suni să venim după ei.

CHAKIB (*către Eda*): Eda, de data asta sunt pregătit să te prind...

EDA (*Continuă să se balanseze.*): Atunci mai așteaptă câteva secunde. Vreau să văd dacă simți când am de gând să sar.

Chakib se oprește privind-o. Cei doi părinți privesc scena din spate.

MAMA: Cât sunt de frumoși.

TATA (*Atent la scena dintre cei doi.*): Taci. Vreau să văd dacă Chakib reușește să o prindă.

Eda sare, iar Chakib o prinde. Mama tresare de bucurie și apoi aplaudă. Tatăl e nespus de fericit. Chakib și Eda ies liniștiți. Ea lasă capul pe spate, arătând spre cer. Chakib târâie sacii de sfoară. În urma lor poate cădea un fluture pe care mama îl culege repede.

MAMA: Fluturile ăsta n-am să-l vând. E ultimul fluture care cade în preajma casei noastre.

Părinții intră în casă. Tatăl o ține de după gât și, în urma lor cade un fluture, dar foarte mic. Lumina se stinge de tot. În întuneric Eda poate spune doar atât: Lasă-mă jos. Mă doare pântecul.

ACTUL II (*un alt decor*)

Se lasă cortina ori se face întuneric beznă. Se poate auzi un țârâit de greier sugerând noaptea. Chakib deschide o ușă. Încă e întuneric beznă. La aprinderea luminii va fi descoperit interiorul unei case. În spate, o fereastră mare. În stânga, câteva rafturi pe care se găsesc saci împăturiți. Câțiva pot fi și pe jos. În cameră o canapea și o masă lângă care se găsesc câteva borcane goale. În dreapta o ușă care dă spre o altă încăpere în care vor fi depozitați fluturii.

În întuneric, Chakib încearcă să descuie ușa. Se aud doar glasurile lor.

CHAKIB: Nu reușesc să descui ușa.

EDA: Cred că ar trebui să întorci cheia. Casele în zona asta au yala invers.

CHAKIB: Am încercat și așa, dar nu merge...

EDA: Dă-mi mie să văd... Uite, s-a deschis!

CHAKEB: Cum ai făcut?

EDA: Trebuie să învârți cheia ca și cum ai încuia, în sensul invers, adică în dreapta.

CHAKIB: Aha...

Se deschide o ușă. Intră amândoi și apoi se aude ușa închizându-se. Încă în întuneric.

EDA: Ai grijă să nu te împiedici...

CHAKIB: Încerc, încerc... Caut întrerupătorul... Ai idee pe unde e?...

Bănuiesc că ai mai fost în casa asta....

EDA: Da... (*Deodată se aprind luminile.*)

CHAKIB: Nu ți se pare că aici miroase a ceva...?

EDA: Bunicul a fost tâmplar...miroase a lemne...

CHAKIB: A lemne...

Câteva momente de tăcere... Se aude un zgomot din spatele ferestrei... Cineva bate în geam...

CHAKIB: Nu spuneau ai tăi că aici vom fi singuri?

EDA: Ba da...dar suntem singuri...

CHAKIB: Mi s-a părut că bate cineva în geam... (*Ascultă câteva momente.*) Cred că mi s-a părut... (*Se duce lângă Eda și o cuprinde. Ea zâmbește, deși rămâne sfioasă.*) Vroiam să te întreb ceva...

EDA: Și de ce nu ai făcut-o?

CHAKIB: Nu știu cum să te întreb... Tu știi că ești bolnavă?

EDA: Dacă vrei să mă umilești, să știi că fac față în...

CHAKIB: Nuuu... nici pe departe. Numai că nu știu cum trebuie să te ajut... Știi doar un singur detaliu...

EDA: E mai mult decât suficient... (*Se aude o nouă bătaie în geam.*)

CHAKIB: Iar bate cineva în geam...

EDA: E primul semnal....

CHAKIB:Cum adică primul semnal?

EDA: Așa începe totul...

Eda începe să respire din ce în ce mai greu. Poate duce mâna la piept, respirând cât mai greu. În spatele ferestrei, afară, se văd primii fluturi căzând. Chakib nu știe cum ar trebui să reacționeze.

Iese cu doi saci. Eda rămâne în casă.

CHAKE: Eda, acum îți aduc apa...

Caută un pahar cu apă, timp în care Eda se poate zbate pe fotoliu, sufocându-se. Își desface haina și se zvârcolește neputincioasă. Chakib iese afară, silueta lui poate fi zărită în spatele ferestrei. Totul se petrece într-un ritm alarmant. Se întoarce cu un fluture de hârtie în mână, pe care îl pune într-un pahar. Peste el toarnă apă. Chakib nu cunoaște casa și poate trece de câteva ori alarmat prin fața Edei. În timpul acesta, Eda poate cădea de pe canapea, sufocându-se. El găsește apa, o pune peste fluturile de hârtie și îi ia capul cu grijă, dându-i să bea. Ea își revine și căderea fluturilor pare să înceteze.

CHAKIB: Te simți mai bine acum...

EDA: Da... Du-te și culege fluturii... Nu vreau ca peste două săptămâni să se întâmple același lucru...

CHAKIB: Cum adică „același lucru”?

EDA (*Pare să-și revină de tot.*): Du-te și adună-i. Deschid geamul și-ți spun totul.

Chakib iese cu doi saci. Eda rămâne în casă; deschide geamul.

EDA: Am fost căsătorită de douăzeci și șase de ori...

CHAKIB (*Rămânând perplex câteva secunde. După scurta pauză, continuă sfios.*): Cum?

EDA: De douăzeci și șapte de ori, incluzând mariajul cu tine.

CHAKIB (*Culegând fluturi.*): Și eu care credeam că ești fecioară.

EDA: Te îndoiești de asta?

CHAKIB: ...

EDA: Să știi că sunt fecioară și voi fi indiferent de ce se va întâmpla... Am rămas gravidă de trei ori, dar am pierdut sarcina...

Chakib își ridică trupul să o privească. Ea stă cu spatele la el, așezată pe canapea. Ridică ambele picioare pe canapea, după ce-și dă jos papucii.

EDA: Întotdeauna a fost din cauza bolii mele. Mi-am dorit nespun de mult să am un copil, însă lăcomia părinților și a soților mei mi-a spulberat visul. A fost totuși și un caz fericit. Am reușit să duc sarcina până la nouă luni... Credeam că va trăi, dar a murit la două zile după naștere... Avea aceeași boală ca și mine... a murit sufocat, dar tot din neglijență. Și nu a fost vina mea...

CHAKIB: Vrei să iei tu sacul ăsta? Mai am de adunat câțiva.

Eda se dă jos și ia sacul. Îl pune undeva alături.

CHAKIB: Deci îți dorești copii?

EDA: Da... (*Surâde nostalgic.*) Dar ce rost are dacă îmi doresc asta și nimeni nu vrea să-mi împlinească visul?

CHAKIB: Și eu îmi doresc copii... (*Termină de adunat fluturii. Sare pe geam, intrând în casă, și vine lângă ea.*) Vrei să avem un copil?

EDA: Da... tu trebuie să mă ajuți... Eu rămân gravidă în fiecare an...

CHAKIB: ... asta e din cauza bolii?...

EDA: Da... cred că da...

CHAKIB: Și cum te pot ajuta eu.... Îmi doresc să duci sarcina până la capăt...

EDA: Totul se leagă de noroc... Trebuie să mă ajuți să ies din starea în care mă aflu atunci când am o criză. Și trebuie să faci asta cât mai repede... Atunci când nu am aer, simt fătul suferind... Să știi că pe cei doi i-am auzit murind... în zilele acelea s-au strâns cele mai mari recolte de fluturi...

CHAKIB: Vreau să te ajut. Eu nu am nevoie de fluturi... nu vreau să fac ce vor părinții tăi... Îmi dau seama că și pentru tine este un chin să nu ai aer și să vezi moartea câteva clipe....

EDA: De fapt, pentru mine nu e un chin....chiar dacă aş putea muri în clipele alea... Adu-mi sacul cu fluturi.

Chakib se ridică și îi aduce unul din cei doi saci... Ea desface sacul și privește. Îi scoate din sac și îi aruncă pe scenă. Chakib privește mirat...

CHAKIB: Ce faci cu ei? Ce o să spună părinții tăi când vor veni peste două săptămâni?

EDA: Nu spuneai că vrei să nasc copilul pe care îl am în pânțelece...?

Primul pas este să eliberezi fluturii... Adună-i și aruncă-i pe fereastră....Mâine nu va mai fi nici unul... Își vor lua zborul cu toții...

CHAKIB: Dar sunt fluturi de hârtie...

EDA: E doar o impresie... sunt amorțiți... De ce crezi că mama îi adună cu atâta grijă, de ce crezi că sunt atât de valoroși? Îți par simple hârtii când, de fapt, în ei există cea mai de preț comoară... Te rog, adună fluturii și dă-le drumul...

Chakib încearcă să adune fluturii. Câteva minute, până va aduna fluturii, Eda nu este întreruptă.

EDA: Fluturii trebuie să fie liberi. Cine nu e liber nu poate face nimic... Dacă ții papagali în colivie crezi că s-ar putea înmulți? Așa e și cu fluturii. Trebuie lăsați liberi... Trebuie priviți în înaltul cerului. Atunci există cu adevărat. Atunci se numesc fluturi... Deși coboară regulat, trebuie să le redăm libertatea de fiecare dată. Copilul din pânțelecele meu simte totul... Acum îl mișcă. (*Pune mâna la pânțelece. Zâmbește.*) Vreau să-mi simt pânțelecele roditor... Ceilalți copii au murit din cauza presiunii... Nu mai există bărbați sensibili... Sper ca măcar tu să fii acela care, într-adevăr, înțelege durerea unei femei... Chakib, când termini de adunat fluturii din cameră, te rog să le dai drumul și celorlalți... Să aduci în cameră o sticlă cu apă și să lași fereastra deschisă... Când o să vezi primul fluture coborând, să ieși afară să-l aduci... Să-l pui în apă așa cum știi că trebuie să faci. După aceea, să-mi dai să beau totul până la fund. Așa o să opresc căderea lor... (*Se ridică și se duce lângă Chakib.*) Spune-mi, poți fi alături de mine șase luni de acum încolo? (*Chakib se*

oprește puțin, ridică privirea și dă din cap afirmativ.) Sunt deja în trei luni. Până la trei luni boala nu afectează fătul. După trei luni începe să-l cuprindă ca-ntr-un borcan... Chakib, te rog să ai grijă de copilul nostru... Trebuie... Mi-ai promis asta...

CHAKIB (*Terminând de adunat fluturii, ia și al doilea sac și îi eliberează.*): Și ce ne facem cu părinții tăi? Ce facem cu ei când se-ntorc?

EDA: Peste două săptămâni ne putem ascunde. Fugim undeva în apropiere... găsim noi unde... Spune-mi, ești de acord? Vrei să facem asta? (*rugător*) Spune-mi că ești de acord cu mine...

CHAKIB: Am să încerc să fac totul așa cum îți dorești!

Se lasă liniște, apoi întuneric. Se aprinde o singură lumină în spatele scenei. Se vede cum cade un fluture. Se poate auzi Eda gâfâind o singură dată. Câțiva pași grăbiți în întuneric. După care din nou liniște. Pașii tatălui și ai mamei se îndreaptă spre ușa casei în care se află cei doi. În întuneric.

CHAKIB: Sunt părinții tăi, ce facem acum?

EDA: Deschide geamul... Ieșim pe fereastră...

Chakib deschide geamul și iese primul. Eda, ajutată de Chakib, iese și ea pe fereastră, apoi lipește geamul pentru a nu se cunoaște că au fugit. Glasurile mamei și al tatălui se aud de dincolo de ușă.

TATA: De ce nu au deschis oare? Ușa pare blocată pe dinăuntru.

MAMA: Poate că dorm în cealaltă odaie... Bate și tu un pic mai tare....

TATA (*Strigă.*): Eda, suntem aici...Chakib, vino și deschide ușa...

(*către mama*) Ce se întâmplă cu ei?

MAMA: Poate îi e rău Edei... (*Strigă.*) Edaa, Edaa...am venit să te vedem...

TATA: Dacă au fugit?

MAMA: Nu se poate. Chakib e un băiat de încredere.

TATA: De încredere au fost și ceilalți și cu toții au dat greș....

MAMA: Doamne ferește...

TATA: Eu sparg ușa...

MAMA: Cum să spargi ușa?

Se aude o izbitură puternică. Ușa se deschide și tatăl intră în scenă. În urma lui, mama examinează încăperea.

TATA: Du-te și vezi dacă sunt în camera cealaltă.

MAMA (*Verificând camera, vorbește din camera cealaltă.*): Nu e nimeni aici. Totul pare în ordine. (*Ieșind.*) Poate au plecat să ia o gură de aer și se întorc. Nu ar fi mai bine să-i așteptăm?

TATA: Eda nu suportă ieșirile în aer liber, nu suportă plimbările lungi... Ar fi trebuit să fie deja acasă..

MAMA: Poate căsnicia cu Chakib a schimbat-o.

TATA: Nu au schimbat-o douăzeci și șase și o schimbă un amărât... Ți-am spus că nu e bine să o lăsăm să plece. Frumusețea lui nu-mi inspiră încredere...

MAMA (*agitată și speriată*): Și acum ce putem face?

TATA (*Defilând dintr-o parte în alta camerei.*): Așteptăm... așteptăm... (*câteva clipe de tăcere*) Dar cât așteptăm? Nu, nu e bine să așteptăm. Trebuie să facem ceva...

MAMA: Nu mai putem face nimic... (*Conducând discuția către tragic.*) Simțeam că avea să se întâmple asta. Mai devreme sau mai târziu avea să ni se termine norocul...

În timpul acesta, tata se plimbă dintr-o parte în alta a scenei. Se duce mai apoi în a doua cameră, examinează totul. Mama rămâne singură în cameră.

MAMA: Fata mea, pe care am crescut-o atât de greu. Știam că odată avea să se întâmple asta... Așa am fugit și eu de părinții mei... Întotdeauna dragostea învinge totul... E normal și poate că mă bucur pentru ea. Dragule, tu nu te bucuri pentru fata ta?

TATA (*din cealaltă cameră*): Nespuse de mult. (*enervat*) Vrei să vin să mă vezi bucurându-mă?

MAMA (*Continuând să viseze.*): Bani nu aduc fericirea și fata mea a fost sigură de asta. De altfel, nu ar fi fugit. Și-a dat seama că iubirea e cel mai frumos lucru care i se poate întâmpla omului în viață. A fost

deja prea mult. Chinul ei s-a sfârșit. De acum va fi fericită alături de soțul ei, va râde mereu, fără să se teamă de ceva. E mai bine pentru toți. Și pentru ei și pentru noi... Știam că așa se va întâmpla. Toate lucrurile se termină mai devreme sau mai târziu.

TATA (*Revine furios.*): Nu ți-e rușine să vorbești așa? Tu îți dai seama că vom fi muritori de foame? De asta ai tu nevoie la vârsta ta?

MAMA: Crezi că m-am gândit la asta când aveam vârsta lor? Nu! Am fugit cu tine fără să-mi pese ce las în urmă. (*mustrător*) Cum îndrăznești să pretinzi altceva decât ceea ce ai dăruit și tu?

TATA: Ce vrei să spui cu asta?

MAMA: Sunt tineri și au plecat pentru că se iubesc. La fel cum am făcut-o și noi altădată.

TATA: Au plecat cu gândul de a scăpa de noi.

MAMA: Așa cum am făcut-o și noi.

TATA: La noi a fost altfel.

MAMA: A fost exact la fel. Și așa se întâmplă cu toți. Mai devreme sau mai târziu fug lăsându-și părinții în urmă. Se vor întoarce. Sunt sigură că se vor întoarce mai târziu.

TATA (*ca pentru sine*): Prea târziu!

MAMA: Sper măcar să fie fericiți.

Tata se plimbă prin cameră. Se îndreaptă spre fereastră și observă că este întredeschisă.

TATA: Au ieșit pe fereastră!

MAMA: De unde știi?

TATA (*Arătând fereastra după care o deschide mai tare.*): E întredeschisă. Au ieșit ca niște hoți...

MAMA (*visătoare*): Ca niște îndrăgostiți...

TATA: Termină cu remarcile tale bolnave. Au fugit poate atunci când noi ne chinuiam să deschidem ușa. Dacă ne grăbeam, aveam șansa să-i găsim în casă...

MAMA (*Oftează.*): Ahhhhhh...

TATA (*destul de nervos*): Adio fluturi... adio viață frumoasă... Era mai bine să o ținem acasă indiferent de câți fluturi ne furau vecinii... Dar tu nu... trebuie măritată. (*O imită.*) Nu putem avea grijă de boala ei prea

mult. Suntem și noi destul de în vârstă... (*Revenind.*) Așa se întâmplă când te lași mânat de sentimente. Și așa nu era bună la nimic.

MAMA (*Înfuriată de vorbele pe care le spune tatăl.*): Nu era bună la nimic... Nu era bună la nimic, zici? Atunci de ce mai regreti plecarea ei? De ce nu treci totul cu vederea? Ți mai pasă încă de banii pe care îi câștigai vânzând fluturi. (*Aproape plângând, vine alături de tata care s-a așezat pe canapea.*) Niciodată nu ai vorbit atât de urât despre ea... (*Mângâindu-l.*) Spune-mi că ai iertat-o... sau măcar spune-mi că-ți dorești să o ierți...

TATA: Hai să plecăm de aici. Nu mai are rost să-i așteptăm.

MAMA: Eu nu plec. Mai stau câțiva ani aici. Am să-i aștept. Oricum, aici mă simt mai bine decât acasă. Aici ne-am ascuns noi atâția ani. De locul ăsta mă leagă multe amintiri. Ți amintești de...

TATA: Eu tocmai de aceea vreau să plec de aici. Mă leagă prea multe lucruri de locul ăsta. Hai, vino și tu! E mai bine așa. Măcar o dată, ascultă-mă și tu pe mine.

MAMA: Bine, mergem. Dar să închidem măcar geamul. E păcat să între cineva aici și să fure puținele lucruri ce au mai rămas în casă.

TATA: Nu trece nimeni pe aici. E cel mai bun loc pentru fluturi. Păcat că s-a terminat totul atât de repede.

Mama închide geamul. Tata stinge lumina (se stinge lumina în scenă). Se aude ușa de la intrare închizându-se.

MAMA (*în întuneric*): Închide bine ușa!

TATA: Chiar dacă ar fi deschisă nu ar intra nimeni. Pe aici nu trece nimeni. E un loc atât de singuratic încât nici ciorile nu vin prin locurile astea.

După câțiva ani.

Pe fundal se poate cânta aceeași melodie – „Valsul fluturilor”. Peste câteva secunde, se aude din nou ușa. Se aud glasurile Edei și al lui Chakib și alături de ei, o fetiță.

EDA (*în întuneric*): Amintește-ți că ușa asta e cu dichis. Trebuie să răsucești cheia în sens invers ca și cum ai încuia ușa. Trebuie să răsucești spre dreapta.

CHAKIB: Încerc să fac asta, dar ușa pare blocată.

EDA: Dă-mi voie mie... (*Reușește să descuie ușa.*) Vezi... niciodată nu ai reușit să descuie ușa asta... Ai grijă să nu te împiedici... (*către fetiță*)

Hai, Eda. Dă-mi mâna... Acum hai să închidem ușa... Așa...

CHAKIB: Unde e întrerupătorul acela? Niciodată nu am găsit întrerupătorul.

EDA: Lasă că aprind eu lumina... Așaa...

La aprinderea luminii se zăresc cele trei personaje. Eda și Chakib, neschimbați și însoțindu-i o fetiță de 8-10 ani, cu părul blond ca și al mamei sale.

EDA: Întrerupătorul a fost mereu lângă ușa celeilalte camere și cel al celeilalte camere la intrarea în casă.

CHAKIB: Mă întreb ce electrician iscusit a... (*Face semn cu mâna abandonându-și ideea.*)

EDA: Haide Eda, vino să-ți dau cizmele jos... Cu adevărat iscusit. Un electrician care ajută bărbații să se enerveze... (*Râzând.*) Eda, ar trebui să te culci. Vreau să fii odihnită. Oricum peste câteva minute trebuie să te trezești... (*Pleacă în cealaltă cameră, luându-și fetița de mână.*)

CHAKIB (*ca pentru sine*): Ar trebui să deschid puțin geamul, mi se pare că miroase a lemne...

EDA (*din cealaltă cameră.*): Ai spus ceva dragul meu?...

CHAKIB: Nu, nu....

EDA: Te rog, deschide puțin geamul... mi se pare că miroase a lemne...

CHAKIB (*Deschizând geamul, apoi ca pentru sine.*): Cât e de rece aerul aici...

EDA: E rece aerul aici... Întotdeauna a fost așa... Am simțit frigul numai când te-ai apropiat să deschizi geamul... (*Iese din cameră și închide cu grijă ușa.*) Închid ușa să nu-i fie frig Edei.

CHAKIB (*Privind pe geam, oftează cu nostalgie.*): Ahhhhh...

EDA (*Merge lângă el.*): Dragule, la ce te gândești?

CHAKIB: La noi și la destinul nostru...

EDA (*Se retrage pe canapea. Se descalță și își urcă picioarele sus, după ce îl sărută pe obraz. El nu schițează niciun gest.*): Aaaaa...

CHAKIB: Nu știi cât mă bucur că te-ai vindecat... Ai scăpat de tot chinul în care trăiai....

EDA: Mă simt mai liberă acum... Mă simt mai vie...

CHAKIB (*Surâzând*): Îți amintești când am fugit pe geam?

EDA: Mă bucur pentru mine, dar nu pot fi pe deplin fericită...

Va urma un set de replici în care cei doi vor vorbi fără a ține cont de intervenția celuilalt.

CHAKIB (*Continuându-și replica.*): ...părinții tăi erau la ușă...

EDA: Nu știu ce o să ne facem cu Eda...e foarte bolnăvicioară...

CHAKIB: ...dacă rămâneam atunci, astăzi nu cred că am mai fi avut-o pe Eda... Nici nu vreau să mă gândesc la asta. Fără Eda viața noastră nu ar însemna nimic.

EDA: Dar noi nu ne putem opune forței destinului... Eu sunt de vină... sunt o egoistă...

CHAKIB: Fără Eda, am trăi zadarnic. Trebuie să avem însă mare grijă de ea și de sănătatea ei...

Din când în când, cei doi pot schimba rolurile subtil. Eda se duce încet spre fereastră, iar Chakib se așază pe canapea.

EDA: Trebuia să mai aștept... Nu trebuia să nasc, dar m-am temut...

CHAKIB: Trebuie să știi când să-i dau apa cu fluturele...

EDA: ...m-am temut că e posibil ca pântecul meu să sterpească...

CHAKIB: Am învățat deja asta...nu e posibil să-mi fie greu. În plus, e ceva normal...

EDA: Am făcut-o doar ca să se chinuie... și asta e numai din vina mea...

CHAKIB: Așa i s-a întâmplat și mamei ei și așa ni se va întâmpla și nouă...

EDA: Nu întotdeauna dorința folosește la ceva....

CHAKIB: În fond, eu nu trebuie să mă simt vinovat nici măcar o clipă. Nu am de ce să mă simt vinovat. Am făcut numai ce și-a dorit Eda.

EDA: Trebuie să știi ce-ți dorești pentru că e posibil ca visurile tale să se împlinească și.....

CHAKIB: ...Nu puteam ignora lacrimile unei femei care își dorește să fie mamă... Indiferența s-ar fi întors împotriva mea ca un uragan.

EDA: Cine știe cum faci cea mai mare greșeală din viața ta?

CHAKIB: ...Și nici nu aveam de unde să știu ce avea să se întâmple...

EDA: Crezi că am greșit...

CHAKIB: ...Nu am fost pregătit cu nimic...oricum, în jocul ăsta sunt un simplu pion...

EDA: ...nu... e imposibil să fi greșit... Ea putea muri la naștere, sau după naștere...dar destinul a vrut să trăiască....

CHAKIB: ...un pion care trebuie să întuiască mișcările...trebuie să întâmpine totul cu fruntea sus... și bucurii și necazuri...

EDA: Asta înseamnă că nu am greșit cu nimic?

CHAKIB: ...În fond, din fiecare mișcare se obțin bani frumoși...

EDA: Asta înseamnă că totul merge așa cum ar trebui să meargă?

CHAKIB: Chiar dacă i-aș plânge de milă Edei toată viața, nu aș schimba nimic... E bine să-ți folosești defectele... trebuie să crezi ceva bun din fiecare...

EDA: Nici nu s-ar putea altfel!

Eda observă un fluture la fereastră. Totul se poate petrece în plină scenă, dar dacă fetița care interpretează rolul Edei - fiica nu poate îndeplini rolul, acțiunea se petrece în camera de alături. Însă fluturile trebuie să se vadă căzând. Se consideră totul petrecându-se în camera din stânga. Frenezia este sugerată de Eda - mama și Chakib care vor săvârși acte aproape violente alergând pe scenă.

EDA: Chakib, a apărut primul fluture... (*alarmată*). Du-te și ia-l... adu apă...

Eda iese din scenă și intră în cealaltă cameră. Peste câteva secunde reintră în scenă, își ia doi sau trei saci cu care iese pe ușa din stânga... Chakib iese afară, pe geam sau pe ușă, de preferat pe ușă pentru a lungi următoarea scenă. Afară începe să cadă droaie de fluturi, mai mulți de câți au căzut până acum în crizele Edei - mama. În

cealaltă odaie se aude Eda - fiica sufocându-se. Afară se zărește silueta Edei adunând fluturii. Din camera cealaltă continuă să se audă aceleași sunete, dar de data asta mai intense. Chakib toarnă apă într-un pahar și îi dă drumul primului fluture în apă. Amestecă și se duce în fața ușii camerei din stânga. Privește. Dă să intre, dar se oprește. Eda, afară, umple un sac de fluturi și îl dă peste geam în interiorul casei. Trece la umplerea celui de-al doilea. În tot acest timp fluturii continuă să cadă. În cameră începe să se audă un horcăit puternic.

EDA (*Oprindu-se din adunatul fluturilor, destul de alarmată.*): Chakib, se sufocă Eda... Ajut-o... Ajung fluturii... au început să fie din ce în ce mai mici...

După intervenția Edei, Chakib intră în cameră. Horcăitul dispare. Eda - fiica poate tuși ca și cum și-ar reveni. Cad ultimii fluturi... Chakib iese din cameră cu paharul gol în mână. Închide ușa după el, apoi se îndreaptă spre primul sac umplut de Eda. Îl deschide. Zâmbește încântat.

EDA (*Dând în casă și cel de-al doilea sac, plin cu fluturi.*): Chakib, mai dă-mi te rog un sac... mai am de cules câțiva fluturi...

CHAKIB (*Dându-i un sac.*): E bine... de data asta am fost norocoși...

EDA: Așa se întâmplă la început... numărul fluturilor e de obicei mai mare...

CHAKIB: Fierul trebuie bătut cât e cald. Acum ori niciodată. O să luăm bani frumoși pe recolta din săptămâna asta. Sper să se întâmple la fel și mâine.

Eda intră în casă pe ușa din dreapta. Așază cel de-al treilea sac, lângă ceilalți doi. Alipește fereastra și se așază lângă Chakib pe canapea. După un moment de tăcere:

EDA: Iubitule, nu vrei să stingi lumina? Ar trebui să ne odihnim după drumul pe care l-am avut... E destul de mult și pentru noi...

Chakib, încercând să împlinească rugămintea Edei, se îndreaptă să stingă lumina, ducându-se spre ușa din dreapta....

EDA: Chakib...

CHAKIB (*Oprindu-se.*): Da!

EDA: Iubitule, întrerupătorul e în partea stângă...

Chakib își amintește și se îndreaptă spre întrerupător. Eda se ridică și stinge lumina înaintea lui. În întuneric se aude un sărut. Un moment de tăcere. Se aud chicoteli pe canapeaua din sufragerie. Din când în când, în cealaltă cameră, se aude horcăitul fetei care respiră greu.

EDA (*în întuneric*): Eda...

Tăcere. Fetița nu mai horcăie. Se aud din nou hârjonelile celor doi soți. Afară se zăresc farurile unei mașini. Se aude și motorul oprindu-se. Cineva coboară din mașină...

EDA (*la fel, în întuneric*): Ai auzit?

CHAKIB: Ce?

EDA: S-a auzit o mașină....

CHAKIB: Nu s-a auzit nimic. (*O sărută.*)

EDA: Stai... s-a auzit o mașină... Ascultă!

Un moment de liniște... Nu se mai aude nimic...

CHAKIB: Vezi? Nu se aude nimic... (*Se aud hârjonindu-se. Din nou, motorul unei mașini. Tăcere.*) S-a auzit o mașină....

EDA: Ți-am spus că se aude o mașină... (*Mașina se apropie de fereastră.*)

CHAKIB: Trebuie să văd cine e... mă duc...

EDA: Să nu aprinzi lumina...

CHAKIB: Nu... nu aprind lumina... (*Deschide ușor geamul.*)

EDA: Ai grijă să nu te vadă... Vezi ceva?

CHAKIB: Nu... e prea întuneric... de fapt, se văd două siluete lângă mașină... (*Se aud două glasuri și se observă lumina farurilor.*)

EDA (*în șoptă*): Închide geamul... Cred că s-au rățăcit...

CHAKIB: Poate ar fi mai bine să vedem ce-i cu ei...

EDA: Nuuuuu... (*Speriată, se dă jos de pe canapea și se aud pașii îndreptându-se spre fereastră. Lumina farurilor se observă destul de bine.*)

CHAKIB: Poate sunt părinții tăi.

EDA: Nu se poate, le-aș fi recunoscut glasul.

Cele două glasuri se disting destul de bine.

BĂRBATUL: Hai să vedem dacă locuiește cineva aici...

FEMEIA (*Vorbind încet, temătoare.*): Nu e bine să sunăm la ora asta. S-ar putea supăra. Dacă nu sunt primitori? Dacă sunt ursuzi?

BĂRBATUL (*Având o reținere.*): Totuși, ar trebui să batem. Oricum cred că au auzit huruitul bătrânei Elga. Ar trebui să-i schimbăm bateria.

FEMEIA: Nici măcar nu e lumina aprinsă....

În casă.

EDA (*cât de încet posibil*): Sunt un bărbat și o femeie...

CHAKIB: Da, aud... Am să aprind lumina...(*Pornește spre dreapta. Se aude pocnetul unui întrerupător. Lumina nu se aprinde. Se aud pașii lui pornind spre stânga, apoi bătăi ușoare în ușă. Înainte de a aprinde lumina.*) Cine-i?

BĂRBATUL: Sunt Filip...și sunt cu soția mea...

CHAKIB (*Aprinde becul. Se duce spre ușă. Deschide.*): Și ce doriți...

FEMEIA: Bună seara...

EDA: Cine sunt, iubitele?

CHAKIB: Ce e cu voi la ora asta?

BĂRBATUL: Am cumpărat o parcelă alături... Suntem viitorii dumneavoastră vecini...

CHAKIB (*Întorcându-se către Eda care își duce mâna la gură.*): Și de ce veniți la ora asta?....

BĂRBATUL: Suntem din Centrul Vechi... și am cumpărat o parcelă alături... Putem intra?

CHAKIB (*Întorcându-se din nou către Eda care rămâne înmărmurită.*):
Da, intrați...

Cei doi intră în casă. Femeia privește camera și dă cu ochii de saci. Din când în când, pe parcursul vizitei își va întoarce privirea.

BĂRBATUL: Eu sunt Filip și ea e soția mea, Hanna...

FEMEIA: Eu sunt Hanna. (*Întinde mâna către Eda. Și ea răspunde salutului întinzând la fel mâna, dar mult mai sfioasă.*)

EDA: Sunteți foarte rece...

FEMEIA: Da, e foarte frig în zona asta... Soțului meu îi place răcoarea...

BĂRBATUL: Nu am mai văzut case în zonă...

CHAKIB: E un loc mai retras...

EDA: Oamenilor nu le place aici... aerul e prea rece... și noaptea se aud zgomote ciudate...

Cei doi viitori vecini se privesc. Ea face câțiva pași lângă el, luându-l de braț. Chakib nu înțelege sensul vorbelor soției sale, dar în câteva secunde îi face jocul.

CHAKIB: De obicei, bății în geam... bății inexplicabile...

EDA: Nu ne-am mirat când s-au auzit bății în ușă și poate dacă nu ați fi vorbit...

CHAKIB: Nici nu ne-am fi deranjat...

EDA: Am mai avut vecini, o familie din Elveția, dar s-au mutat a doua zi...

CHAKIB: S-au mirat de ce nu răsare soarele deși ceasul lor indică ora nouă și un sfert...

EDA: Aici și timpul e altfel...

CHAKIB: Noaptea durează mai mult....

EDA: Iarna, ziua durează trei ore... În rest, totul e cufundat în întuneric...

CHAKIB: Și în liniște...

EDA: O liniște profundă...

CHAKIB: O liniște obositoare...

Se creează o atmosferă încordată. Femeia începe să se sperie. Și pe fața bărbatului apare un semn de întrebare. Eda continuă ca și cum ar simula acțiunea unui film de groază... Se ridică de pe canapea... Cu toții o urmăresc. Se îndreaptă spre geam...

EDA: Și când ai impresia că liniștea e mortuară, deodată... (*Izbește cu palma peste fereastră. Ceilalți trei se sperie. Chakib recunoaște jocul. Se îndreaptă spre ușa din dreapta... Apasă pe întrerupător. Își dă seama de greșeală. Personajele îl urmăresc. Se grăbește să ajungă în stânga.*)

CHAKIB: Și deodată o pană de curent. (*Stinge lumina.*) În podul casei se aud pași... Liniște și apoi...

EDA: ...o nouă izbitură. (*Lovește în fereastră. Femeia tresare. Exclamația femeii: Vai!...*)

CHAKIB: Lumina se aprinde din nou... și apoi se stinge iar...

Un moment de tăcere. Se aude horcăitul fetei din camera din stânga. Femeia se sperie din nou.

FEMEIA: Ce-i asta?

EDA: Și noi încercăm să ne dăm seama. Deși nu avem fereastră la cealaltă cameră.....

CHAKIB: Întotdeauna intră câte un animal...

EDA: E însă inofensiv... Numai că horcăie întruna...

FEMEIA: Și cum puteți trăi așa?

EDA: Viața noastră e destul de zbuciumată, dar nu avem unde ne duce...

Chakib aprinde lumina. Femeia tresare și, la aprinderea luminii, își ghionțește bărbatul.

EDA: Nu vreți să vă așezați? Vă putem servi cu ceai de fluturi.

BĂRBATUL: Pofțim?

EDA: Un ceai de fluturi... E singurul lucru pe care îl avem... Nu reușim să ajungem la magazin niciodată...

FEMEIA: Nu, mulțumim...

EDA: Vă mai liniștește...

FEMEIA: Nu, mulțumim... nu vă deranjați...

BĂRBATUL: Eu aș vrea o ceașcă...

CHAKIB: Eda, te rog, adu-le tu ceaiul. *(către cei doi)* Vă rog, luați loc. *(Cei doi se așază pe canapea cât mai aproape unul de altul. Se aude același horcăit. Femeia se întoarce din când în când și își încrunță fruntea.)*

FEMEIA: Animalul nu pleacă... se mai aude acel huruit.

CHAKIB: E în casă de doi ani... Ne-a ros toată mobila... *(Eda aduce un pahar în care se află un fluture.)*

BĂRBATUL: Mulțumesc... frumos...*(Privește bizar paharul. La fel îl privește și femeia care îi ia paharul din mână.)*

FEMEIA: Dă-mi voie să-l privesc.

EDA: De ce nu mi-ați spus? V-aș fi adus și dumneavoastră un ceai.

FEMEIA: Nu e nevoie, mulțumim... *(Îl va privi îndelung, apoi îl va ține în mână fără să se atingă de el.)*

De data asta șocurile de curent vor apărea fără intervenția lui Chakib.

FEMEIA: Ce se întâmplă cu lumina aici?

EDA: Nu știm, dar cred că e un semnal de alarmă. Așa începe totul, se sting luminile, se aud voci...

BĂRBATUL: Ați verificat vreodată sistemul de iluminare? Poate o rezistență scapă și se produc pane de curent cum e cazul ăștea...

CHAKIB: Am verificat, dar sistemul e instalat recent.. Nu e de la sistem. Dar dacă o să vă mutați în zonă, veți observa fenomenele care se întâmplă...

EDA: V-ați mutat deja aici?

FEMEIA: Avem o rulotă moștenită de la părinții noștri. E destul de veche, dar mai face față. Până reușim să ne construim două camere...

EDA: Aaaaa... O să trebuiască să lucrați la bec. Oricum ziua aici durează doar trei ore...

CHAKIB: Noaptea o să trebuiască să luați curent de undeva și, după cum vedeți, șocurile la noi sunt destul de dese...

Ușa din stânga se aude scârțâind. Eda - fiica iese în prag, frecându-și ochii. Femeia se sperie, dar înfățișarea drăgălașă a copilei o face să-și revină.

FEMEIA: Aveți copii?

EDA: Da... (*Se duce la fetiță și o ia în camera cealaltă.*)

FEMEIA (*către Chakib*): E un copil foarte frumos... Să vă trăiască...

CHAKIB (*încet*): De fapt, să știți că nu e copilul nostru. V-am spus de animalele care vin în zonă... Uneori iau chip de copii și apar în casă. Trebuie să le tratăm frumos. (*Foarte încet, uitându-se către camera din stânga.*) ...altfel nu scăpăm de ele niciodată... (*Se aude un horcăit. Cade primul fluture. În geam se aude vântul suflând.*) Stați liniștiți, așa începe totul... Numai că trebuie să fim singuri... Nu aș vrea să fiți de față la un moment atât de urât...

Chakib iese luând fluturele. Îl pune în apă... afară cade grămadă de fluturi... Eda iese din cameră, ia doi saci.

EDA (*femeii*): Trebuie să plecați... (*Îi dă afară.*) Ne pare rău, dar lucrul ăsta nu poate fi privit ca pe un spectacol... e ceva intim... (*Cei doi părăsesc scena, privind în urmă. Femeia pare bucuroasă de plecare însă bărbatul este sceptic.*)

ACTUL III (*același decor ca în scena precedentă*)

Lumina se stinge de tot. Se aud horcăituri, apoi liniște deplină. Pe fundal poate fi pusă muzică festivă ca o repulsie la tot ce se întâmplă. Se aud bătăi în ușă... Eda și Chakib se trezesc parcă dintr-un somn adânc. Ușa camerei din stânga este deschisă și se vede lumina. Muzica se oprește și se aud motoare de mașini... În spatele geamului sunt mai multe persoane care fac gălăgie, fără a fi violente. Eda nu pare speriată, totul îi este cunoscut. La fel se întâmplă și cu Chakib.

Vecinii, afară se liniștesc și par interesați de vorbele celor doi din casă. Aceștia vorbesc foarte încet, pe marginea scenei, prefăcându-se că își beau cafeaua. Se mai aud vorbe de afară. Mai târziu, se va distinge vocea celor doi vecini, Hanna și soțul ei, care par să fie „militanți ai mișcării”.

EDA: Știam că așa avea să se întâmple....

CHAKIB: De asta mă temeam cel mai mult, de...

EDA: ...de...

CHAKIB: ...de nesătui...

EDA: ...de nesătui, așa e, de nesătui! De cei care vin să se înfrupte din munca altora...

CHAKIB: ...(O privește indignat, neînțelegând tâlcul vorbelor ei.)

EDA: ...de norocul altora...

Afară, reacțiile sunt din ce în ce mai insistente. Se aude vocea Hannei, vecina.

HANNA: Șșșșș... (Se face liniște. Murmur sesizabil.) Peste câteva minute apar fluturii...

FILIP (*muștrător*): Taci... te pot auzi...

HANNA: Asta e și dorința mea, să mă audă... trebuie să mă răzbun pentru... sperietura cu pana de curent...

FILIP: Și pentru...

HANNA: Pentru tot....pentru ospitalitate... (*ironică*) Ospitalitate... Ce știți voi ce înseamnă cuvântul ăsta? Nu am văzut oameni mai ciudați... Însă fluturii sunt ai tututror... fluturii sunt ai mei și ai soțului meu... (*Vecinii protestează.*) ...și ai voștri... Egoiștii pierd mai mult decât au crezut vreodată... Ați ajuns niște... (*Vecinii în cor.*) HUUUUUU... huuuuuuuuuu!

Cei doi nu par a fi afectați.

CHAKIB: E normal să se întâmple asta... Dar unde am ajuns? (*cu regret*) Dacă știam în ce mă afund, mă lipseam de tot, de bani... de casă, de...

EDA (*enervată*): ...de copilul nostru... (*Chakib o privește surprins. Se corectează.*) De copilul pe care l-am crescut împreună... de iubirea ta pentru mine, pentru copilul meu, pentru fluturii care ne-au fost alături chiar și atunci când era pană de curent... Chiar și atunci când noaptea era doar trei ore și ne bucuram amândoi, de ceea ce ni se întâmpla... Ai uitat totul? (*Enervată, țipă și vecinii reușesc să audă cearta celor doi.*)

CHAKIB (*Murmurând printre dinți, la fel de enervat.*): Taci... e spre binele tuturor... al meu, al tău și al fetei.

EDA (*Cei doi așteaptă câteva secunde. În casă și afară, liniște. Calmându-se, dar luând o mină de superioritate.*): Ce e destinul?

CHAKIB: Ce-i cu întrebarea asta acum?

EDA: Ce-i destinul?

CHAKIB: Eda, termină... nu-mi arde de...

EDA (*Țipând. E destul de autoritară.*): Ce e destinul?

Afară liniște. Unul dintre vecini remarcă întrebarea și apoi repetă.

VECINUL 1: Ce e destinul?

VECINUL 2: Cum adică ce e destinul?

VECINUL 1: Eda întreabă ce este destinul?

FILIP: Cum adică Eda întreabă ce-i destinul?

Apoi în casă.

EDA: Liniște!... (*și mai puternic*) Liniște! Liniște! (*Deși Chakib nu spune nimic, ea strigă din nou.*) Liniște!... (*Afară nu se mai aude nimic.*): Ce e destinul? Spune, Chakib, ce e destinul?

CHAKIB: ...

EDA: Spune ce e destinul. (*Îl prinde de umăr.*)

CHAKIB: Destinul este ceea ce trăim...

EDA (*mirată*): Da? Destinul e ceea ce trăim?

CHAKIB: Da...

EDA: Și tu ce trăiești?

CHAKIB (*în șoaptă*): Viața noastră, a ta, a fetei și a mea...

EDA: Nu e suficient... Spune ce e destinul?

CHAKIB: Destinul sunt fluturii care... (*Afară: Așa e!*)

EDA: Tăcere! Continuă!

CHAKIB: Viața noastră care își urmează cursul firesc...

EDA: Asta numești tu „firesc”?

CHAKIB: E posibil.

EDA (*Sărindu-i în brațe.*): Iubitule, ești genial... Soarta e ceea ce-și urmează cursul firesc... Chakib, te iubesc. Ce se întâmplă e firesc, ai învățat asta. Viața nu poate fi decât firească. Ceea ce nu e firesc nu-și află locul în viață. Oamenii cred că li se întâmplă lucruri ciudate, dar niciodată nu e așa. Tot ce se întâmplă face parte dintr-un firesc necunoscut nouă...

Eda aleargă spre geam. Deschide fereastra. Cei de afară o privesc mirați.

EDA: Vreți să vă dăm drumul în casă?

CHAKIB: Iubito...

EDA: Nu aveți de ce intra în casă... lupta se dă afară...

HANNA: Iar încerci să ne conduci pe căi greșite? (*către vecini*)

Minte!... HUUUUUUU! (*Toți vecinii.*) HUUUUUUU...

EDA: Nu mint. Liniște! (*tipând*) Liniște! Ați furat vreodată din case....

FILIP: Ce importanță are dacă da sau dacă nu?

EDA: Poate că ai dreptate... Fetița mea e o mașinărie... Recunoașteți asta?

FILIP: Minte! HUUUUU

CHAKIB: Iubito...

Cade primul fluture. Încep să cadă câțiva fluturi. Vecinii înnebuniți sar după fluturi... Eda privește nostalgic. Chakib e aproape înnebunit.

HANNA: Începe... Atenție...

CHAKIB: Iubito... ia-ți sacii...

EDA (*speriată*): Am pierdut primul fluture...

CHAKIB (*Extrem de enervat. Mimează un calm extraordinar.*): Ce s-a pierdut?

De afară, se aude vocea tatălui Edei. Își face loc prin mulțime.

TATA (către Chakib): Ce-ai făcut, nenorocitul... Ai distrus totul... e ultima recoltă...

Chakib fuge și sare pe geam. Nu îi mai este frică de prezența bătrânului destul de iritat. Își dă seama de ce se întâmplă și sare în aer pentru a culege fluturii ce cad din abundență. La fel face și Chakib. Ca o ironie se pune aceeași melodie festivă... Cu toții se bucură de ceva inexplicabil, cu toții se bucură de nimic, de un final... Eda fuge în camera cealaltă...

EDA: Eda... Eda... (tipăt disperat) Eda... Eda? (Constatându-i moartea, iese din camera fetei. Scena este inundată de fluturi și în casă și în afara casei celor doi. Eda smulge un sac din locul în care sunt ținuți {stânga scenei}. Pare a fi cea mai lacomă dintre toți. Adună cu nesăț umplând sacul. Ea râde aproape diabolic, exclamând doar atât "...Ultima naștere..." Râde.) Fluturi... În final, vecinii pot intra în casă, fie pe geam, fie forțând ușa. Cu toții se bucură de căderea fluturilor, adunând lacom fiecare în ce are; unii în saci, alții pot fi prezenți cu coșuri sau lighene.

CORTINA.

AȘTEPTÂND-O PE LEILA

Personaje:

JOSEPHINE- 70 de ani

MALIN- 70 de ani

OLGA- 70 de ani

ACTUL I

Pare a fi interiorul unei camere, deși în scenă există doar o oglindă uriașă acoperită cu o pânză albă. E de preferat ca spectatorul să nu observe ce se află în spatele pânzei; cel puțin pentru început. Cele două personaje de 70 de ani se privesc unul pe celălalt și, din când în când, trag cu ochiul spre oglinda acoperită. În stânga o ușă, mereu deschisă, în dreapta o ușă.

MALIN (*Așezat într-un scaun vechi, învelit pe genunchii pe care îi freacă din când în când... Poate avea în mână un set de foi îngălbenite și un stilou cu care să facă mici însemnări adesea. Foile trebuie să fie așezate pe brațele bătrânului. El îmbrăcat sărăcăcios; poate avea și un fes pe cap, chiar și ochelari.*): Nu cred că am să o mai văd vreodată pe Leila... A trecut atâta timp de când nu ne-am reîntâlnit încât nici nu sunt sigur că i-aș mai putea recunoaște figura... Era atât de firavă pe atunci... (*Surâde nostalgic.*) Ispititoare femeie... aș fi privit-o ani la rândul fără să mă satur...

JOSEPHINE (*Este destul de interesată de scrierile bătrânului. Privește adesea foia pe care el scrie și uneori simte nevoia de a corecta. În cele mai multe momente, ascultă cu atenție spusele bărbatului... Amândoi au probleme cu vederea, poartă ochelari, dar asta nu îi împiedică să scrie.*): Îmi amintesc de ea. Era a doua ta dragoste. O perioadă am crezut că o iubești mai mult decât pe mine, dar apoi mi-am dat seama că nu e așa pentru că te-ai hotărât să mă ceri de nevastă... (*către bătrân*) Malin, spune-mi, pe cine iubești mai mult, pe mine sau pe Leila?

MALIN: Ani la rândul ai trăit crezând că nu ești prima și cea mai mare dragoste. De câte ori m-ai întreat pe cine iubesc mai mult, ți-am răspuns același lucru... (*Gesticulează explicându-i.*) Josephine, tu ești femeia pe care o iubesc cel mai mult. E nevoie să-ți mai spun o dată... Josephine, tu ești femeia pe care o iubesc cel mai mult.

JOSEPHINE: Știu... știu, Malin, doar mi-ai spus-o de atâtea ori. Numai că nu ești obișnuit să-mi spui niciodată “te iubesc”. De atâția ani îți repet aceeași întrebare în speranța că îți vei da seama ce-mi doresc cu adevărat. (*Bătrânul notează însemnări. Ea face pauze scurte în vorbire pentru a examina ce scrie soțul ei.*)... și niciodată nu ai dat semne că ai înțelege ceva. Acum trec cu vederea absența acestor cuvinte, deși încă mai sper că, odată, mă voi trezi dimineața și tu îmi vei rosti încet, “te iubesc”... sau poate... (*Mai privește pe hârtie.*)... sau poate înainte de culcare...

MALIN: Josephine...

JOSEPHINE: Da...

MALIN: Oare mai trăiește Leila?

JOSEPHINE: Oricum ar fi, ea rămâne vie... Am recunoscut mereu că e mai frumoasă decât mine și mă întreb de ce nu ai ales-o pe ea... Era atât de atentă cu tine, se purta atât de frumos, încât începeam și să o copii. I-am imitat fiecare gest, fiecare mângâiere, aproape fiecare reacție la vorbele tale, dar nu am reușit niciodată să fiu ca ea, nici măcar câtuși de puțin. Întodeauna am rămas Josephine, iar ea a fost și va rămâne mereu Leila.

MARLIN: Josephine, Leila avea ochii albaștri?

JOSEPHINE: Leila a avut întotdeauna ochii verzi... tu ți-ai dorit să iubești o femeie cu ochii albaștri, dar niciodată nu ai avut parte de o iubită cu ochii albaștri. De multe ori te uitai ciudat și la mine, încercând să găsești albastrul din ochii mei negri. Uneori mă întrebai de ce nu am ochii albaștri... iar eu nu știam niciodată ce să-ți răspund.

MARLIN: Josephine, de ce nu ai ochii albaștri ?

JOSEPHINE: Pentru că așa sunt ochii mei... negri...

MARLIN: Josephine, asta nu-i un răspuns... (*Enervat, se ridică de pe scaun și așază foile cu grijă pe scaun fără a le răscoli. Josephine le ia încet și începe să corecteze.*) Tu trebuia să ai ochii albaștri... De ani de zile aștept ca ochii tăi să se facă albaștri și încep să cred că e aproape

imposibil... (*Strigând.*) Josephine, de ce nu ai încă ochii albaștri?... Mi-ai promis că peste câțiva ani o să ai ochii albaștri. Au trecut aproape cincizeci de ani și tu nu ai încă ochii albaștri... e singurul lucru pe care ți l-am cerut...

JOSEPHINE: Omul trebuie să aibă răbdare. În viață, nimic nu primește dintr-o dată. Mai ai răbdare încă puțin, cine știe ce se poate întâmpla peste câțiva ani...

MARLIN: Ani?... Ani?... Nu sunt suficienți cei care au trecut? Cât trebuie să mai aștept?

JOSEPHINE: Niciodată nu e suficient cât ai așteptat... Trebuie să mai ai puțină răbdare...

Malin abandonează discuția. Câteva clipe de tăcere. El își reia locul pe scaun lângă soție. La început, ea poate schița un gest de teamă.

MALIN: Leila zâmbea mereu? Oare și acum e la fel? Mă întrebam unde încapе atâta forță într-un trup atât de mic... Era imposibil să nu capeti energie stând în preajma ei.

JOSEPHINE: Avea mai multă energie decât zece copii la un loc. Nu știu dacă o fi la fel și astăzi, dar în ea cu siguranță a rămas ceva din femeia de atunci. S-o fi schimbat și ea într-un fel. Ce a făcut-o oare să se înstrăineze?

MARLIN: Și eu mi-am pus întrebarea asta mereu. De ce nu ne mai vizitează, de ce ne-a uitat cu totul? Nu aș fi crezut vreodată că Leila mă poate uita.

Bate un vânt ușor, dar cu un șuierat prelung. Pânza care acoperă oglinda este clătinită ușor. Bătrânii se uită în spate căutând locul pe unde s-a făcut curent.

MALIN: Ai închis ușa de la intrare?

JOSEPHINE: Noi nu închidem ușa de aproape cincizeci de ani. Mi-ai spus că Leilei nu-i place să bată la ușă. Întotdeauna am așteptat-o cu ușa deschisă și poate de asta avem probleme cu spatele. Curentul ne-a îndoit coloana, dar acesta nu e un sacrificiu prea mare pentru noi. Dacă tu așa

ți-ai dorit, nu am vrut să mă împotrivesc dorinței tale... (*Bătrânul privește încă spre ușa aflată în spatele scenei.*) Malin, vezi ceva? (*Câteva secunde se uită în aceeași direcție ca și Malin.*)

MALIN: Nu... e doar curentul. Mai adu o pătură să punem pe noi. S-a făcut deja destul de frig.

JOSEPHINE (*Ducându-se în spate după o pătură, continuă să vorbească. Malin se uită încă la ușă. La apariția Josephinei își apleacă ochii pe însemnări.*): Am avut și ierni mai grele. Anul acesta a fost mai blândă. Toate au luat-o razna. Nimic nu mai merge cum trebuie. Cândva, mă trezeam la șapte și am câțiva ani buni de când mă trezesc la cinci. (*Pune pătura în spatele lui Malin.*)

MALIN: Eu sunt treaz întotdeauna înainte de patru. Am impresia că Leila vine în noapte. Așa avea obiceiul altădată, să vină noaptea, aproape de zorii zilei și să ne facă „puturoși”. Ea care reușea să doarmă doar două ceasuri pe noapte, arareori trei... Nu am înțeles-o niciodată și acum, totuși, ajung să mă trezesc cât mai devreme. Nu știu dacă e din cauza amintirii ei sau din alt motiv, dar sunt sigur că, dacă nu aș fi cunoscut-o, nu aș fi fost astăzi așa.

JOSEPHINE: Tu ai înțeles-o mai bine; eu însă nu am luat-o în seamă atât de tare. Era o femeie simplă, la fel ca oricare alta.

MALIN: Asta să nu o mai spui niciodată! Leila nu a fost niciodată o femeie ordinară. A fost întotdeauna o femeie specială, diferită de oricare alta.

JOSEPHINE: Pentru tine, dar...

MALIN (*Iritat, își dă ochelarii jos.*): Pentru mine și pentru mulți alți bărbați, chiar și pentru femei. Tu ești singura care nu înțelege asta. De ce nu ai deschis suficient de bine ochii atunci? Acum, ar fi zadarnic. Era...

JOSEPHINE: Femeia cea mai frumoasă, pe care ți-ai fi dorit-o mereu alături..

MALIN (*După câteva secunde de tăcere, se ridică. Face trei pași, se oprește câteva secunde pentru a se uita la Josephine. Înainteză, ieșind din scenă. Glasul lui se va auzi din spate.*): Josephine, parcă vine cineva...

JOSEPHINE: Te poate înșela văzul... s-ar putea să nu fie nimeni...Vino înapoi aici, aerul e prea rece...

MALIN: E posibil să nu văd foarte bine, dar de auzit încă aud destul de bine...

JOSEPHINE: Poate e poștașul...

MALIN: Poștașul face întotdeauna pași mari și apăsați.

JOSEPHINE: De unde știi?

MALIN: Întotdeauna se aude poarta când intră...

JOSEPHINE: Malin, poarta se aude de fiecare dată când intră cineva...

MALIN: Atunci când intră poștașul se aude altfel... Nu e poștașul...

JOSEPHINE: Poate fi doamna Olga... Da, ea trebuie să fie. (*Se ridică și face câțiva pași spre ieșire.*) Ieri i-am spus să vină să mai vorbim despre copii ei.

MALIN: Nu e doamna Olga...

JOSEPHINE: Dar mi-a promis că vine. De data asta trebuie să te înșeli.

Atât Malin cât și Josephin sunt ursuzi. Ea pare puțin mai domolită, dar el este uneori de-a dreptul enrvant. Acum Malin poate scoate limba și să o înstrâmbă pe Josephine.

MALIN (*înstrâmbând-o*): "Dar mi-a promis că vine"... Dacă îți spun că nu e ea, ar trebui să mă crezi... De aproape cincizeci de ani am dreptate în majoritatea cazurilor...

JOSEPHINE: Da... posibil... Dar eu am dreptate în cele mai importante situații... Poate doar în una singură. Atunci când ți-am spus că Leila nu o să vină să ne vadă, am avut dreptate...

MALIN (*Reintrând în scenă.*): Tu chiar vrei să-mi strici anii care mi-au mai rămas? Îmi amintești mereu de același lucru - "Leila nu se mai întoarce". Și dacă Leila o să se întoarcă, ce vrei să-ți fac? Hai să punem un pariu.

Cele două personaje împlinesc zicala "Bătrânii dau uneori în mintea copiilor".

JOSEPHINE: Aș face aproape orice.

MALIN: Nu e valabil. Totul sau nimic! Am trăit aproape cincizeci de ani împreună, ce mai avem de pierdut? Eu risc totul, dar numai dacă

faci și tu la fel.

JOSEPHINE: Ce vrei să fac?

MALIN: Așază-te!

JOSEPHINE: Dragule, o să-mi ia ceasuri întregi să mă ridic.

MALIN: Totul sau nimic.

JOSEPHINE (*Se așază cu profilul către public.*): Așa?

MALIN: Da, e bine...

JOSEPHINE: Și tu?

MALIN: Ai un pic de răbdare (*Bătrânul ia foile îngălbente și stiloul lăsat pe scaun. Se așază în fața soției sale vaitându-se și oftând la fiecare mișcare.*)

JOSEPHINE: De ce nu ți-ai luat pătura? O să te tragă curentul. Iar o să mă pui să-ți fac masaj la spate. Și abia dacă mă simt în stare să mai fac ceva cu mâinile astea.

MALIN: Totul sau nimic. (*Îi întinde o foaie și stiloul.*)

JOSEPHINE: Ce să scriu?

MALIN: Ce am să-ți dictez eu. Scrie așa..."Eu, Josephine...(*Bătrâna îl privește neînțelegând intenția soțului.*) Ce te miră? Scrie cum îți spun... Reiau... (*De data asta Josephine va scrie întocmai.*) "Eu, Josephin, declar..." Nu-i bun... Nu declar... Taie declar... Scrie... Nu... Mai bine ia altă foaie. (*Îi dă femeii altă foaie. Ea surâde ușor, deși e încă destul de mirată.*) Scrie "Eu, Josephine, jur pe ce am mai sfânt..."

JOSEPHINE: Cum adică jur pe ce am mai sfânt?

MALIN: Scrie cum îți spun și nu mă mai întrerupe!

JOSEPHINE: Dar Malin...

MALIN (*Ridicând ușor tonul*): Scrie cum îți spun..."...jur pe ce am mai sfânt, pe bărbatul meu Malin..."(*Bătrâna se uită la el înaintea fiecărui cuvânt.*) Nu te mai uita așa la mine și scrie... Dacă nu scrii...

JOSEPHINE: Scriu, scriu...

MALIN: "...pe bărbatul meu, Malin, pe casa mea aproape înghețată, unde m-am îmbolnăvit de romantic, ..."

JOSEPHINE: Aici ai mare dreptate...

MALIN: Scrie și nu mă mai întrerupe: "... și unde am locuit atâția ani, că voi lăsa totul în urmă dacă va apărea Leila."

JOSEPHINE (*Tresare speriată. Pentru prima dată Josephine se îndoiește de revenirea Leilei. Câteva secunde se poate gândi la ceea ce are de scris*): Cum adică să las totul în urmă...?

MALIN: Scrie cum îți spun și după am să-ți explic totul. De fapt, o să înțelegi din fraza următoare. (*Bătrâna scrie.*)”... Sunt sigură că Leila nu se va întoarce niciodată...” (*Bătrâna nu ridică ochii din foaie deși se oprește din nou.*)” ... și de aceea pot jura pe lucruri atât de mari... Dacă se va întoarce...” (*Bătrâna va scrie fără întrerupere de acum încolo încercând să ajungă așa la miezul dorinței bătrânului. Acesta pare încântat.*)” ... deși nu cred că e posibil așa ceva... îl voi lăsa pe soțul meu... în casa în care m-am îmbolnăvit... și voi pleca unde văd cu ochii... să scap de obsesia moșneagului. ”Punct...” semnat Josephine...”
Și acum, semnează!

JOSEPHINE: Cum să semnez așa ceva? Malin, tu vrei să scapi de mine?

MALIN: Josephine, de cincizeci de ani Leila nu ne mai vizitează, ce crezi că ar face-o să vină după atâția ani?

JOSEPHINE: Dar miza e prea mare...

MALIN: Până nu riști, nu câștigi.

JOSEPHINE: Dar totuși, să risc atât de mult?

MALIN: În plus și tu îmi poți dicta o scriere de felul acesta.

JOSEPHINE: La fel ca și a ta?

MALIN: Da, numai că tu alegi condițiile. Sunt dispus să jur, la fel ca și tine, pe tot ce am mai sfânt, că (*Îi arată foaia scrisă de mâinile ei.*)... și aici, spui ce-ți dorești...

JOSEPHINE: Pot scrie absolut orice?

MALIN: Absolut orice, numai să nu-mi ceri să pisez usturoi. Sunt alergic la usturoi.

JOSEPHINE: Asta deja nu mai înseamnă absolut totul... Stai... (*Pare a-și da seama de o strategie.*) ... eu semnez asta, dacă ești de acord să tai din jurământ că voi părăsi casa. (*Întinde mâna spre față, lui mângâindu-l. Bătrânul o determină să-și retragă mâna.*) Dragul meu, cum aș putea pleca de lângă tine, acum, după o viață petrecută împreună? Asta e dorința ta? Să plec?

MALIN (*Aproape înnebunit, cască ochii destul de mari, chiar dacă își stăpânește avântul. Josephine este foarte sigură pe ea.*): Nu, asta nu se poate.. am zis totul sau nimic.

JOSEPHINE: Același lucru îl spun și eu. De ce nu vrei să respectăm amândoi aceleași reguli?

MALIN: Pentru că adevărul pare să fie de partea ta. Ai zeci de ani avantaj.

JOSEPHINE: Poate că ai dreptate. (*Bătrânul pare încântat de rezultatul la care a ajuns.*) Dar nu. Cel mai bine e să respectăm aceleași reguli. Atunci când nu avem reguli, degeaba încercăm să jucăm. Nu va câștiga nimeni și nu va pierde nimeni. Jocul nu are nicun farmec dacă nimeni nu câștigă. E inutil și la un moment dat devine plictisitor. Dacă aș ști că niciunul dintre noi nu câștigă, nici nu aș mai încerca să intru în joc. Aș putea face altceva, mult mai util. (*Bătrânul pare să se îndoiască de împlinirea visului său.*)

MALIN: Știu eu?

JOSEPHINE: Dacă nu ești de acord, nu semnez jurământul.

MALIN: Josephine, tu mă iubești?

JOSEPHINE: Nu încerca să mă conduci pe alte căi, nu o să-ți iasă. În niciun joc nu există iubire, există doar risc și strategie. Spune, accepți sau nu?

MALIN: Nu.

JOSEPHINE: Atunci am să rup foaia și uităm totul. (*Dă să rupă foaia. Bătrânul o oprește, ia foaia în mână și o privește puțin.*)

MALIN: Dă-mi stiloul!

JOSEPHINE: Poftim.

MALIN (*Taie de pe hârtie.*): Uite, aici punem ”Mă voi muta într-o cameră alăturată și nu voi ieși decât o oră pe zi”.

JOSEPHINE: Așa e mai bine. Dar o să trebuiască să scriu din nou, nu?

MALIN: Nu cred că e nevoie.

JOSEPHINE: Ba da. Nu e bine să se vadă tăieturi. Atunci când sunt tăieturi, hârtia nu mai este veridică. Așa că, voi scrie alta, dar nu acum. Vreau să-ți dictez și eu. Ești de acord?

MALIN: Spune.

JOSEPHINE: Jurământul pe care am să-l dictez eu, este foarte scurt... ”Eu, Malin, soțul Josephinei, jur pe ce am mai sfânt, pe Leila...”

MALIN: Stai... (*revoltat*) Nu e corect. Tu ai jurat pe mine, Josephine.

JOSEPHINE: Scrie și nu mă întrerupe. ” ...că dacă ea, Leila, nu va apărea în următoarea lună, deși eu sunt sigur că va apărea... nu voi mai pomeni niciodată numele ei în prezența soției mele... și nici în absența ei.”

MALIN: E deja prea mult.

JOSEPHINE: Și apoi scrie: ”...semnat Malin.”

MALIN: În cazul acesta, ar trebui să modific și eu jurământul. Al tău e prea drastic, pe când al meu e destul de lejer.

JOSEPHINE: Bine... rupe tot și dictează din nou.

MALIN (*Se mișcă un pic mai repede pentru a nu pierde timpul. Și ritmul în care dictează e mai rapid.*): „Eu, Josephine, soția lui Malin, jur pe ce am mai sfânt, pe soțul meu Malin, că atunci când va.....”

JOSEPHINE: Dictează mai rar, știi că-mi tremură mâna.

MALIN: Unde ai rămas?

JOSEPHINE: ”...jur pe ce am mai sfânt...”

MALIN: ”...jur pe ce am mai sfânt, pe soțul meu, Malin, că atunci când va apărea Leila, deși sunt sigură că nu va apărea niciodată, voi trăi tot restul vieții alături de Leila și Malin fără a scoate vreodată un cuvânt. Semnat, Josephine”.

JOSEPHINE: Nu crezi că e prea mult?

MALIN: Nu, la ce ai spus tu, eu cred că e prea puțin...

JOSEPHINE: E bine. Pactul e făcut. Acum ce facem cu ele?

MALIN: Trebuie duse la un notar public, înregistrate undeva... așa, sunt niște hârtii semnate și doar atât.

JOSEPHINE: Malin, dragule, cum îți închipui că vom putea ajunge noi la un notar public? Picioarele noastre nu vor putea străbate un drum atât de lung. În plus, notarul de aici, știm cu toții că e un nenorocit. A jupuit oamenii de bani pentru legalizarea unei singure hârtii. Nu e o variantă prea bună.

Se aude din nou același vâjâit. Malin se învionează, în timp ce Josephine se sperie. Foile rămân jos, în fața Josephinei.

MALIN (*Încercând să se ridice.*): O fi Leila... trebuie să mă ridic de aici. (*Sforțări pentru a se ridica. Încercări neizbutite. Deși eșuează de*

câteva ori, nu ezită să mai încerce.) ... Leila nu mă poate vedea așa. Nu vreau să o dezamăgesc.

JOSEPHINE (*Își revine din sperietură.*): Leila știe cum am ajuns acum. De aceea, poate, nici nu mai vine. (*hotărâtă*) Nu are la ce să mai vină. Suntem prea bătrâni să-i mai înțelegem dorințele.

MALIN: Eu nu sunt niciodată prea bătrân pentru Leila. Orice ar fi, o voi înțelege mereu. O voi simți aproape în fiecare secundă.

JOSEPHINE: Malin, crezi că mai are rost să trăiești cu speranța asta? Încearcă să vezi și tu adevărul. Uită-te la noi, la casa în care trăim, la timpurile în care am ajuns.

MALIN (*Reușește să se ridice.*): Am fost sigur că am trăit în casă cu o pesimistă. De aceea nu s-a mai întors Leila. (*Certând-o.*) Ai adunat întotdeauna energii negative, ai făcut din mine un monstru care nu-și dorește altceva decât revenirea frumuseții curate... (*Bătrâna se îngrozește.*) Am vrut-o în viața mea, măcar ca pe o fiică, altceva ar fi fost imposibil. Oricum, atunci te iubeam prea mult. Nu știam ce mi se întâmplă, nu știam cum să-i vorbesc Leilei. Poate a înțeles că e mai bine să nu vină niciodată, dar chiar și așa, mai sper că în viitor e posibil să o mâne ceva aici; măcar credința că noi mai trăim, că eu mai trăiesc. Acum de ce mă privești așa? Te miră vorbele mele, te miră faptul că nu am reacționat ani de zile la molestările tale impertinente? (*Începe să prindă curaj și se agită gesticulând prin încăperea în jurul oglinzii*)... De unde ai avut atâta curaj, nici nu-mi pot închipui. Mi-ai cerut într-una să-ți spun „Te iubesc!” și mi-ai tot repetat asta. Niciodată nu te-ai întrebat dacă pot să fac asta și nu ai fost mulțumită că te iubesc, deși nu o pot spune... Nu pot... Trebuia să înțelegi că nu pot.... Dar tu nu... Nu ai înțeles niciodată. Nici nu aveai cum. O femeie nu-și va înțelege niciodată bărbatul prin simplul fapt că e bărbat... De ce te-a mirat mereu că mi-aș dori-o pe Leila alături, ce-ți putea face fapta aceea?

JOSEPHINE (*Ripostând.*): Mi-ar fi distrus viața și căsnicia, mi-ar fi distrus anii vieții mele. De aceea mă rog cu cerul și pământul să nu se mai întoarcă niciodată.

MALIN (*Apropiindu-se de ea, îi vorbește în față.*): De ce nu ai suportat-o pe femeia asta? Am fi avut-o lângă noi ca pe un copil; tot nu am reușit să avem măcar un singur moștenitor.

JOSEPHINE: Cum vrei să o consider eu copilul meu? ...Când întorceam

privirea sorbeai cu nesăț fiecare mișcare a Leilei. Dacă nu eram eu, Leila nu ar fi fost cu tine, indiferent cât de frumos ești. Avea viața ei, diferită de a mea, diferită de a ta. (*Bătrânul se plimbă din nou. În timpul acesta și bătrâna face sforțări să se ridice. Se pare că ei îi este mai ușor să o facă.*) Asta a fost greșeala vieții tale. Nu ai reușit să înțelegi că Leila nu a fost pentru tine și dacă nu a fost atunci, cu atât mai puțin va fi a ta de acum încolo. E mai posibil să trăiești 120 de ani decât să o ai pe Leila lângă tine.

Malin se oprește, răsufând greoi. Se așază pe scaun și își trage sufletul. Pune mâna la inimă și își încrețește fruntea ca și cum nu s-ar simți prea bine. Agitația nu i-a făcut foarte bine. Acum bătrâna pare a fi cea care trece prin starea de adineaori a soțului ei.

JOSEPHINE: Malin, dragule, (*Se apropie de el și îl mângâie ușor. Ia pătura pe care a avut-o bătrânul mai devreme în spate și i-o așază frumos, învelindu-l bine.*) mai avem câțiva ani de trăit și nu vreau să ne amărâm bătrânețea. Uită de Leila (*Bătrânul dă din cap cu gesturi spasmodice.*) ... Femeia asta nu a fost bună la nimic, nu a făcut bine nimănui. E o pacoste care i-a chinuit pe toți cunoscuții ei, lăsându-i cu un gust amar. (*Bătrânul continuă mișcarea din cap.*) Uită-te cum ai ajuns din cauza ei! Ai uitat de tine, de viața ta și de obiceiurile tale. Poate din cauza ei nu am reușit să avem niciodată un copil. Amândoi spuneam că este timp pentru asta. Suntem încă tineri... Și acum? Uite-ne! În fața morții, drepti ca niște soldați, dar îndoiiți din spate ca arborii plecați de vânt, în fața morții vrednici ca niște stejari, dar care s-au uscat de secetă, puternici, dar secați de vlagă... (*Bătrâna oftează și se așază alături de soțul ei care continuă să dea din cap.*) Leila nu mai există. Pentru tine, Leila a dispărut de mult și e zadarnic să o mai aștepți. (*Zgâlțându-l ușor.*) Dragule, Leila nu există!... Mă auzi? Leila nu există... nu există...

MALIN (*Izbucnind în plâns*): De ce?... de ce? (*Cade de pe scaun îngenunchiat. Bătrâna nu îndrăznește să-l atingă, deși de câteva ori încearcă să întindă mâna spre soțul ei.*)

JOSEPHINE: Pentru că pe Leila ai creat-o tu.

MALIN (*Întorcându-se către soția sa.*): Nu am reușit să o creez destul de bine? De ce? Spune-mi unde și cu ce am greșit?

JOSEPHINE: Tu nu ai greșit, dar uneori lucrurile nu ne ies așa cum ne-am fi dorit. Ai fi vrut ca ea să fie altfel, dar....

MALIN: Nu, nu, nu... Nu (*strigăt*) Nu... (*urlet*) Nu... (*Tăcere. Malin respiră foarte greu. Soția sa nu îndrăznește să intervină. Se ridică de pe fotoliu și vine în spatele lui.*)

JOSEPHINE: Nu e vina ta. Așa ni se întâmplă tuturor.

MALIN: Așa li se întâmplă celor care nu știu să facă nimic bun. Era singurul lucru pe care l-am creat. Și tot eu am distrus totul. Din cauza mea Leila nu se mai întoarce. Trebuie să fie singurul lucru în care mai cred.

JOSEPHINE (*Acuzându-se.*): Eu sunt cea care a distrus-o pe Leila și recunosc asta. Dar simțeam nevoia să fac ceva, cu mine, cu viața noastră. (*Bătrâna se duce în fața oglinzii acoperite și privește îndelung.*) Leila îmi stătea ca un ghimpe în talpă și nu-mi dădea voie să pășesc. Am simțit că trebuie să fac ceva. (*Ca și cum și-ar aminti cele întâmplate.*) Știam că Leila trebuie să dispară pentru totdeauna. Și dacă nu făceam ceva cât de curând, Leila avea să crească tot mai mult, să fie din ce în ce mai frumoasă, din ce în ce mai tânără, să ne răpească fiecare picătura de vlagă. (*Se întoarce către soțul ei.*) Îți dai seama cum am fi arătat astăzi dacă Leila era aici? Eram poate în pragul morții, dar așa sper că mai putem trăi încă vreo câțiva ani. De ce crezi că suntem așa bătrâni? (*Se duce lângă bărbatul ei care o urmărește atent, deși nu se ridică încă.*) De ce crezi că arătam așa? Uită-te la mâinile mele! Când fac prea mult efort, tremur. (*Merge în fața oglinzii și își privește chipul, deși oglinda e încă acoperită.*) Uită-te la chipul meu! (*Soțul o urmărește în continuare.*) Pielea mi s-a făcut la fel ca și coaja unui măr copt pe plită. Ani la rândul am simțit cum sfârșie trecerea vremii și asta numai din cauza ei. Nu știam cum să fac să scap de ea și acum uite-mă!

MALIN: Din cauza creatorului ei...

JOSEPHINE: Nu.

MALIN: Și a dorinței lui de a o ține în viață.

JOSEPHINE: Nu.

MALIN: A dorinței lui zadarnice de a o ține în viață.

JOSEPHINE: Nu.

MALIN: A nebuniei lui...

JOSEPHINE: Nu.

MALIN: Din cauza prostiei în care a crezut ani la rândul.

JOSEPHINE: Nu.

MALIN: A crezut degeaba...

JOSEPHINE (*Țipând.*): Nu... Nu, Malin! Nu ai de ce să te simți vinovat. Dacă aș fi știut să-ți arăt rostul și drumul vieții am fi fost fericiți. Am fi fost astăzi mai tineri. Singura ta greșeală a fost că nu ai deschis ochii. (*Bătrânul încearcă să spună ceva.*) ...Nuuuu... (*Îi face semn să tacă.*) De fapt, nu a fost o greșeală. A fost o iluzie de care nu ți-ai dat seama. Eu trebuia să fii cea care te trezește din visare. Nu-ți spuneam eu întotdeauna că te iubesc? Atunci, de ce nu am încercat să-ți demonstrez niciodată asta? Tu nu ai reușit să-mi spui niciodată „Te iubesc!”, dar e mai bine așa. Dacă aș fi fost și eu în stare să nu repet întruna același lucru, poate nu aș fi greșit. Când faci un lucru de prea multe ori s-ar putea să nu-l mai faci la fel de bine. Și asta am trăit-o pe pielea mea...

MALIN: Josephine, eu sunt de vină. Leila e creația mea.

JOSEPHINE: Da, e creația ta pe care eu trebuia să o distrug, dar nu am reușit să fac nimic, nu am fost în stare să fac ceva pentru binele nostru.

MALIN (*Ducându-se lângă ea, privește în oglindă.*): Uită-te la mine cât sunt de hâd! Uită-te ce a făcut din mine așteptarea! Un nenorocit care nu așteaptă nimic, deși speră că acel nimic se va întoarce. Și nu-mi pare rău de mine. Oricum, întotdeauna am fost urât, îmi pare rău că te-am îmbătrânit și pe tine. Sunt vinovat de tot ce se întâmplă în jurul meu. Nenorocita de Leila nu se va întoarce niciodată și nici nu-mi mai doresc asta. Oricum, Leila nu înseamnă nimic. (*Josephine lăcrimează auzindu-și soțul vorbind așa.*) Josephine, ai putea să mă ierți vreodată pentru tot ce am făcut? (*Femeia aprobă dând din cap.*) Josephine, ce pot să fac pentru tine să mă ierți? (*Femeia nu vrea nimic, motiv pentru care neagă dând din cap.*) Ba da Josephine, ceva trebuie să-ți dorești. Ceva oricât de mic, un lucru pe care l-aș putea face pentru binele tău.

JOSEPHINE: Ai făcut tot ce-ai putut să mă faci fericită. Și acum mă simt cu adevărat fericită.

MALIN: Josephine, nu am făcut nimic pentru asta! De ce îmi vorbești așa? Nu vreau să ascund adevărul. Am greșit, dar vreau să fac ceva pentru tine. Spune-mi, ce aș putea să-ți ofer?

JOSEPHINE: Dragule, mi-ai oferit totul. Nu-mi mai doresc nimic.

MALIN: Poate îți dorești să închid ușa de la intrare? (*Se duce să închidă ușa.*) Trebuie să o închid, de asta te-ai îmbolnăvit de reumatism, din cauza frigului care ți-a intrat în oase pe timpul iernii.

JOSEPHINE: Nu o închide. E mai bine să rămână așa. Toți vecinii s-ar speria văzând ușa închisă. E bine să rămână deschisă.

MALIN: Dar reumatismul tău?

JOSEPHINE: M-am învățat cu frigul. În plus, acuși vine primăvara, vremea se va încălzi, o să ne fie mai bine.

MALIN: Atunci, spune-mi altă dorință pe care o ai.

JOSEPHINE: Dragul meu, nu-mi doresc nimic. De fapt...

Malin revine lângă soția sa. Amândoi se așază pe scaune. El o privește așteptând să-i audă rugămintea. Înainte de a se așeza pe scaun, Josephine ia cele două foi scrise de ei mai devreme.

JOSEPHINE: Vreau să rupem foile astea.

MALIN: Le rup eu. (*Dă să-i ia foile.*) Sunt alte idei prostești pe care le-am scornit. Am fost în stare numai de măgării și nebunii; mintea mea bolnavă nu a putut crea altceva.

JOSEPHINE: Ia și rupe-le. E mai bine să distrugi chiar tu ce ai creat. Atunci când ai curajul să recunoști inutilitatea creației, te poți numi un creator adevărat. Malin, vreau să-mi îndeplinești o dorință.

MALIN: Asta este tot ce vreau. Să-mi spăl greșeala de a o fi creat pe Leila.

JOSEPHINE: Vreau să devin Leila.

MALIN (*Se sperie. Își privește soția.*): Josephine, asta niciodată.

JOSEPHINE: Malin, e lucrul pe care mi-l doresc cel mai mult. Te rog din tot sufletul să-mi îndeplinești dorința asta.

MALIN: Cum pot să fac eu asta, când mi-a fost așa de greu să mă rup de ea? Am spus că Leila nu există și acum...

JOSEPHINE: Ce-ai spune daca am crea o nouă Leila? Una care să aibă alte trăsături, să aibă înfățișarea mea, să fie la fel ca mine, să fiu chiar eu!

MALIN: Asta e imposibil.

JOSEPHINE: Ba e posibil! Haide, dragule, trebuie să reușim. În fond, e un joc, eu voi rămâne tot Josephine. Te rog frumos. (*Bătrânul nu este sigur dacă își dorește acest lucru, deși soția lui insistă.*)

MALIN: Dacă asta e dorința ta... Doar ți-am promis.

Bătrâna se bucură foarte tare. Se ridică, începe să se învârtă ca o copilă, poate sări câteva momente. Pe fundal intră o melodie lentă pe care bătrâna va dansa câteva secunde de una singură. Se va auzi din nou acel vâjâit pe care niciunul nu-l va lua în seamă. Atunci se pot uita unul la altul și doar atât. Muzica se stige încet.

JOSEPHINE: Malin, dragule, cum arăta Leila?

MALIN: Nu vreau să-mi amintesc de Leila.

JOSEPHINE: Atunci cum vrei să arate noua Leila?

MALIN: De ce trebuie să o numim neapărat Leila? Îi putem spune alcumva...de exemplu...

JOSEPHINE: Nu. E mai bine să-i spunem Leila. Cum vrei să arate Leila?

MALIN: Nu mă pot despărți de portretul ei. Am să încerc să creez altceva... Închide ochii... (*Se poate auzi o muzică lentă. Bătrânul va crea o nouă Leila, pe care Josephine încearcă să o materializeze.*)
Leila este o femeie frumoasă, angelică.... un chip desprins parcă dintr-o icoană...

Pauză lungă, timp în care Josephine își modelează fața, întinzându-și pielea cu degetele. I se pare că nimic nu-i iese.

JOSEPHINE: Iubitule, Leila nu ar putea fi o femeie urâtă?

MALIN: Știu eu...

JOSEPHINE: E mai bine așa, e mult mai ușor pentru toți.

MALIN: De ce aş mai crea ceva urât? Ar fi inutil. Creând ceva frumos te bucuri alături de ceea ce ai creat. Savurezi frumuseţea din creaţia ta. Aşa înveţi să te simţi frumos.

JOSEPHINE: Malin, dragule, poţi savura ceea ce ai creat fie că e sau nu frumos. Cine ştie ce se ascunde dincolo de acest frumos pe care încerci să îl crezi. Totul poate fi doar o mască, în spatele căreia se ascunde hâzenia însăşi. Niciodată nu putem fi siguri de ceea ce am creat. Un cuvânt spus greşit ar putea schimba totul. Aşa s-a întâmplat cu prima Leila, ai creat-o prea frumoasă şi asta a distrus-o. E mult mai bine ca Leila aceasta să fie urâtă, nu foarte urâtă, dar să fie urâtă.

MALIN: Poate că ai dreptate. (*Îşi reia starea de visare.*) Leila era o femeie urâtă. Nu foarte urâtă, dar destul de urâtă. O urâtenie deloc obositoare, o urâtenie aproape frumoasă. Ceva care nu dă impresia unei urâtenii profunde. O urâtenie aparentă... (*Josephine nu mai încearcă să facă vreo modificare la aspectul ei fizic. I se pare o descriere ce se pliază perfect pe chipul ei.*)... Leila era o femeie dreaptă, monumentală, cu o înfăţişare trufaşă; deşi urâtă, avea aerul unei fiinţe nobile.

JOSEPHINE: Iubitule, eu cred că nu e bine.

MALIN: De ce?

JOSEPHINE: Aşa era şi prima Leila. Era prea dreaptă. Aproape monumentală. Şi asta nu a fost bine. Îi dădea un aer de superioritate. Noua Leila ar trebui să fie altfel. Poate nu la fel de dreaptă, mai degrabă obişnuită, aproape strâmbă.

MALIN: Ai dreptate. Leila era o femeie obişnuită, aproape strâmbă, dar aspectul ei diform o făcea să fie specială. (*Josephine îşi dă seama că a doua Leila seamănă cu ea. Pare destul de mulţumită. Poate zâmbi sesizând asta.*) Era foarte specială şi asta mai ales din cauza hainelor pe care le purta de cele mai multe ori. Trupul ei se vedea foarte bine sub rochia de tergal verde, lungă până la genunchi, cu spatele gol şi cu părul lăsat pe spate.

JOSEPHINE: Nu crezi că Leila ar fi caraghioasă într-o rochie cu spatele gol?

MALIN: S-ar putea să ai dreptate.

JOSEPHINE: După câte spui tu, eu cred că Leilei i-ar sta mult mai bine într-o rochie de catifea neagră. O rochie care să-i acopere întreg corpul...

Bătrâna iese câteva minute din scenă. În timpul acesta, bătrânul poate rămâne cu ochii închiși, imaginându-și aspectul noii Leila. Soția se întoarce în cameră cu rochia neagră în mână. Este o rochie foarte frumoasă pe care femeia o ține pe brațul drept.

JOSEPHINE: Ar fi bine ca Leila să fie îmbrăcată cu o rochie ca asta, nu crezi?

MALIN: Să știi că ai dreptate. Rochia e chiar foarte bună dacă stau bine să mă gândesc. E de fapt cea mai bună pentru personalitatea ei... *(Revine în starea de visare. Închide ochii și așteaptă să-i vină o nouă idee pentru a o crea pe Leila. Bătrâna se retrage câteva secunde, după care se întoarce îmbrăcată în acea rochie neagră)* Leila poartă, de cele mai multe ori, o rochie de catifea neagră. O rochie lungă până în pământ care îi acoperă întreg trupul. Întotdeauna are părul desprins și lăsat pe spate, are un păr foarte des și ar fi păcat să nu-l lase desprins.

JOSEPHINE: Iubitule. E mai bine să aibă părul strâns și dacă se poate să fie coc. E mult mai simplu și pentru ea și pentru tine. În plus cocul îi dă o eleganță pe care părul desprins nu o are.

MALIN: Dar Leila nu-și dorește să fie elegantă, ci mai degrabă feminină.

JOSEPHINE: Iubitule, feminitatea înseamnă eleganță.

MALIN: Pentru ea nu e același lucru.

JOSEPHINE: Înainte de a crea o femeie trebuie să înțelegi ce înseamnă cuvântul „femeie”. Femeie înseamnă eleganță. Cum ai putea-o crea pe Leila fără eleganță?

MALIN: Ai dreptate.

JOSEPHINE: Dacă ai lăsa-o așa, ar putea părea destul de ușor o desfrânată și niciun artist nu-și dorește ca opera lui să fie ponegrită. Iubitule, Leila trebuie să aibă un viitor bun. Încearcă să nu-i faci rău.

MALIN: Așa e, Leila era o femeie foarte elegantă. De o eleganță ieșită din comun.

JOSEPHINE: Iubitule, nu trebuie să exagerezi. Ai mereu tendința de a crea lucruri grandioase și asta nu e bine întotdeauna. Lucrurile simple au un mai mare succes. Încearcă să nu-i exagerezi nicio trăsătură.

Cealaltă Leila era o femeie superlativă, și asta a distrus-o. Nu încerca să faci același lucru acum.

MALIN: Se pare că mai am destul de multe lucruri de învățat.

JOSEPHINE: Nu ai nimic de învățat, trebuie doar să corectezi unele lucruri.

În tot acest timp, cei doi nu se vor privi. Vor avea pur și simplu acest dialog. El va ține ochii închiși, creând-o pe Leila, timp în care Josephine își va însuși în spatele său fiecare calitate a Leilei.

MALIN: ...Leila era o femeie elegantă. De cele mai multe ori purta părul strâns coc, lucru care o făcea și mai elegantă. Îi plăcea să fie cochetă și avea grijă de aspectul ei... (*Bătrâna își ridică părul prinzându-l coc cu o clamă pe care o are la îndemână.*) Își punea pantofii care i se păreau că îi vin cel mai bine... (*Bătrâna iese și revine încălțată cu o pereche de saboți care se asortează foarte bine rochiei pe care o poartă.*)... Nu avea foarte multe bijuterii, dar cele pe care le avea îi erau mai mult decât suficiente și îi stăteau foarte bine. Făcea cele mai bune alegeri... (*Iese, aducând o cutie cu bijuterii pe care o pune pe unul din scaune. Un moment de tăcere. Bătrâna probează mai multe coliere sau mărgele și se oprește asupra unuia pe care și-l pune la gât.*)... Leila era o femeie atentă cu ea însăși și cu cei din jur. Era educată și se simțea bine în prezența oricui. Se făcea plăcută de oricine și cu toții se simțeau bine alături de ea... Leila era și o femeie care știa să...

Lumina se stinge. Se poate auzi doar forfota pe scenă. Pași, mișcări bruște. Și apoi tăcere. Pe fundal, o muzică desăvârșește crearea noului personaj... Totul trebuie învăluit în mister. Trebuie să existe și câteva părți ascunse, de aceea crearea Leilei se termină aici.

ACTUL II

O melodie destul de tristă, se pot auzi clapele unui pian. Josephine schițează câteva acorduri, iar pe fundal continuă aceeași melodie tristă. Ea este îmbrăcată așa cum o vede Malin pe Leila, în ținuta din finalul primului act. Malin arată mult mai bine decât în primul act. E îmbrăcat într-un costum negru, foarte elegant, are cravată și cămașă cu butoni. Fesul din primul act este înlocuit de o pălărie neagră, iar în picioare poate avea o pereche de pantofi care să se potrivească perfect ținutei. Oglinda rămâne în centru, acoperită. Dispar scaunele și în locul lor apar două fotolii elegante. Pianul poate fi pus undeva în stânga scenei, mai în spate, dar să nu blocheze ușa deschisă. Cât femeia cântă, Malin se odihnește pe unul din fotolii. Femeia se ridică de la pian, muzica continuă. Ea îi întinde mâna, dorind să danseze, el acceptă. Câteva secunde de dans pe aceeași muzică. Apoi liniște. Muzica nu se mai aude, dar cei doi continuă să se învârtă încet, în aceeași pași de dans.

MALIN: Leila, ce s-a întâmplat cu noi?

JOSEPHINE: Nu știu, dragule. Ceva s-a schimbat, deși mi se pare că totul e la fel. Dar nu crezi că e mai bine așa?

MALIN: Ba da. Ne înțelegem mai bine, e ceva între noi care nu ne permite să fim ursuzi ca altădată, să fim răutăcioși și poate prea copilăroși. Abia acum ne-am maturizat.

JOSEPHINE: Crezi că e bine ce ni se întâmplă?

MALIN (*După o secundă de tăcere.*): Nu cred că ni se poate întâmpla ceva mai bun de atât.

JOSEPHINE: Am ajuns să ne înțelegem și asta ne doream de atâta timp. Cred că Leila ne-a ajutat.

MALIN: Și eu cred la fel. De fapt, să știi că tu ne-ai ajutat. Acum îmi dau seama că tu ești cea care a creat-o cu adevărat pe noua Leila și nu eu.

JOSEPHINE: Dragule, tu ești cel care a creat-o pe Leila. Tu ai spus cum trebuie să fie, tu ai pus fiecare fragment pentru a îi da naștere. Eu am avut doar grijă să-ți fiu alături și să te fac să îți amintești de vechea

Leila și de tot ce ne leagă de ea. Așa ai reușit să dai naștere unei noi făpturi care îmi seamănă foarte mult.

MALIN: Unei Leila care nu a ezitat să se contopească cu făptura ta. Să știi că Leila nu ar fi existat niciodată fără tine.

JOSEPHINE: Crezi?

MALIN (*Cei doi se pot opri din dans. Se așază pe fotolii și își trag răsuflarea. Deși nu par obosiți, acest lucru se va citi în vocile lor încete.*): Sunt aproape sigur că așa e. Leila e de fapt o făptură apărută tot din tine. Ea e de fapt continuarea ta. Femeia - demon care completa tot ce înseamnă Josephine. Leila era femeia pe care o căutam zadarnic. Era femeia pe care nu reușeam să o văd în tine.

JOSEPHINE: Iubitule, nu ți-e foame?

MALIN: Să știi că mi-aș dori să mănânc ceva.

JOSEPHINE: Dorești ceva anume?

MALIN: Nu cred. Ai putea aduce orice.

Josephine iese pentru a pregăti masa.

MALIN (*Rămas singur se așază pe fotoliu.*): Ani de zile nu am reușit să trăiesc decât în umbra unei apariții, în umbra unei dorințe deșarte. Și ce am obținut cu asta? Ramolire? Boală? Hâzenie? Asta am reușit să culeg în ultimii ani ai vieții mele? Asta merită oricine nu e în stare să-și creeze un ideal frumos, un ideal pe care îl poate numi cu adevărat ideal. Cine se joacă cu propria viață ajunge să-și dea seama că viața i se transformă într-un joc vicios și interminabil, dar care în ciuda oricăror controverse va rămâne un joc. Trebuie să calculezi fiecare pas pentru a nu greși mutarea, altfel, e aproape imposibil să te redrezezi. Uneori merge, dar alteori s-ar putea să faci ultimul pas. Dacă nu ești atent, s-ar putea să cazi într-o prăpastie fără fund și ești mereu într-o continuă cădere. (*Ritmul vocii bătrânului crește.*) Ajungi să-ți dorești moartea numai să încetezi căderea care e mult mai dureroasă decât orice. Și cazi, cazi, cazi fără a cădea undeva, deși îți dai seama că ești în plină cădere și viteza crește din ce în ce mai tare. Așa li se întâmplă celor care nu știu cum să meargă. (*Se ridică și se apropie de public.*) Eu am avut noroc, norocul prostului. Am avut-o alături pe soția mea, care a știut să-mi arate drumul corect, chiar dacă ani de zile am zăbovit pe alte cărări.

Important este să te întorci pe drumul corect. Însă, uneori, intri pe atâtea cărări încât pierzi firul drumului principal și s-ar putea să fie imposibil să te mai întorci. Îmi dau seama că exist datorită ei, datorită iubirii care nu m-a lăsat pierdut în nebunia unei creații false. Ochiul meu a stat închiși mai bine de șaptezeci de ani. Am fost orb și am riscat fiecare secundă a vieții mele să fiu călcat de o mașină. Salvarea mea a fost Josephine. Odată, era să mă înec într-un lac alergând după Leila. Credeam că o văd din nou și ea îmi făcea semn. Era ca într-un vis nebun, aproape un coșmar, dar un vis pe care îl tânjeam de ani de zile. Și nu vedeam pe unde merg, alergam, alergam să o ajung din urmă și Leila mă striga: ”Vino, Malin, mai ai câțiva metri. Ești foarte aproape.”. Alergam fără să-mi dau seama că intru în apă și înaintarea îmi era încetinită. În spatele meu, Josephine striga înnebunită: ”Malin, oprește-te, dragule, lacul e mlăștinos....”

Josephine intră cu o masă rulantă pe care sunt așezate două farfurii încărcate cu salată, două pahare cu vin roșu, șervețele de masă și tacâmuri.

JOSEPHINE: Malin, dragule, lasă amintirile și haide la masă.

MALIN (*Își revine din starea de visare, de rememorare.*): Da, bine că ai adus masa. Aștept de ceva timp să mănânc din nou... (*Privește salata.*) Draga mea, crezi că mă pot sătura numai că câteva frunze?

JOSEPHINE: Dragule, am crezut că nu ai nevoie și de porția de carne.

MALIN: Eu mănânc întotdeauna carne. Fără pulpa de pui nu cred că aș putea funcționa normal. Fără bucățica mea de carne încep să delirez.

JOSEPHINE: Nu am cumpărat pulpe de pui de câteva săptămâni. E singurul lucru pe care îl mai am în casă.

MALIN (*ușor enervat*): Știi bine că la vârsta noastră avem ametele foarte dese. Nu-mi pot permite o masă formată numai din verdețuri. Niciodată nu am avut o masă atât de săracă. Ce se întâmplă cu tine?

JOSEPHINE: M-am gandit că ar fi mai bine să măncăm și așa. Pulpele nu fac altceva decât să otrăvească luciditatea unui om normal. Vecinii noștri nu mănâncă deloc carne de ani de zile și au spus că se simt mai bine. Nu vrei să încercăm și noi același lucru?

MALIN: Draga mea, noi mâncăm carne dintotdeauna. Nu vreau să mă gândesc că e posibil să ni se întâmple așa ceva. La vârsta noastră, ar fi păcat să ne certăm pentru un fleac. Vreau să știu de ce nu ai mai cumpărat carne.

JOSEPHINE: Dragule, viața noastră s-a schimbat și m-am gândit că poate și regimul alimentar ar trebui să fie altfel. Orice obișnuință din trecut ne poate face rău. Îți afectează sănătatea fizică și mentală.

MALIN (*Începe să înfulece salată.*): Ai dreptate. Cum de nu m-am gândit la așa ceva? Cum să mai mănânc carne la vârsta mea? Unii o pot vedea ca pe cea mai mare greșeala a unor oameni normali.

JOSEPHINE (*Răsuflă ușurată. Mănâncă și ea alături de soțul ei.*): Să știi că m-am gândit că ar fi bine să ne mutăm... (*Bătrânul nu spune nimic, continuă să mănânce.*) M-am gândit că aici e prea frig pentru noi și pentru bolile noastre. Ar fi mai bine să ne mutăm în cealaltă parte a țării, unde e mai cald. Acolo nu ninge atât de mult și toamna nu sunt atât de ploie. Ploile mă obosesc, ploile îmi ruginesc încheieturile.

MALIN: Zici să ne mutăm?

JOSEPHINE: Da. Mă gândesc la puținii ani pe care-i mai avem de trăit și la cât de rău am dus-o în casa asta. E și prea întuneric.

MALIN: Josephine, trăim aici de peste cincizeci de ani, nu vreau să părăsesc acest loc. (*Continuă să mănânce.*)

JOSEPHINE: Știu. Și mie îmi vine greu să plec, dar m-am gândit că e mai bine așa. De locul ăsta ne leagă prea multe. Trebuie să mai uităm din ele, să ne luăm cu altceva, să facem amintiri și într-un alt loc. Aici am îmbătrânit, nu crezi că...

MALIN (*ca o reverie*): Să știi că ai dreptate. E mult mai bine să plecăm de aici. Locul ăsta îmbătrânește sufletul omului. Distruge și radiază tot. Dacă ne mutăm într-un loc mai vesel e posibil să uităm de tot, să redevenim alții.

JOSEPHINE: Noi suntem deja alții. Cu fiecare zi suntem alții.

MALIN: Ai dreptate. Ne schimbăm, dar în urma noastră rămân cei care am fost și asta numai aici. Ar trebui să plecăm într-un loc unde să nu simțim acest lucru. Crezi că e posibil?

JOSEPHINE: Dacă îți dorești, totul e posibil când e ceva bun. Și ăsta e un lucru bun, nu se poate să nu meargă. (*Bătrânul termină de mâncat.*)

MALIN: Să știi că nu e bine să plecăm cu lucrurile pe care le avem aici. Ar fi cea mai mare greșeală. Trebuie să lăsăm totul în urmă.

JOSEPHINE: Poate ar fi mai bine să ne facem și alte acte.

MALIN: Crezi că așa ceva e posibil?

JOSEPHINE: Dacă îți dorești, totul e posibil când e ceva bun. Trebuie să uităm cu totul de cei ce-am fost. Chir și cei din jur trebuie să uite asta.

MALIN: Crezi că așa scăpăm de tot?

JOSEPHINE: Altă soluție nu există. Vin momente în viață când trebuie să lași totul și să spui „Aici se termină tot ce a fost până acum și de aici începe totul.” Niciodată nu se termină nimic și totdeauna începe ceva nou. Dacă lucrul acesta nu ar fi posibil, viața ar fi plictisitoare, oamenii ar fi niște ființe care trăiesc zadarnic.

MALIN: Și a venit momentul în care noi doi trebuie să începem ceva nou? Oare nu e prea târziu pentru ceva nou?

JOSEPHINE (*Se ridică.*): Niciodată nu e prea târziu pentru schimbare. Chiar și înaintea morții te poți schimba, chiar și în ultimul moment al existenței tale. Fratele mamei a fost păgân toată viața, dar înaintea morții a cerut iertare celor cărora le-a greșit. I-a cerut iertare chiar și lui Dumnezeu și atunci a recunoscut că a greșit. Atunci când îți dai seama de asta, poți spune că ești salvat. Abia atunci învingi: când îți dai seama cu adevărat unde și când ai greșit. El și-a dat seama că a greșit toată viața, dar important a fost că a simțit lucrul ăsta, s-a căit și s-a vindecat. Vindecarea înseamnă schimbare.

MALIN: Nu vrei să-mi mai cânti la pian?

JOSEPHINE: Nu am știut niciodată să cânt la pian. Am îngânat câteva acorduri, dar nu am știut să cânt cu adevărat.

MALIN: Du-te și așază-te la pian.

JOSEPHINE: Dragule, să nu râzi de mine. Ți-am spus doar, nu știu să cânt.

MALIN: Așază-te. (*Bătrâna respectă întocmai ceea ce îi spune soțul ei.*) Hai, întoarce-te cu fața la pian și ascultă câteva momente ce am să-ți spun... (*Femeia ia poziția prielnică pentru a cânta la pian. Răsufală emoționată și ascultă vorbele soțului ei.*) O să atingi clapele pianului ca și cum ai fi făcut asta toată viața... Leila, îți dorești să cânti?

JOSEPHINE: Da.

MALIN: Te mai întreb o dată: ”Îți dorești să cânți din toată inima?

JOSEPHINE: Da.

MALIN: Atunci o să cânți ca și cum asta ai fi făcut toată viața... Sau nu. Am greșit. O să cânți ca și cum viața ta abia acum începe și începe cu cea mai bună partitură compusă vreodată. Ți-ai dorit o altfel de viață și acum e timpul să pășim în ea. Viața noastră începe acum...

Josephine are un moment de ezitare, dar peste câteva secunde întinde încet mâinile pe clapele pianului și începe să cânte. Notele se pare că se adună într-o melodie destul de reușită care o miră și pe Josephine. Femeia își dă seama că știe să cânte foarte bine. Poate cânta câteva minute la pian, cel mult trei, o partitură care să semene cu un preludiu pentru o viață nouă. Josephine termină de cântat, iar soțul ei o aplaudă mândru de rezultat. Ei încă nu-i vine să creadă. Se întoarce către soțul ei, zâmbind fericită.

JOSEPHINE: Malin, am reușit să cânt. Cum am putut face asta? Eu nu am știut să cânt..

MALIN: Leila, tu ai știut asta mereu, nu ai încercat niciodată să cânți. Totul zace în noi, trebuie să existe cineva care să te ajute să vezi primul pas. Așa cum m-ai făcut tu să văd poarta către lumea în care trăim acum. Lumea în care existăm numai noi.

JOSEPHINE: Dragule, nu-mi vine să cred. (*Se duce la el și îl ia în brațe.*) Am reușit să cânt. Ce ni se întâmplă e aproape ireal. Dragule, știi unde trăim? Mi se pare că totul e schimbat.

MALIN: Da, tocmai ne-am mutat în casa cea nouă.

JOSEPHINE (*Privește în jur, apoi ridică ochii spre tavanul casei.*): Da, ai dreptate. Noi nu aveam candelabru... (*Observă fotoliile.*) și nici fotolii... (*Se apropie și mângâie fotoliile.*) fotolii de catifea. Asta mi-am dorit de când m-am măritat, dar nu am avut niciodată bani să cumpărăm un set ca ăsta... (*Observă pianul.*) ...Și pian... (*către soțul ei*) Avem și pian, dragule. Mi-am dorit toată viața un pian la care să cânt toate partiturile pe care le am de la mama. Ea cânta mereu la pian și eu le-am învățat numai ascultându-le. Nu știu ce s-a întâmplat cu pianul acela. Cred că a dispărut de ani de zile. Dar ăsta e mai frumos, e mai nou și...

(*Apasă pe una din clape.*) ...și se aude și mai bine... Malin, dragule, nu te bucuri de noua casă?

MALIN: Întotdeauna am visat la casa asta, încât nici nu mă poate mira ce văd aici. E aproape normal. Totul a fost un vis prea puternic încât vedeam totul aievea.

JOSEPHINE (*fericită*): Doamne, sunt atât de fericită acum! Nu-mi mai doresc absolut nimic! Decât să fim noi doi, tot restul vieții, fericiți unul lângă altul.

Cei doi, aproape visând, se așază pe cele două fotolii și se îmbrățișează. Se lasă întunericul și se aude din nou acel vâjâit de la început. Muzica poate avea un ritm alert. De data aceasta, cearșaful care acoperă oglinda este dat jos. Când lumina se va aprinde, cei doi bătrâni nu vor mai fi la fel de eleganți, ci în hainele din actul I, așezați pe scaune. Pianul este luat din scenă. Bătrânii sunt îmbrățișați. La aprinderea luminii, amândoi rămân înmărmuriți. Bătrâna poate țipa. Vâjâitul se termină. Cei doi privesc în oglindă.

MALIN: Josephine?

JOSEPHINE: Malin?

Amândoi se ridică și se îndreaptă spre oglindă.

MALIN: Vai, Josephine, cât ai îmbătrânit! Aproape dacă te mai recunosc! Unde ai fost atâția ani?

JOSEPHINE: Malin, dragule, și tu ești atât de schimbat! Nu mai ești acel tânăr de care m-am îndrăgostit. Nu mai ești nici măcar bărbatul acela masiv de altădată. Nici bătrânul de acum câțiva ani nu-l mai pot vedea în tine.

MALIN: Josephine, cum au trecut anii! Și cum s-au perindat pe lângă noi fără să ne dăm seama! Absența frumuseții pe care nu am avut-o niciodată mă doare acum mai tare. (*Își trece mâna prin părul rar.*) Și părul a început să încărunțească și să se rărească. Josephine, dar unde ai fost atâția ani?

JOSEPHINE: Am avut grijă de tine! Ți-am cântat, ți-am făcut salată și m-am bucurat alături de tine de fiecare moment. Păcat că totul a trecut atât de repede! Totul s-a scurs ca scăldat de valuri.

MALIN: Josephine, doamna Olga spunea că vine să-ți vorbească după-amiază. Cred că nu mai e mult până vine. A lăsat un bilețel. Vine să-ți vorbească despre copiii ei.

JOSEPHINE: De mult timp aștept să văd ce mai fac dragii de ei. I-am iubit ca pe copiii mei, însă nu i-am văzut de ani de zile. Cred că nici nu i-aș mai recunoaște acum.

MALIN: Eu nu i-am văzut niciodată. Au crescut în amintirea mea, dar niciodată nu am știut cum arată.

JOSEPHINE: Băiatul cel mare îi seamănă ei, iar cel mic îi seamănă unui bunic din partea mamei pe care l-am văzut într-o fotografie. Fata seamănă unui unchi de-al ei, fost locotenent într-un regiment din sudul țării.

Se aud câțiva pași. Bătrânii nu văd prea bine, însă auzul se pare că-l au destul de ascuțit.

JOSEPHINE: Cred că vine doamna Olga. Și ea merge destul de greu. Are probleme cu piciorul stâng.

VOCEA OLGĂI: Josephine, sunteți acasă?

JOSEPHINE: Intră, intră, suntem acasă. Unde ne-am încumeta să mai ieșim la vârsta noastră și pe o vreme ca asta?

Femeia, mai în vârstă decât cei doi, este îmbrăcată conform vârstei sale și are capul acoperit cu o basma. Se sprijină într-o cârjă, iar în cealaltă mână are un coș cu fructe - mere și câteva portocale.

OLGA (Sărutându-și prietena.): Josephine, sunt atâția ani de când nu ne-am văzut. Stăm atât de aproape, nu ne desparte decât un gard și nu reușim să ne vedem cu anii. Cât v-ați schimbat de când nu v-am văzut! Cum o mai duceți?

JOSEPHINE: Nu ne plângem. O ducem așa cum o știi și tu, existență banală, într-o locuință banală, discuții banale, probleme care ne frământă, probleme interminabile, dar banale, și nimic altceva.

OLGA: Tu, Malin, cum e cu reumatismul?

MALIN: Josephine e reumatică, eu nu am avut treabă cu asta niciodată. Eu cu plămâni o duc mai anapoda, în rest, merg circuitele.

OLGA: Uitasem că tu ești cea cu reumaticul. Ce-ți mai fac mâinile, mai poți lucra cu ele?

JOSEPHINE: Din ce în ce mai greu, dar fac și eu cât pot. Mai bine ia loc lângă dragul meu Malin. Eu mă duc dincolo să-mi mai aduc un scaun.

OLGA: A mai venit femeia aceea? Cum o chema?

MALIN: Leila...

OLGA: Așa, așa... S-a mai întors? (*Bărbatul dă din cap negând.*) Cine știe pe unde o fi găsim-o norocul la vremea asta? Poate s-a prăpădit de mult și tu o aștepti zadarnic. Poate are să vină de acum înainte, nu ai de unde ști. Dar ți-a promis că vine?

JOSEPHINE (*Intrând.*): Ce-ți mai fac copiii, cum o duc?

OLGA: Copiii sunt bine. Cel mare, de care îți spuneam că-mi seamănă, e profesor de filosofie în Ungaria. Nu l-am mai văzut de ani de zile și nu cred că mai apuc să-l văd vreodată. S-a însurat și are doi copii, o fetiță și un băiețel. Fetei i-au spus Leila (*La auzul numelui, cei doi tresar.*) iar băiatului Titus. O duc destul de bine, mai au ceva probleme cu locuința, dar sunt sănătoși. S-ar putea să o achite în curând. Au o rată la care plătesc de douăzeci și cinci de ani. Cel mic s-a făcut scriitor și o duce tare prost. L-am rugat să se mute înapoi cu mine și să trăim cum putem, dar refuză întruna. E mulțumit cu viața pe care o duce și nu vrea nimic mai mult. Fata o duce cel mai bine. E măritată cu un neamț și s-au mutat în Germania. Nici pe ea nu cred că am s-o mai văd vreodată. A născut zilele trecute, o fetiță de 3 kilograme. I-au pus numele Leila. (*Bătrânii tresar iar.*) Am întrebat-o de ce au numit-o așa și au spus că numele acesta îi face să viseze. Vor ca de fiecare dată când o strigă să-și vadă visul împlinit: să-și vadă copilul crescând sub ochii lor și să se bucure în fiecare minut, în fiecare moment al vieții, de ceea ce au primit de la Dumnezeu.

MALIN: Josephine!

JOSEPHINE: Malin, dragule....

MALIN (*către Olga*): Câți ani are fetița băiatului cel mare?

OLGA: Trebuie să fie la 13 ani. Nu am reușit să o văd niciodată, dar am câteva poze cu ea.

MALIN: Nu ai vreo poză la tine?

OLGA: Dacă nu mă înșel, ar trebui să am o poză undeva în buzunarul hainei. (*Abia acum își dă seama că într-una din mâini are un coș cu fructe.*) Uitasem să vă dau fructele astea. Nu-mi place să vin niciodată cu mâna goală. (*Scotocește în buzunarele hainei, după care scoate o poză cu o fetiță de 13 ani. Cei doi soți o privesc înmărmuriți.*) Uite!

MALIN (*către soția sa*): E Leila! Nu se poate, seamăna prea mult.

JOSEPHINE: Ai dreptate. Fiecare detaliu îi descrie silueta Leilei. Uită-te la ea cât e de firavă, la fel ca și Leila!

MALIN: Și ținuta ei statuară, aproape monumentală, surâsul... dantura, chiar și zâmbetul. Seamănă prea mult cu Leila pe care o cunoaștem și noi.

OLGA: Oamenii seamănă unii cu alții.

MALIN: De data asta, asemănarea e aproape perfectă. E posibil să nu fie vorba de o asemănare.

OLGA: Ce vrei să spui cu asta?

MALIN: Nu știu ce vreau să spun, dar Leila, nepoata ta, este chiar Leila pe care o aștept de ani de zile. E aceeași Leila.

OLGA: Nu se poate. Leila trebuie să fi îmbătrânit. E posibil să se fi stins de atâta timp. Oamenii nu rămân la fel atâția ani... E imposibil.

MALIN (*Privește în continuare poza femeii.*): Leila nu s-a schimbat niciodată. Ea va rămâne mereu la fel, indiferent de câți ani vor trece.

OLGA: Dragule, asta se întâmplă numai în basme. Cu oamenii nu e același lucru. Ei se nasc, își duc existența mai bine sau mai rău, cei mai mulți dintre ei o duc rău de tot, apoi se ofilesc și se sting ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. E imposibil să rămână la fel. E împotriva legilor naturii.

MALIN: Ea sfidează legile naturii. E ca și cum cu ea ar fi început totul și înaintea ei s-ar sfârși totul.

Malin începe să se agite destul de tare la vederea fetiței. Josephine și Olga încep și ele să se neliniștească. Din cauza bătrânului, scena următoare va fi destul de agitată.

MALIN: Spuneți-mi despre fetiță, vreau să-i știu obiceiurile, e foarte posibil să fie ea.

OLGA: Domnule Malin, de unde să știu eu obiceiurile fetei? Doar nu am stat cu ei. Nu am nici cea mai vagă idee. Știu doar că nu-i prieste tortul cu mure. I-au facut de ziua ei și a mâncat pe săturate, dar a doua zi i-au ieșit bubulițe pe tot corpul. A stat și în spital pentru asta.

MALIN: Eram sigur că așa se întâmplă. Trebuie să fiți atente cu ea, niciodată nu i-au plăcut murele. Sunt ca o otravă pentru dânsa. (*către Josephine*) Ți-am spus doar că Leila trebuie să apară. Era imposibil să nu se întoarcă. De acum mă simt fericit. Știu că putem închide ușa noaptea. Nu are rost să o mai așteptăm. Leila e în Ungaria, dar are să vină să ne vadă. Doamna Olga, ați vorbit cu copiii, nu se întorc acasă, nu vor să vină să vă vadă?

OLGA: Nici nu au pomenit de asta. Leila și-ar dori să mă cunoască, dar nu e posibil, cel puțin până la vară.

MALIN: E păcat să stați în fața dorințelor unui copil.

JOSEPHINE: N-ai auzit că nu poate veni încă?

MALIN: Atunci când nu-i faceți cele mai mici plăceri e posibil să o supărați. Și fără să-și dea seama o să-i apară semne.

OLGA: Domnule Malin, cum puteți vorbi așa ceva? Cum adică să-i iasă semne? Ce tot îndruțați? (*Femeia se ridică speriată.*)

MALIN: Da, i se întâmplă de multe ori. La început nu-și dă nici ea seama, dar din câte mi-ați spus, sunt sigur că nu poate fi decât Leila. Și poza pe care mi-ați arătat-o... E ea, nici nu mă gândesc că ar fi altfel.

OLGA: Domnule Malin, cred că e vorba de o confuzie. Leila, nepoțica mea, e foarte tânără, e încă un copil. Cum puteți crede că este aceeași cu Leila pe care dumneata o aștepți de ani de zile? Eu îmi amintesc că vorbești de Leila de când te-ai mutat aici, dar nu am văzut-o niciodată. Uneori, vorbind cu soția dumneavoastră, ne întrebam dacă Leila a existat vreodată. (*Bătrânul face un semn ca și cum nu l-ar mira vorbele bătrânei.*) Poate că pare absurd, dar s-ar putea să fie adevărat. Leila nu cred că există și dacă ea e cu adevărat o ființă vie, cu siguranță nu e aceeași cu nepoata mea. E imposibil. E o diferență prea mare de vârstă. Dacă îmi spuneai, văzându-mă după atâția ani, că semăn cu Leila, mai că te-aș fi crezut, dar să-mi spui că nepoțica mea este chiar Leila, e un lucru cu adevărat nebunesc.

MALIN (*ca pentru sine*): Niciodată nu m-ați înțeles. De ce m-ar mira ca nici de data asta să nu mă puteți crede?

JOSEPHINE: Malin, dragule, te-am rugat să scapi de obsesia asta. E deja prea mult pentru sănătatea ta. Mă îngrijorezi..

OLGA: Mai aveți câțiva ani de trăit, de ce nu vreți să-i trăiți frumos?

JOSEPHINE: Vrei să trăim în continuare în umbra unei femei absente?

OLGA: Vă irosiți viața așa, domnule Malin.

Malin tace și dă din cap într-una. Nu-i vine să creadă urechilor aceeași poveste. Reapariția Leilei l-a tulburat.

JOSEPHINE (*Luându-și vecina aparte.*): E zadarnic să mai vorbim despre asta. De ani de zile îi repet același lucru și crede-mă că nu are niciun rost. Am dus-o și mai bine. Câtva timp l-am ajutat să piardă amintirea ei, dar se pare că acum îl tulbură din nou.

OLGA: Dar încearcă să faci și tu același lucru ca și atunci, distrage-i cumva atenția.

JOSEPHINE: De acum totul e imposibil. După ce i-ai arătat poza cu nepoțica ta, Leila, a recreat-o pe Leila lui. O să trăiască mereu cu gândul la ea. Și îmi e totuna. Cum am trăit și până acum, voi trăi și de acum încolo. (*Își conduce prietena.*)

OLGA: Dar să știi că ce trăiți voi, nu putem numi viață. Anii voștri sunt mai degrabă niște coșmaruri puternice și continue. Mă sperie ceea ce trăiești tu. Nu te-ai gândit că poate fi vorba de o boală psihică, o obsesie demonică?

JOSEPHINE: Nici nu știu ce să mai cred. Să știi că de câțiva ani stau în cumpănă dacă ar fi bine să chem medicul sau preotul. Dar, privindu-l, mi-am spus că soțul meu nu poate fi nebun și nici posedat. Un om atât de bun, o figură la care ți-e mai mare dragul să te uiți, să fie... Uită-te și tu la el! (*Cele două îl privesc pe Malin care se află pe scaun în profunda meditație, cu capul în palme. Din când în când face câte un semn negativ, clătinând capul, ca și cum ar refuza să accepte o idee. Uneori zâmbește nostalgic, alteori revine la o stare de tristețe în care se cufundă.*) Cum poți spune despre un om ca el că ar fi posedat?

OLGA: Cine știe ce i se întâmplă. Eu, în locul tău, nu aș lăsa totul în

voia întâmplării. Dacă vrei să ai ani buni de acum încolo, fă ceva cu sănătatea lui.

JOSEPHINE: Îți mulțumesc că ai venit. Am să încerc să fac ceva. Transmite-le sănătate copiilor tăi.

OLGA: Să ai grijă de el. Nu-mi place nici mie să-l văd așa.

Olga iese. Josephine o mai privește câteva minute, după care intră în casă, lăsând ușa deschisă.

JOSEPHINE (*aparte*): Ce s-o fi întâmplat cu tine, dragul meu? (*Oftează. Câteva secunde ridică privirea către cer, după care revine și o pleacă apoi în pământ.*) Nu mai înțeleg nimic. Viața omului pare uneori mai degrabă un blestem, decât o binecuvântare. Am avut parte numai de necazuri de când cu Leila... Am avut nenorociri de la începutul căsniciei. Ne-am căsătorit din dragoste, sau poate, mai degrabă, ne-am căsătorit din dragostea mea. (*Se duce și-și ocupă locul pe scaun, lângă bătrân. Deși vorbește lângă el, nimic nu-l clatină pe acesta. El e în continuare curpins în starea lui astrală, în comunicarea cu Leila.*) Dar mie mi-a fost suficient. Am acceptat că iubește o altă faptură, dar care știam că nu o să apară niciodată. Și acum de ce mă plâng? De ce te plângi ca o proastă, Josephine? Tu ți-ai căutat viața asta. Și doar atunci mi-am pus mii de întrebări și am reflectat nopți la rândul dacă să fac pasul ăsta. Era imposibil să fac o alegere corectă. Atunci când există iubire, nu există rațiune și te arunci în vârtoarea vieții fără să-ți dai seama ce faci. Acum la ce mai are rost să-mi aduc aminte de asta. Oricum timpul a trecut... Da, a trecut. Și totuși, așteptam ca odată cu trecerea timpului să treacă și nebunia lui pentru Leila. (*Dându-și seama de ce vorbește.*) Cum i-am spus? Nebunie? Da.. Până și eu îi spun nebunie. Fără să-mi dau seama îi spun nebunie și, de fapt, nici nu pot să mai cred că e alceva. M-am căsătorit cu un smintit și am vreo pretenție? (*Se ridică și se duce în fața oglinzii.*) Josephine, ai fost o femeie frumoasă... Dar eu chiar sunt curioasă cum o fi arătând Leila asta, de tu ai fost mereu pe locul doi. Ce fel de faptură cerească o fi fost Leila încât Malin a văzut-o întotdeauna ca pe o femeie perfectă? O fi avut trăsături mai alese... știi eu ce... calitate? Dar ce faci, Josephine? (*Își dă două palme ușor, încercând să se trezească din vârtoarea*

vorbelor în care a fost cuprinsă.) Dar ce fac, ajung să vorbesc de una singură și să mă întreb cum arată Leila? Am uitat că Leila nu a existat niciodată? Doamne, și dacă ar exista, cred că aș fi în stare să-i dau în cap, să o văd murind în fața lui Malin, să știu că măcar eu sunt cea care spulberă nebunia asta...

MALIN: Nuuuuuuu... Nuuuuuuuuu...

JOSEPHINE (*Ducându-se lângă el.*): Malin, dragule, ce ți s-a întâmplat?

Malin se simte din ce în ce mai rău, se pare că are dureri de cap și palpitații. Se întinde încet pe cele două scaune. Bătrâna, speriată, îi trage și cel de-al treilea scaun pentru a se întinde mai bine.

JOSEPHINE (*foarte agitată*): Malin, dragule, ce se întâmplă cu tine? (*Îi pune al treilea scaun.*) Întinde-te puțin și odihnește-te o secundă. La ce te gândești?... Spune-mi, ce se întâmplă cu tine, ce te frământă?

MALIN: Nu, nu, nu. Asta nu e posibil, nu se poate...Nu vreau să cred că asta e posibil... (*Strigă și se agită din ce în ce mai tare.*) Nuuuuuuuuu...

JOSEPHINE: Dragule, calmează-te, ce-i cu tine? Ce nu se poate, Malin, dragule?

MALIN: Nu mai pot trăi așa. Gataaa! (*Se ridică.*) Gataaa! (*Femeia se sperie și pune mâna la inimă.*) Gata! Nu mai vreau nimic. Unde ești, nenorocito? (*Se uită în jur, căutând pe cineva.*)

JOSEPHINE (*sfioasă*): Pe cine cauți, dragule? Sunt aici, în spatele tău...

MALIN (*aceeași stare*): Unde ești, lichea nenorocită, jivină ordinară și fără suflet? Unde te ascunzi? Hai, ieși, arată-ți ochii după care am tânjit ani de zile, ieși la iveală, nebunie fără margini, vis tulbure și secător de vlagă. (*Tipă.*) Ieși! Hai, nu ai curaj să apari, ți-e teamă? Teamă de ce? Teamă de inexistența ta? Ce ai făcut din mine, de ce ți-ai bătut joc de un om nevinovat? (*Îngenunchiază. În momentele ce urmează se va bate cu pumnii în piept și va urla disperat crezând cu ardoare în fiecare cuvânt pe care-l rostește. Josephine stă nemișcată și speriată de vorbel auzite.*) Cum ai putut să-mi faci așa ceva? Dacă ai existat mereu, de ce nu te-ai arătat măcar o dată? De ce nu mi-ai fost alături măcar atunci când îmi doream cu tot sufletul să fii aici? De ce nu ai venit lângă mine măcar câteva secunde să-mi spui că nu o să te mai arăți niciodată? Aș fi

trăit mulțumit că măcar te-am putut vedea câteva clipe și că nu am sperat zadarnic. Spune-mi, nu merit să te văd măcar o secundă? Eu nu merit? (*Bătrânul începe să plângă.*) De ce nu merit eu, cel care am fost atât de bun și te-am apărat de tot ce s-a întâmplat în jurul tău? Te-am protejat fiecare secundă a vieții, chiar dacă nu am știut ce fac cu adevărat. Memoria ta a fost curată ca lacrima ani la rândul, dar asta nu înseamnă nimic. Pentru tine, nu înseamnă nimic nici măcar faptul că te-am așteptat de ani de zile, că am trăit în umbra propriei mele vieți, că am fost de fapt umbra vieții mele. O umbră care trăia în umbra altei umbre, în umbra umbrei tale. De ce atâta obscuritate, de ce atâtea vise și atâta irealitate? (*urlet*) De ce?... (*furios*) Nu vreau să te mai văd niciodată, nu vreau să-mi mai apari în gând nici măcar un moment. Vreau să dispari pentru totdeauna. (*Se ferește parcă de o prezență invizibilă. Se aude un vâjâit. Același ca și în celelalte momente, dar care parcă de data asta e mult prea puternic. Bătrâna rămâne înmărmurită, dar Malin nu se sperie de asta. Pornește împotriva vâjâitului care nu se oprește.*) Da... Hai, lovește-mă, bate-ți joc de mine, oricum asta ai făcut de ani de zile! La asta nu te întrece nimeni. (*Bătrânul vorbește cu o făptură absentă, dar care pare că i se ivește în față. Se îndreaptă ingenuchind către ușa deschisă, unde se produce vântul.*) Lovește în pieptul ăsta bătrân care a strâns atâtea! Bate, dă-i cât de tare poți, oricum absența ta l-a întărit! (*Își desface hainele.*) Vrei să vezi cum arde? Așa a fost mereu, un front pe care s-a dus în permanență o luptă. Locul unde au ars focurile cele mai puternice. Al dorinței de a te vedea măcar o singură dată, și al dorinței de a nu o răni pe Josephine, care mi-a fost alături ani de zile... Hai, lovește mai tare! Oricum nu mai pot simți durerea. Durerea nu mai există de mult. La fel cum nu ești nici tu. Te tulbură gândul că vreau să dispari? Asta te înnebunește?... Asta și vreau. (*râs isteric*) Să suferi și tu la fel cum am suferit eu. Să aștepti și tu ceva ce nu va veni niciodată. Să aștepti momentul în care eu mă voi gândi măcar o secundă la tine. (*Se ridică și se îndreaptă spre ușă. Deși pare a-i fi destul de greu, bătrânul avansează. Se ridică încet.*) De ce nu râzi? Nu te bucuri că mă vezi ingenuchiat? Nu-ți pare bine că abia mă ridic? Vezi ce-am ajuns? De ce te-ar mai mira ceva? (*Reușește să se ridice.*) Mă ai în fața ta, ăsta sunt? Acum de ce plângi? Cum poți plânge când ani de zile te-am rugat să râzi și nu ai vrut?

(retoric) De ce nu prețuim un lucru atunci când îl avem în palme și ne dăm seama de valoarea lui abia atunci când nu-l mai avem? *(Adresându-se persoanei absente.)* Nu mai are niciun rost. Totul se termină aici. Anii mei, ai tăi, totul. De azi înainte nu mai exist, la fel cum nu mai ești nici tu. *(rugător)* Pleacă! *(ușor enervat)* Pleacă! *(ordonând)* Pleacă! *(Bătrânul va trânti ușa de la ieșire, care se va închide într-un zgomot nebun. Când ușa va fi închisă, se va vedea marginea unei pânze albe prinsă între toc și ușă. Văjâitul se va opri, auzindu-se câteva secunde destul de încet ca și cum ar colinda încă prin împrejurimi, aproape ca un ecou. Malin își încheie nasturii cămășii și își revine cât de cât. Josephine nu-și poate reveni din șoc.)*

MALIN *(Revenind lângă Josephine.)*: Josephine! *(Femeia îl privește speriată. Nu scoate nici măcar un cuvânt.)* Ce se întâmplă, ți-ai pierdut graiul? *(O clatină încet.)* Josephine. *(Femeia pare că-și revine.)* Josephine, dragă, de ce nu răspunzi?

JOSEPHINE: Nu știu ce se întâmplă. Mă gândeam și eu la ale mele.

MALIN: Josephine, ai udat florile?

JOSEPHINE: Care flori?

MALIN: Cum care flori? Cele din sufragerie, din dormitor, cele din grădină, din spatele casei.

JOSEPHINE: Malin ce întrebare e asta?

MALIN: Te-am întrebat dacă ai udat florile.

JOSEPHINE: Pai vezi tu vreo floare în casă? Noi nu am avut niciodată flori. Ce se întâmplă cu tine? De ceva vreme ești foarte ciudat. Nu mai înțeleg ce se întâmplă. Poate ar trebui să mergi la un medic.

MALIN: Nu avem flori. Eu cred că e timpul să cumpărăm flori. Ar fi mult mai frumos în casă dacă am avea și câteva flori. Ghivece mici, de flori roșii, galbene, pe care să le udăm. Ai avea și tu ocupație. Josephine, dar noi televizor avem?

JOSEPHINE: Nu. Nu avem nici televizor.

MALIN: Și nu crezi că ar fi util să cumpărăm un televizor? Ne-am mai omorât timpul pe care și așa îl pierdem degeaba. Vrei să cumpărăm un televizor? Unul nu prea mare, să ne încapă în cameră.

JOSEPHINE: Da, ar fi frumos. Și un pian. Ce-ar fi să cumpărăm un pian? Mama avea unul, dar nu-mi amintesc ce s-a făcut cu el. Eu mi-am dorit întotdeauna să știu să cânt la pian. Putem cumpăra și un pian?

MALIN: Mă întrebi dacă putem cumpăra un pian? Cred că e posibil. Pentru tine aș putea face asta, dacă asta îți dorești. Josephine, de când nu ți-am împlinit o dorință?

JOSEPHINE: Malin, dragule, tu mi-ai împlinit întotdeauna dorințele. *(Cei doi se retrag către camera din dreapta.)* Numai că eu nu am apreciat niciodată cadourile tale. Poate de asta nu ai știut cu ce să mă surprinzi. Am fost poate prea mofturoasă.

MALIN: De data asta știu ce-ți dorești.

JOSEPHINE: Ce?

MALIN: Un pian.

JOSEPHINE: Așa e. Dar tu, tu ce-ți dorești, dragul meu?

MALIN: Eu, Josephine, îmi doresc să recuperez ce-am pierdut. Îmi doresc să te fac fericită.

Cei doi ies pe ușa din dreapta. După câteva secunde de pauza se aude un pian și cortina se lasă încet.

CORTINA.

AȘTEPTAREA INUTILĂ A OARBEI

Personaje:

EL 1- 40 de ani

EL 2- 25 de ani

EL 3- 65 de ani

Doi bărbați stau în fața unei porți mari. Dincolo, o casă foarte mare, cu geamuri mari. Înăuntru lumina aprinsă.

EL 1: Aștepți pe cineva?

EL 2: Nu... de fapt, am așteptat pe cineva, dar mi-am dat seama că e zadarnic să aștept.

EL 1: Și mie mi se întâmplă să aștept ceva timp fără să iasă nimeni la balcon, dar de data asta mai am speranța că va ieși. Am învățat să aștept... Sau cel puțin așa cred..

EL 2 (*oarecum agitat*): Mie îmi e imposibil să aștept. De fiecare dată când aștept, am impresia că timpul stă în loc.

EL 1: Timpul nu stă niciodată în loc.

EL 2: Da, e posibil să ai dreptate... de fapt, sunt chiar sigur că așa este, dar când o aștept, timpul într-adevăr pare că stă în loc. Cred că e din cauza ei.

EL 1: Să știi că ea nu are nicio vină că tu ești un idiot care nu poate înțelege timpul.

EL 2 (*calm*): Ați vrea poate să mă enervez și să vă sar la gât? Să vă tai beregata și apoi să vă las în fața casei ei? Credeți că ar fi mândră de mine?

EL 1: Ar fi.

EL 2 (*surâde*): Sângele o face să tresalte. Se înspăimântă chiar și atunci când vede culoarea roșu.

EL 1: Nu-i adevărat. Toată lumea știe că îi place culoarea roșu. De fapt, e culoarea ei preferată. Singura ei culoare.

EL 2: Dar albul?

EL 1: Albul?

El 2: Da, albul.

El 1: Ce-i cu albul?

EL 2: Albul nu o caracterizează mai bine decât roșul?

El 1: Nu am întrebat-o, dar cu toții știu că o caracterizează roșul. O înnobilează.

EL 2 (*Surâde din nou.*): Întotdeauna a știut că o asociez cu albul și niciodată nu a spus nimic. Părea chiar încântată.

EL 1: Din politețe.

EL 2: Crezi?

EL 1: Sunt sigur.

Pauză. În timpul acesta El 2 își suflă nasul. El 1 râde din cauza zgomotului apoi și el strănută. Pare mirat de propriul strănut.

EL 1: Tu ai venit la ea răcit?

EL 2: Nu.

EL 1: Dar te aud suflându-ți nasul.

EL 2: Da.

EL 1: Și atunci?

EL 2: Nu sunt răcit. Sau poate sunt, dar atunci când am venit, nu eram răcit. Asta e tot din vina ei.

EL 1: Dumneata ești un idiot care nu știe să se îmbrace. E toamnă, iar dumneavoastră vă îmbrăcați ca de vară. Ce pretenții aveți? Cu toții răcim dacă nu suntem atenți cu ce ne îmbrăcăm. Aveți o problemă cu anotimpurile?

EL 2: Nu.

EL 1: ...

EL 2: Eu nu am nicio vină.

EL 1: Tu ești singurul vinovat.

EL 2: O aștept din primăvară. Atunci nu aveam nevoie de haine groase. Spune și tu, nu e vina ei?

EL 1: Nu.

EL 2: Ești un idiot. Cred că nu ai înțeles-o niciodată.

EL 1: Același lucru l-aș putea spune despre tine. Nu ai înțeles-o niciodată pentru că nu ai știut cu adevărat cine e. Și cred că de aceea o aștepți de atât timp în zadar.

El 2: Dar dumneata de când o aștepti?

El 1: Eu... de câteva zile. A fost la mine și am servit-o cu suc de vișine. La început părea foarte încântată de vizita pe care mi-a făcut-o. O vedeam că se simte în largul ei și m-am bucurat pentru asta. Orice gazdă se simte încântată când musafirul îi pleacă mulțumit și îi face o invitație la el acasă. Acesta era lucrul pe care mi l-am dorit cel mai mult. Să mă invite la ea. Însă apoi i-am spus că aş putea-o servi cu dulceață de vișine, nu aş fi vrut să schimb registrul. Aveam și dulceață de căpșuni, dar cred că roșul vișinelor e mai frumos... Să știți că nu am fost prea atent când am făcut dulceața... (*Celălalt îl privește mirat.*) Dar să știți că mă pricep la făcut dulceață de vișine... Cum spuneam... Nu am fost prea atent și, atunci când mânca, a dat peste un sâmbure. S-a înecat cu el și am crezut că moare. Nu știam ce să-i mai fac. I-am dat câteva palme după cap, am strâns-o de burtă, i-am adus apă, pentru că sucul de vișine... Dar nimic. Ea tușea întruna... Apoi, a tușit puternic și sâmburele a ieșit. S-a simțit foarte rău după aceea. Totuși, mi-am cerut scuze. Și cred că de aceea a uitat să mă invite la ea. Așa că am venit eu.

El 2: Nu cred că o să te primească prea curând.

El 1: Crezi?

El 2: După ce i-ai făcut, sunt sigur.

El 1: S-ar putea să ai dreptate. Dar eu pot aștepta oricât. Te poate primi întâi pe tine, dacă asta este dorința ei. Tu de ce o aștepti de atâta timp?

El 2: Pentru că am nevoie de ea.

El 1: Și eu am nevoie de ea.

El 2: Tu pentru ce ai nevoie de ea?

El 1: Vreau să mă învețe să fac și alte feluri de dulceață. Cred că acesta e cel mai bun desert pe care îl poate face cineva vreodată. Știi că îi plac deserturile?

El 2: Cui nu îi plac?

El 1: Să știi că au fost perioade în care ea nu mânca dulciuri.

El 2: Nu cred că o cunoșteam pe atunci.

El 1: O știi dintotdeauna. E imposibil să nu o știi. Cred că mama ta ți-a vorbit de ea de când erai foarte mic. Tu nu puteai vorbi, dar știai de existența ei.

El 2: Tu știi mai bine.

EL 1: Tu de ce ai nevoie de ea?

EL 2 (*Ca și cum i-ar spune un secret.*): Vreau să fac dragoste cu ea.

EL 1: Aaaaaaa! (*Îl împinge.*) Și tu?

EL 2: Cum adică și tu? (*Pauză*) Ce și tu?

EL 1: Da. Și ăsta e un desert. (*Amândoi râd încet.*) Dar numai pentru asta?

EL 2: Deocamdată da. Cred că îmi e de ajuns. Dulceață îmi poate face mama. Dar tu numai pentru dulciuri?

EL 1: Deocamdată da. Dulciuri și (*șoptind*)... știi tu...

EL 2: Aaaa... da... așa e!

Cei doi se întorc spre fereastra casei, de unde se zărește lumina aprinsă.

EL 1: O vezi?

EL 2: Nu prea bine. (*Se uită mai atent.*) Nu o văd.

EL 1: Eu o văd.

EL 2 (*curios*): Și?

EL 1: Și ce?

EL 2: Spune-mi, ce face?

EL 1: Acum are obiceiul să se îmbăieze.

EL 2: Și cum îi e trupul?

EL 1: Trupul ei e perfect. Rotunjimea sânilor... coapsele fragede.... părul ei lung, lăsat slobod pe spate.....

EL 2: Tu vezi toate astea?

EL 1: Da. Ce, ți se pare imposibil? Tu nu zărești nimic?

EL 2: Nu. Și eu aștept de mult timp...

EL 1: Dar eu o cunosc de foarte mult timp și știu prea bine cum arată. I-am examinat trupul.

EL 2: Ați făcut dragoste?

EL 1 (*Surâde*): Tu ce crezi?

EL 2: Ea de obicei e o fire...

EL 1: Te înșeli... Da, am făcut dragoste. Ai puțină răbdare. Va veni și timpul tău.

EL 2 (*enervat*): Nu mai am răbdare deloc. Cum dracu' să mai am răbdare? Mă scoate din minți și o aștept de atâta timp! Cred că asta e

forma ei de a mă tachina. O să mi se întâmple asta de multe ori de acum încolo. Sunt sigur. Dar dacă nu reușesc să o înțeleg pe deplin, cred că am să încerc să o uit. E prima și singura șansă pe care sunt dispus să i-o ofer.

EL 1: Tu trebuie să fii bucuros dacă vei avea o singură șansă. De obicei, a doua e ca un pahar de apă minerală răsuflată. Ai senzația că bei apă stătută într-o puțină veche.

EL 2: Ție ți s-a întâmplat așa ceva?

EL 1: Cum să nu! Oricărui bărbat i se întâmplă asta. Și nu numai bărbaților. Chiar și femeilor. Cele care o cunosc se dezvăță de obiceiurile vieții și ajung să o copie întru totul. Deși nu le iese niciodată, încercările lor sunt neîncetate. Și totuși, într-o cât de mică măsură le iese. Însă ea e altfel. E inteligentă. Știe cum să-mi vorbească mie, știe cum să-ți vorbească ție și se descurcă în orice situație. Să nu-ți închipui că suntem singurii care o așteptăm.

EL 2: Asta știam.

EL 1: Și nu ești gelos?

EL 2: Nu cred. Nu aș avea de ce fi gelos. Oricum, dacă aș îndrăzni să mă revolt, ar fi zadarnic. Sunt doar un fir de praf în calea ei. Așa că foarte ușor i-ar fi să mă îndepărteze cu o cârpă.

EL 1: Ai dreptate. Și noi tânjim atât de mult după prezența ei...

EL 1 simte nevoia de a se așeza pe jos.

EL 2: Ce faci?

EL 1: Mă așez puțin. Stai și tu. Cine știe când are de gând să apară. De ce spuneai că o asociezi cu albul?

EL 2: Pentru că am văzut-o îmbrăcată în alb.

EL 1: Din câte știu nu are decât haine roșii. Când ai văzut-o îmbrăcată în alb?

EL 2: Eu știu că hainele pe care le poartă sunt albe... Întotdeauna m-a fascinat contrastul dintre ochii ei negri și hainele-i albe.

EL 1: Puteam să jur că are ochii verzi.

EL 2: Înainte de a o vedea știam că va avea ochii negri. În ceea ce privește hainele, nu prea știam ce să spun, dar ochii eram sigur că vor fi negri... Și mie îmi place să mă îmbrac în alb. O singură dată am ieșit pe

malul mării să ne plimbăm. Era noapte. (*Muzică în surdină și glasul valurilor izbind malul.*) Ea pășea încet pe nisipul rece și lăsa urme mărunte care apoi erau acoperite de nisipul purtat de valuri. Eram în spatele ei și încercam să calc pe urmele-i. Îmi spunea că prima ei dragoste a fost marea. Dacă mă gândesc bine cred că și pentru mine a fost la fel. Oricum, sunt sigur că mare știe să alinte cel mai frumos. Marea e cea mai bună amantă, o amantă pe care nicio femeie nu poate fi geloasă. Eu îi urmăream pașii. Deodată a început să meargă din ce în ce mai repede și eu abia mă mai puteam ține de ea. Apoi, a început să alerge și a intrat în apă. Am sărit și eu, deși nu știam să înot și apoi aproape fără să-mi dau seama ea a dispărut. Unde a dispărut atunci, nu am știut niciodată, dar a doua zi, plimbându-mă, am simțit... (*Arată spre casa din spate.*) ...aerul ei rece. Apoi am așteptat-o și uite-mă acum, sunt încă aici. Am mai văzut-o coborând pe banca din fața casei și de fiecare dată era îmbrăcată în alb. Hainele-i erau aproape transparente și cu toate acestea nu am reușit să-i cunosc încă trupul.

Din dreapta vine în prim plan un bătrânel cu o tablă de șah, îmbrăcat sărăcăcios, cu o pălărie veche și un palton rupt. În cealaltă mână are un ziar din 1985.

EL 3 (*Își scoate ziarul și citește. Câteva momente de liniște. Bătrânul surâde. Întorcându-se către cei doi care îl urmăresc încă.*): De ce nu vă continuați discuția? Vă stingheresc eu? (*Cei doi se privesc. Tăcere.*) Poate! (*Citește în continuare. Se întoarce și îi privește.*) Hmm... (*Aruncă ochii în ziar și apoi se întoarce din nou spre ei.*) În ziar scrie despre mine... Da... vă miră? Posibil... Am fost erou; de fapt, sunt un erou... un erou în rezervă... sau un erou. (*Râde.*) Da, domnilor. Vă uitați ciudat la mine și vă închipuiți cum un ramolit ca mine poate vorbi despre eroi și mai ales cum îndrăznește să se numească erou! Îndrăznesc, pentru că am fost întotdeauna un erou. Și dumneavoastră sunteți eroi, în devenire, dar eroi... (*Se îndreaptă către cei doi și le arată ziarul. Apoi arătând spre sine.*) Nu observați aceleași trăsături? (*Cei doi dau din cap afirmând.*) Sunt eu... Au trecut ceva ani de atunci, dar sunt tot eu. Ce-i drept, numele meu este scris în josul foii. Însă așa se întâmplă cu adevărații eroi, se pierd înaintea de a ieși din lume. (*Râde.*

Arată spre EL 2.) Și dumneata ești erou. (*Spre EL 1.*) Poate că și dumneata... (*cu aer de superioritate*) Poate nu unul de talia mea, dar ești un erou. Ești erou pentru că încă o mai aștepți. Da... vă miră poate că știu ce doriți amândoi, dar anii mei spun ceva. Știu pe cine așteptați. Și eu mai trec adesea pe aici și o caut cu privirea.

EL 1: Și dumneata o mai aștepți?

EL 3 (*categoric*): Nu... Nu, nu, eu nu o mai aștept. Ar fi o rușine pentru mine să o mai aștept. Poate din când în când îmi doresc să o zăresc la balcon, dar de așteptat, niciodată. Oricum mi-am dat seama că e inutil să o mai aștept. Nu ar avea pentru ce. Poate dumnealui să o mai aștepte încă. (*Arată spre EL 2.*) ..dar eu... Mă miră însă că dumneata o mai aștepți. La vârsta dumitale...

EL 1: Totuși...

EL 3: Dar totuși... și eu ziceam că totuși... dar nu... De fapt, nu trebuie să vă spulber eu năzuințele. Am să-mi văd de treabă în continuare.

EL 3 se retrage spre marginea scenei și mai aruncă o privire peste ziar, așază piesele.

EL 3: Știți șah?

EL 2: Da... am învățat în liceu.

EL 1: Și eu știu șah...

EL 3: Ea nu a știut niciodată.

EL 2: Nu știe?

EL 3: Nu știe șah. Nici nu o văd pe ea jucând vreodată șah. Ei îi plac artele și nu înțelege nimic altceva. Nici vârsta nu e în stare să și-o calculeze pentru că nu știe cum să se descurce cu cifrele. Îi este imposibil să rețină ceva, dar cred că asta știți deja, nu?

EL 1: De asta nu mă strigă niciodată pe nume....

EL 2: De asta nu vrea să-mi vorbească despre trecutul ei...

EL 3: Nu pot să cred că nu v-ați dat seama de asta până acum! Oricine știe că nu reține nimic. De aceea uită să vină la dumneavoastră, deși vă promite asta. Poate din cauza ei am ajuns să nu am încredere în oameni.

EL 2: Ați iubit-o?

EL 3: Există cineva care a cunoscut-o fără a o iubi? Din câte reușesc să-mi aduc aminte, nu. Oricine e fermecat de ea și o așteaptă să vină chiar

dacă încă nu știe de existența ei. O așteaptă ca pe o muză care trebuie să apară într-un moment al vieții, poate doar pentru a-și arăta chipul și a-l abandona, lăsându-i doar amintirea care-l va amăgi tot restul vieții.

EL 1: Și mie mi s-a întâmplat la fel. Nu mă miră deloc cuvintele dumneavoastră. Aveți mare dreptate când spuneți asta. Am așteptat-o de când eram copil. Și ea a venit fără să-mi dau seama, la fel cum a și dispărut.... Credeți că poate reveni?

EL 3: Ai răbdare, ești încă tânăr. E foarte posibil să revină și nu o singură dată, ci de foarte multe ori. La fel de posibil e ca dânsa să nu mai apară niciodată. Știi ce e ciudat în tot jocul acesta? Ea scrie toate regulile. Apare și dispăre când vrea...

EL 2: Și tu nu ești supus decât speranței. E unica armă pe care o mai păstrezi...

EL 1: Arma care de cele mai multe ori nu-ți poate ajuta la nimic...

EL 3: Arma care nu-ți ajută niciodată...

EL 3 se așază în fața tablei de șah și meditează asupra mutărilor pe care urmează să le facă. Câteva momente va juca șah de unul singur, va efectua și mutările proprii, dar și ale adversarului.

EL 3: Ți-am luat tura. Puteai să-ți închipui așa ceva?

EL 3: Nu-i nimic. Îți dai seama că regina ta e în pericol!

EL 3: La fel cum e și calul tău.

EL 3: Tu ce crezi, ar trebui să duc nebunul până în partea cealaltă?

EL 3: Dacă stau să mă gândesc...

EL 3: Stai... nu-mi spune nimic. (*Efectuează o mișcare corectă.*) Așa... (*Râde.*) Acum da.

EL 3: Nu pot să cred... întotdeauna mă bați...

Cei din spate îl privesc uimiți.

EL 2: Nu aveți cu cine juca șah?

EL 3: Nu-i nevoie să te oferi tu... mulțumesc oricum... mă descurc și singur. De o viață întreagă fac asta fără să mă plictisesc și fără să mă satur. Cunosc întotdeauna ce mișcări are adversarul. De aceea, niciodată nu câștigă nimeni.

EL 2: Știți, atunci când nu există câștigător, jocul nu are prea mult farmec...

EL 3: Nu-i adevărat! Jocul nu trebuie să aibă câștigători pentru a fi interesant...

EL 1: *(lui El 3)* Aici vă contrazic și eu...

EL 3: Când o să aveți anii mei, vă veți da seama că am dreptate... Vin momente în care îți dorești ca toți să-ți fie egali, sau mai degrabă tu să le fii egal. Abia atunci consideri că jocul e cinstit, când ești la fel de bun ca și adversarul tău... Pe mine însă, nu mă miră răspunsurile voastre. Așa vedeam și eu lucrurile la vârsta voastră.

EL 1: Totuși, nu înțeleg...

EL 3: Nici nu încerca să înțelegi ceva. Viața e un lung șir de lucruri neînțelese. De ce-ți dorești tu neapărat să elucidezi misterele când le poți lăsa așa cum sunt?

EL 2: Asta înseamnă să trec prin viață fără a face ceva... Și în niciun caz nu asta este menirea omului... Trebuie să construiesc, să consolidez idei pe care am muncit să le formez...

EL 3: E îmbucurător faptul că la vârsta ta gândești așa. Asta nu mă miră deloc. Așa eram și eu cândva. De fapt, acesta e algoritmul jocului. Fă ceva, atâta timp cât poți. E posibil ca mai târziu să nu fii în stare să faci unele lucruri și abia atunci vei regreta că nu ai făcut nimic când trebuia. Astfel știi măcar că nu vei regreta chiar dacă îți vei da seama că tot ceea ce ai făcut e inutil.

EL 2: Nu poate fi inutilă casa pe care am construit-o copiilor mei, nu pot fi inutile lucrurile pe care le-am spus și care poate i-au ajutat pe alții...

EL 3: Nimicul ajută la nimic... Inutile nu le vor fi alor tăi, inutilele îți vor părea ție!

EL 2: Nu înțeleg ce vreți să spuneți prin asta...

EL 3: Tot ce facem noi nu se datorează altor lucruri decât dorinței de a face ceva, când, în realitate, nu facem nimic. Spune-mi, crezi că e util... ajută la ceva să o mai aștepti pe ea dacă nu ți se arată de atâta timp?... *(către celălalt)* Ori tu... crezi că mai are rost s-o aștepti?... Oare lucrul acesta nu e cu adevărat inutil?... așteptarea e inutilă. Când oprești timpul pentru a aștepta să se întâmple ceva, faci cea mai mare greșeală. Pentru că, a aștepta înseamnă a pierde, măcar în cazul acesta. De asta

nici nu mă mai pot gândi la ea. Am uitat-o de mult. Am îngropat-o aici, în ziarul acesta, pe care îl mai citesc din când în când de dragul aducerii aminte. În rest... nu a mai rămas nimic din nimicul în care am crezut atât de mult. Voi mai aveți speranța că apare, dar spune-mi, nu e zadarnic să aștepți?

EL 2: Nu, pentru că știu că am pentru ce aștepta.

EL 3: Ce-ți garantează acest lucru?

EL 1: Nu am nevoie de nicio garanție, dar sunt în stare să o aștept toată viața...

EL 3: Asta spui acum, dar mâine poate fi cu totul altfel...

EL 1: Jur că am să mă țin de cuvânt... Am s-o aștept oricât de mult...

Bătrânul îl ignoră total; în fond, știe că el are deplină dreptate.

EL 3: Apropo... Știați că e oarbă?

EL 2: Nu...

EL 1: Mama îmi spunea doar că nu ține de foame...

CORTINA.

SCENĂ DE PSEUDODRAGOSTE

Personaje:

IANIS - 30 de ani

MAIA - 32 de ani

CINEVA -

ASISTENTA - 65 de ani

Cealaltă asistentă - 21 de ani

SCENA I

Întuneric beznă. Lumina cade pe o pânză în partea stângă a scenei. Tabloul înfățișează o scena macabră, un conținut obscur ce răspândește spaimă. Ianis privește îndelung tabloul. De el se apropie o femeie, îmbrăcată într-o rochie neagră, aproape transparentă.

MAIA: Văd că vă place tabloul acesta. De când sunt aici nu v-ați luat privirea de la el. Să știți că mulți se sperie când îl văd prima oară.

IANIS: Totul e să știi să controlezi ce simți atunci când privești.

MAIA: Dumneata crezi că sentimentele se pot învinge?

IANIS: Nu a cerut nimeni să învingi sentimentele, dar să le controlezi, se poate. Uită-te dincolo de mesajul pe care îl simți și ai să vezi că există altceva. Acel "altceva" îl poți controla.

Cei doi se apropie unul de altul.

MAIA: ...poți să faci asta, dacă te simți în stare. Dar iubirea, poți oare controla iubirea care...?

IANIS: ...nici nu știi unde și cum apare? O poți vedea într-o ceașcă de cafea sub forma unei inimi în zaț, o poți vedea sub forma unei flori, o poți vedea în muzică, sau într-o femeie care îți șoptește cuvinte neînțelese...

MAIA: ...sau în persoana unui bărbat care te conduce spre orizontul iubirii. Care fără să vrea te face să te simți într-un anume fel inexplicabil, un sentiment care îți stăpânește sufletul, îți eliberează sufletul...

IANIS: ...dându-i drumul să se rotească spre cer, căutându-l pe celălalt, cu care va dansa. Și în dansul lor colindă tot cerul, uitând de trupurile care rămân privindu-se fără să mai cuvânte, fără a mai..

MAIA: ...cere nimic. Și vezi cum ochii lor se unesc într-o singură privire...

IANIS: ...și simți cum urechile lor aud același ritm al unei muzici care nu se poate cânta, care nu se poate percepe decât de ei...

MAIA: ...și simți cum inimile bat în același timp, cu același ritm...

IANIS: ...și în același fel, fiecare pentru a pulsa sângele celuilalt...

MAIA: ...vezi cum pașii lor intră într-un dans dictat de ritmul sângelui ce curge în vene cu viteză nebună...

IANIS: ...în jur nu mai vezi nimic pentru că nu mai există nimic...

MAIA: ...trupurile rămân înțepenite și nu se pot despărți în timp ce..

IANIS: ...sufletele colindă aerul cald...

MAIA: ...ei nu încearcă nimic deoarece și-au dat seama că...

IANIS: ...au dobândit totul. Au atins cerul cu palmele inimii și au sorbit cu nesaț forța din norii care plutesc în văzduh...

MAIA: ...unde poate își vor face o casă de vise... fără să repete nimic... și să caute să conceapă vise...

IANIS: ...în care să creadă doar ei. Să nu-și explice ce se întâmplă pentru că nu se întâmplă nimic. Au dispărut toate faptele precum și toate mișcărilor, au dispărut chipurile...

MAIA: ...și au răms doar sentimentele...

IANIS: ...trupurile au înmărmurit undeva jos, și încet, încet, se vor stinge, dar vor rămân ei...

MAIA: ...și dincolo de ei va rămân iubirea lor...

IANIS: ...care va colinda mereu văzduhul...

MAIA: ...chiar și atunci când lumea se va termina...

IANIS: ...chiar și atunci când ultimul om va pieri...

MAIA: ...abia atunci vor triumfa iubirile care nu au murit niciodată...

IANIS: ...abia atunci pământul va atinge cerul...

MAIA: ...și soarele va atinge luna...

IANIS: ...abia atunci...

MAIA: ...abia atunci...

Câteva momente de liniște. Cei doi se privesc în ochi. După replica lui Ianis se vor aprinde luminile. Se va observa decorul unei camera simple. Un pat aflat în centru, un bec deasupra patului. În partea dreaptă un paravan, dincolo de care se află o cadă cu apă. Paravanul poate fi semiopac încât pot fi văzute umbrele.

IANIS: Vino!... (După câteva secunde, timp în care ea îl privește uimită.) Vino!

Lumina se stinge din nou. Poate rămâne aprins doar becul de deasupra patului, care nu lasă să se vadă în jur, un bec destul de orb. O muzică ce sugerează un moment intim, câteva foșnete, apoi liniște.

MAIA: Vino!

Lumina se va aprinde ușor. Ea intră în cada cu apă, făcându-i semn și lui Ianis pentru a o urma. Atunci când scena este invadată de lumină, trupurile lor sunt deja în cadă. Se privesc.

IANIS: Cum am ajuns noi să facem baie în camera mea fără ca măcar să ne cunoaștem?

MAIA: Cum poți spune că nu ne cunoaștem, când am ajuns să ne cunoaștem atât de bine?

IANIS: ...

MAIA: Tu ești artist! Visezi chiar și când iubești o femeie. M-ai făcut și pe mine să visez, să mă simt artistă măcar câteva clipe. Clipe pe care niciunul dintre noi nu le va uita vreodată.

IANIS: Am ajuns să-ți cunosc stările și să știu ce se întâmplă în corpul tău. Inima mea începuse să bată la fel ca și a ta, aveau același ritm. Sufletele noastre au devenit un întreg...

MAIA: ...și oare pot rămâne un întreg? Ce le-ar face să rămână un întreg, să nu se mai dezlipească nicicând unul de celălalt? Legătura asta dintre ele va exista mereu, dar oare se va întâmpla aieva acest lucru, ori va rămâne mereu un vis așa cum l-ai creat tu?

IANIS: Eu am creat visul, tu poți crea realitatea. Totul ia naștere dintr-un vis. Iubirea este un vis al multora pentru că fără iubire ... Iar arta ... nu înseamnă altceva decât vis.

MAIA: Dar îți dorești să creez eu realitatea? Să continui ce am început astăzi și să ajungem... defapt să nu ajungem nicăieri...

IANIS: ...da pentru că mi-e frică să ajung undeva...

MAIA: ...numai visare...

IANIS: ...

Maia se ridică din cadă învelindu-se cu un prosop.

IANIS: Locuiesc foarte departe. De locul acesta nu mă leaga nimic. Acum ești tu, și de acest oraș simplu mă leagă ființa ta.

MAIA: Nici eu nu sunt de aici.

IANIS: Eu trebuie să mă întorc acasă în câteva zile.

MAIA: Dar unde stai?

IANIS: Eu nicunde. Într-un loc pe care nu-l cunosc nici eu, dar pe care reușesc să-l dibuiesc atât de bine! Dar ai putea veni cu mine

MAIA: Acum nu pot...

IANIS: Te pot aștepta.

MAIA: Dacă mi-ai da adresa ta, dacă ai vrea să vin la tine și....

Ianis iese din apă rămânând cu bustul gol. Amândoi se așază pe marginea patului pe care se gasesc multe hârtii albe.

IANIS (*Dându-i o hârtie goală.*): Aștept să-mi scrii. Nu am telefon, dar mi-ai putea da tu numărul și te voi suna.

MAIA (*Și ea întinde o hârtie goală.*): Uite! Și...

IANIS: Nu! Nu mai spune nimic. (*O sărută.*)

MAIA: ...Să știi că sunt fericită.

SCENA II

Întineric. O muzică lină însoțește următoarea scenă.

CINEVA: V-ați întors?... Mă bucur să vă revăd! Cum a fost? Frumos oraș, numai că prea păcătos!

IANIS: Nu am apucat să-mi dau seama de asta. Nu am umblat prea mult.

CINEVA: Numai când deschizi ochii îți dai seama că umblă demonii printre clădiri chiar dacă există și oamenii buni. Seara mai ales, nu vezi oamenii din cauza dracilor care vagabondează pe străzi. Duhnesc cartierele de alcool și curve parșive care profită de prezența unui nespălat cu bani chiar și în dosul unui bloc de nefamiliști, ori lângă o parcare mai întunecoasă. Rămâi cu un gust amar când vezi mahalaua asta! Lucrurile frumoase își pierd farmecul când printre ele nu zac decât mizerii. Nu am văzut loc mai infect decât orașul acesta.

IANIS: Eu n-am observat asta. Poate și din cauză că nu prea am ieșit seara.

CINEVA: Nu te-a agățat vreo curvă care să-ți șoptească cine știe ce porcării la ureche, să-ți facă jocul numai de dragul banilor pe care urmează să ți-i ceară? Nu ai căzut pradă unei nevinovății aparente? Nu ți s-a băgat sub piele o copilă în ochii căreia ai citit nevinovăția, care să-ți îndruge povești neînchipuit de tâmpite cum că e săracă, dar cinstită? Nu ai întâlnit pe nimeni care să-ți câștige încrederea în câteva ore? Așa sunt șarlatancele! Am căzut în păcat și eu o dată. Tot cu o mironosiță nevinovată. Mi se părea a fi ingenuă și când colo am descoperit o curvă murdară de la care am mai luat și boli lumești. N-aș mai călca pe acolo nici dacă aș ști că e ultimul oraș pe unde aș putea trece.

IANIS: Nu aveam când să întâlnesc pe cineva...

CINEVA: Avea dracu' ochii închiși când ieșeați dumneavoastră pe stradă. Eu am pățit-o cu una mititică, nevinovată, o puică, pe semne, din provincie care s-a băgat în patul meu din prima seară. Stăteam la fratele meu, căsătorit aici, la noi, și detașat acolo cu firma unde lucra. Ei stau la

casă și au plecat în concediu atunci. M-au sunat să vin cât sunt plecați să am grijă de casă și să cunosc orașul. M-a încântat ideea și am plecat. Eram aproape un copil, abia dacă aveam vreo douăzeci de ani și mă plimbam seara prin zona casei lor. Răsărise luna, dar nu cred că trecuse de ora zece. Am intrat într-un local îngrijit și mi-am luat o ciocolată caldă; nu obișnuiam să beau alcool și mai ales atunci, când mă simțeam ca în timpul serviciului. În drum spre casă, treceam pe lângă un parc. Pe una din bănci, care se vedea din drum, stătea o fetișcană ce părea îngrijorată. Se uita într-o parte și în alta tremurând, sau cel puțin așa o văzusem atunci. Când m-a simțit venind s-a pus pe plâns. Am intrat în parc și m-am apropiat să o întreb ce se întâmplă. Ea lăcrima într-una, fără să-mi spună ceva. Am luat-o în brațe și ea s-a cuibărit la pieptul meu. Asculta cum îmi bate inima. Mai târziu, când suspinele au încetat, a spus că îi este frică și să o duc de acolo cât mai repede. Am întrebat-o unde stă și s-a speriat. A început să se agite și să-mi tot repete ”Nu acasă, nu acasă!”. Am întrebat-o unde să o duc; îmi era milă să o las în parc, cine știe ce i s-ar fi putut întâmpla! După câteva secunde, văd cum se apropie de urechea mea și îmi șoptește ”Du-mă la tine, ia-mă de aici, dacă mă găsește el?”. Numai dracu’ putea să o mai găsească, altcineva nu știu cine o mai căuta! Mi-am spus că aş putea-o duce acasă să stea peste noapte și mâine, cine știe ce avea să facă, ziua lumina avea să-i arate drumurile mai bine. Am luat-o și i-am arătat o cameră unde am lăsat-o să se odihnească. Eu m-am retras în camera mea și am ațipit. Nu cred că a durat prea mult și o văd intrând la mine, goală, cu un cerșaf acoperindu-i trupul, cu fața plânsă și tremurând. Am întrebat-o ce are și de ce plânge acum, când este în siguranță. Mi-a spus că a visat urât și să o primesc în pat cu mine, sub un alt așternut. Am lăsat-o. S-a liniștit, dar eu nu mai puteam ațipi. Numai ce-mi dau seama că mâna ei își face loc sub pătură și apoi o simt cum umblă dibace pe trupul meu. A găsit, pe semne, ce căuta și a intrat în pantaloni mei, unde a început să umble nebună și să mă zvârcolească. Nu reușeam să mă mai abțin și am lăsat-o să facă ce-și dorește. Când am simțit că nu mai pot, m-am dezvelit și m-am aruncat asupra ei ca un nebun, continuând ce începuse ea. Mi-am dat seama ce-și dorea și i-am făcut jocul. În zorii zilei, a plecat fără să-mi ceară nimic, dar a doua seară era acolo, la ușa mea, și am repetat scena din seara precedentă. Asta se întâmpla în fiecare noapte. Peste

câteva zile, fratele meu s-a întors. I-am spus că nu locuiesc acolo și nu m-a crezut. A spus că mi-am bătut joc de ea și mi-a cerut bani. Spunea că vine cu poliția. M-a căutat și după ce am plecat de acolo. A văzut că nu mai are cum să dea de mine și se lega de fratele meu. I-a spus soției lui că a abuzat de ea și că o mai caută și acum. A ieșit un mare scandal, dar până la urmă, s-au liniștit apele. Când am ajuns acasă, mi-am dat seama că se întâmplă ceva cu mine și mai ales cu o anumită parte a corpului meu, care reacționa straniu la fenomenele biologice, dacă înțelegeți la ce mă refer de fapt... Aveam toate simptomele unui sifilistic. M-am dus la medic și mi-a confirmat că așa era. Aveam sifilis. M-am tratat, deși am trecut prin câțiva fiori nebuni, temându-mă de injecții și având oroare de pastile. Mi-e frică de spitale și pentru că am așteptat să-mi treacă “de la sine” am lăsat ca parazitul să-și facă de cap cu trupul-gazdă. Se pare că în zilele alea, dracu’ avea insomnie și m-a ochit. Dumneavoastră ați fost mai norocos...

IANIS: După câte mi-ai spus, îmi dau seama că acolo se pot întâmpla multe. Dar e un caz cu care nu se întâlnesc toți vizitatorii orașului. Asta face parte din încercările vieții tale. Întâmplarea a făcut ca virusul să-l culegi de acolo...

CINEVA: Poate ai dreptate, dar oricum am văzut destule. Deși fratele meu s-a întors repede din vacanță, în zilele cât am stat acolo, am văzut totul ca fiind un bordel imund.

IANIS (*Amuzându-se ușor.*): O fi fost o perioadă mai neagră din istoria orașului...

SCENA III

Ianis este întins pe un pat de spital. O infirmieră îi verifică temperatura.

IANIS: Unde sunt? De ce mă doare groaznic de tare burta? (*ușor speriat*) Nu am haine pe mine...

ASISTENTA: Aveți sifilis... Dacă vă trebuie curve...

El rămâne întins. Asistenta părăsește scena. Ianis se ridică în capul oaselor și rostește următoarele:

IANIS: Nu am fost în stare în viață să înțeleg unele lucruri și sunt sigur că lucrurile pe care nu le-am înțeles din prima, nu le voi putea înțelege niciodată. Știu însă că atunci când există sentiment nu poate exista rațiune, chiar și în cazul în care există doar senzația unui sentiment. Nu întotdeauna reușim să ne dăm seama dacă am ales bine sau nu; un lucru este sigur - alegerea pe care am făcut-o cândva rămâne aceeași, indiferent dacă regretăm ce am făcut. De aceea mi-am spus mereu “așa am gândit atunci”. Poate că am gândit bine, astăzi reușesc să mă bucur măcar de amintiri, lucru la care nu am sperat și pe care poate nici măcar nu mi l-aș fi dorit. Sunt cel care toată viața am iubit sacrificându-mă voit, dar fără a-mi părea rău. Mă gândesc uneori cum ar fi fost viața mea dacă mă opream acolo, în fața ei, în fața unei vieți care părea să fie în plină ascensiune, către acea fericire la care speră toți. În plus, eu nu am cerut niciodată să fiu fericit pentru că nu am înțeles de ce-și doresc oamenii fericire. Ce înseamnă fericirea?... Fericirea înseamnă “ceva” și unii reușesc să-i găsească definiții. Știu sigur că fiecare o vede în felul său, eu însă, nu reușesc să o văd în niciun fel. Nu vreau să știu nici măcar ce înseamnă. De ce aș înțelege acum? Și poate, e inutil să cauți explicații. Asta nu te ajută la absolut nimic, te adâncește într-o lume din care nu vei mai ieși niciodată. Există lucruri pe care le poți explica și le găsești corespondent în propria-ți viață, nu poți face asta însă, cu ceea ce nu ai trăit. Când iubești, știi ce înseamnă iubirea pentru că o trăiești, indiferent de formele ei. Pentru unii, poate, nu pari a fi un om care iubește, însă dacă simți asta, înseamnă că iubești, dacă simți că drumul tău este unul bine definit, un drum de la care nu te poți abate, chiar dacă ceilalți îți spun mereu că drumul tău nu duce nicăieri, înseamnă că acel drum există, pentru că tu crezi în existența lui. Noi suntem cei care ne creăm viața, noi suntem cei care ne conducem spre ceva anume, sau poate spre nimic, și de aceea suntem singurii care explicăm felul în care trăim... Uneori însă apar situații peste care suntem nevoiți să trecem. Acum știu că nu e bine să grăbești timpul. Cei care calculează totul nu obțin de fapt niciun rezultat, nu ajung decât într-un punct care li se pare finalul, nedându-și seama că abia de acolo începe totul. Ciudat poate

părea că doar cei care nu știu să calculeze ajung cu adevărat la un rezultat. Cei care nu măsoară timpul înțeleg ce este timpul cu adevărat. Nu am căutat să număr orele sau anii vieții mele, deși uneori îmi dădeam seama că trec și că ceva se schimbă, însă niciodată nu mi-a fost frică de asta. Cine mă asigură că după viața lumească nu există ceva și mai frumos? ... Credința că totul poate fi dat uitării e, de fapt, una falsă. În viață, ceea ce vrei să uiți se întoarce împotriva ta, tocmai pentru a nu fi dat uitării. Amintirile rele se pot transforma uneori în amintiri frumoase, chiar dacă ne este greu să credem. După ani de zile, îmi dau seama că orice experiență nu face decât să reîntregească ceea ce se numește *eu* și cu atât mai mult când e vorba de iubire. Am pus punct atunci când am considerat că trebuie să înving totul, dar după ce am pus punct am luat-o de la capăt și asta voi face neobosit. La fel cum anii vieții se repetă, chiar dacă spunem că sunt alții, așa și ultima mea iubire va rămâne, de fapt, prima, deși nu cred că va fi singulară. Se va repeta până atunci când voi porni pe alt drum, unde sunt sigur că voi realiza același lucru. Cândva îmi era rușine, însă acum pot striga deschis că voi iubi toată viața o apariție, chiar dacă niciodată nu voi mai ști nimic de ea.

Spre finalul monologului lumina se stinge treptat. După ce lumina va fi stinsă de tot se va auzi trupul lui căzând greoi. Apoi în întuneric.

ASISTENTA (*Lângă ea un personaj feminin care oricum nu se vede*):
Notează: 20:45, deces. Cauza morții: Sifilis.

CEALALTĂ: Și la nume ce scriu?

ASISTENTA: Ianis.

CEALALTĂ: Și mai cum?

ASISTENTA: Trage linie...

Fâșâit pe dușumea. Cele două târâie trupul mortului.

CORTINA.

POSTFAȚĂ

Interviu de Andreea Tudosă

A.T.: Cred că pentru reușita unui interviu ar trebui să pornesc oarecum sistematic, și de aceea vreau să încep prin a-ți adresa următoarea întrebare: care a fost primul tău contact cu literatura?

A.C.: Dacă e să vorbesc despre contact aș prefera să spun că legătura dintre mine și literatură a existat mereu. Și mai mult mi-ar plăcea să spun că nu s-a stabilit niciun contact pentru că ne cunoaștem, chiar dacă poate nu reușeam să-mi dau seama, de când exist. Și pentru a nu părea un răspuns exagerat vin în a lămuri acest punct de vedere spunând doar atât... literatura există în tot ce ne-nconjoară la fel cum există și muzică, cum există pictură. Toate artele au existat ca un întreg din totdeauna și împreună au fost sortite omului.

A.T.: Spune-mi, ce anume te-a determinat să scrii?

A.C.: Oricât de rațional aș fi, trebuie să recunosc, de multe ori reacționez din impuls. E foarte posibil să sfidez una din caracteristicile principale ale speciei umane, dar asta se întâmplă doar uneori și în cele mai multe cazuri se întâmplă atunci când scriu... Nu pot vorbi despre un act determinat, voluntar, ci mai degrabă despre un act involuntar, de care îmi dau seama abia după ce mă rup de el, pentru a bea un pahar de apă, de exemplu.

A.T.: A acționa din impuls presupune de multe ori asumarea unor consecințe. Ce reprezintă scrisul pentru tine, dacă totul pornește din impuls?

A.C.: Este o întrebare destul de grea la care, cred, voi răspunde stângaci. Uneori reușești să-ți înfrânezi impulsurile și asta înseamnă neasumarea riscurilor următoare. Eu sunt acel animal căruia nu îi pasă de ce urmează atâta timp cât trebuințele i-au fost împlinite. Pot spune doar că ceea ce fac, nu reprezintă altceva decât potolirea unor stimuli

interni, însă de mii de ori mai puternici decât oricare alte instincte. Poate de aceea nu reușește a fi controlat.

A.T.: Ce scriitori și-au lăsat amprenta asupra ta, vreme îndelungată? Cum te-au influențat?

A.C.: La cea de-a doua întrebare cu siguranță nu sunt în stare să răspund. Nu știu în ce măsură și-au lăsat amprenta, deși sunt sigur că influența lor există. Pot aminti scriitori pe care îi citesc de fiecare dată cu patimă, savurând fiecare cuvânt, fiecare imagine ori maximă creată. Aceștia cred că ar fi, începând cu poezia, Nichita Stănescu, cel pe care îl idolatrizez uneori spre surprinderea celor din jur. Dacă ar fi să continui cu proza cel pe care îl apreciez foarte mult este Feodor. M. Dostoievski, a cărui fotografie își găsește locul pe sticla bibliotecii personale. Dacă ar fi să vorbesc despre dramaturgie i-aș putea aminti pe doi mari creatori de dialog și monolog - Eugen Ionesco și Matei Vișniec. În filosofie cred că am încercat să-l cunosc pe Schopenhauer, dar totul pare a tinde către un proces destul de îndelungat.

A.T.: Cum se face că nu respecti tiparul literaturii contemporane, acela de a folosi *coborârea în stradă*?

A.C.: Omul liber nu respectă niciodată vreun tipar și de aceea cred că ar fi inutil să fac "ce se poartă". Cred că acea *coborâre în stradă*, uneori, e manifestul concretului, cerința eului de a reda mediul în care trăiește. Nu vreau să-mi chinui personajele într-un așa hal încât să le eliberez într-o lume ca cea în care trăim astăzi, în 2011.

A.T.: Ce anume exploatezi în scrierile tale?

A.C.: Cred că exploatez exercițiul și maladia. Referindu-mă la exercițiu vorbesc despre destinul pe care îl induc personajului, hazardul pe care îl ofer fiecăruia, iar atunci când mă refer la maladie spun totul despre trăirile acestuia, de cele mai multe ori transformate în stări obsesive.

A.T.: De ce ai ales dramaturgia, implicit, teatrul absurd?

A.C.: Dramaturgia nu a fost aleasă de mine, mai degrabă pot spune că eu am fost ales de ea. Contactul cu teatrul a fost făcut mai întâi prin lectură, dar apoi am avut șansa de a juca pe scenă în piese aproape anonime, cu excepția a două dintre ele, și sunt sigur că acest lucru m-a apropiat și mai mult de dramaturgie. Teatrul absurd a apărut ca o nouă încercare pentru mine, o încercare în fața căreia mi-am spus *Trebuie să mă cunosc și așa*. Acum îmi dau seama că poate numai așa reușesc să mă cunosc, cel puțin în perioada aceasta.

A.T.: Lecturând piesele tale îmi dau seama că orice operă, deși finalizată, nu își va găsi finalul niciodată. Ce reprezintă acest volum pentru tine?

A.C.: Timpul în care am scris acest volum a fost relativ scurt. Am avut o perioadă în care mi-am pus o serie de întrebări la care nu am încercat să răspund niciodată. Mi-am spus doar atât *În absența răspunsului trebuie totuși să spun ceva*. Și așa a apărut fiecare rând din piesele mele.

A.T.: În finalul acestui mic interviu îmi doresc să lămuresc necesitatea acestor întrebări pentru cititorii tăi: “ Îmi place să citesc așa cum citește o coafeză: identificându- mă cu autorul și cu cartea. Orice altă atitudine mă face să mă gândesc la disecția unui cadavru.” (Emil Cioran)

Apariții pe scenă ale lui Cristi Avram:

- * Tuzenbach în *Trei surori* de A. P. CEHOV
- * EL în *Frumoasa călătorie a urșilor panda povestită de un saxofonist care avea o iubită la Frankfurt* de M. VIȘNIEC
- * EL în *Pantomimă de 14 februarie*
- * Gomez în *Familia Adams*
- * Unul în *Joc absurd*
- * Povestitorul în adaptare după *Cenușăreasa*

CUPRINS

Prefață	5
Păuni într-un cabinet medical.....	11
Eda sau Nașterea fluturilor.....	36
Așteptând-o pe Leila.....	66
Așteptarea inutilă a oarbei.....	101
Scenă de pseudodragoste.....	111
Postfață.....	120

Tipar digital realizat la:

EDITURA ȘI TIPOGRAFIA PIM

Șoseaua Ștefan cel Mare și Sfânt nr. 4, Iași – 700497

Tel.:0730.086.676; Fax: 0332.440.730

E-mail: editura.@pimcopy.ro

www.pimcopy.ro